

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

Decizia penală nr. 108

Dosar nr.1/2017

Ședința publică de la 20 iunie 2018

Pe rol se află pronunțarea asupra apelurilor declarate de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpații **S.** și **B.** împotriva sentinței nr.506 din data de 25 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală în dosarul nr....1/2016, privind și pe intimata parte civilă **C. SA**, prin administrator judiciar **E. SPRL**.

Dezbaterile și susținerile părților și ale reprezentantului Ministerului Public, precum și ultimul cuvânt al inculpaților au avut loc în ședința publică de la 04 iunie 2018, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta decizie, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitatea părților și respectiv, reprezentantului Ministerului Public să depună concluzii scrise suplimentare, a amânat pronunțarea pentru data de 20 iunie 2018.

La data de 15 iunie 2018, prin Serviciul Registratura Generală, inculpatul **B.** a depus concluzii scrise.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

Asupra apelurilor de față,

În baza actelor și lucrărilor din dosar, constată următoarele:

A. JUDECATA ÎN FOND

I. Prin sentința nr.506 din data de 25 septembrie 2017, pronunțată în dosarul nr....1/2016, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală a respins cererea de schimbare a încadrării juridice formulată de inculpatul **S.** din infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art.291 Cod penal raportat la art.6 și art.7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 Cod penal în infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art.291 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 Cod penal.

I.1. În baza art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 și art.7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 Cod penal a condamnat pe inculpatul **S.** (....) la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență.

În conformitate cu art.67 Cod penal, a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.66 lit.a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale a închisorii.

În temeiul art.65 Cod penal a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prevăzute de art.66 lit.a, b și g Cod penal.

În temeiul art.72 Cod penal, a dedus din pedeapsa aplicată durata măsurilor preventive privative de libertate (reținere, arestare preventivă și arest la domiciliu) începând cu data de 03.12.2015 până la 08.02.2016, inclusiv.

În temeiul art.291 alin.2 Cod penal raportat la art.112 lit.e Cod penal a dispus obligarea inculpatului la plata către stat a sumei de 100.000 euro sau contravaloarea în lei la cursul BNR din ziua plății, cu titlu de confiscare specială.

Potrivit art.404 alin.4 lit.c raportat la art.249 Cod procedură penală a menținut măsura sechestrului asigurator instituită asupra bunurilor mobile și imobile proprietatea inculpatului prin ordonanța procurorului nr..../P/2015 din 25.01.2016 (vol.I, fila 79-83), până la concurența sumei de 100.000 euro.

I.2. În temeiul art.13² din Legea nr.78/2000 cu referire la art.297 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal și art.5 Cod penal, a condamnat pe inculpatul **B.** (...), la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă continuată.

În conformitate cu art.67 Cod penal, a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.66 lit.a, b, g și k Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale a închisorii.

În temeiul art.65 Cod penal a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prevăzute de art.66 lit.a, b, g și k Cod penal.

În temeiul art.72 Cod penal, a dedus din pedeapsa aplicată durata reținerii de 24 ore din 19.11.2015.

În baza art.91 Cod penal a suspendat executarea pedepsei de 3 ani închisoare sub supraveghere pe durata unui termen de supraveghere de 4 ani, stabilit în conformitate cu art.92 alin.1 Cod penal care, potrivit art.92 alin.2 Cod penal, se calculează de la data când hotărârea a rămas definitivă.

În conformitate cu dispozițiile art.92 alin.3 cu referire la art.93 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere condamnatul trebuie să respecte măsurile de supraveghere și să execute obligațiile ce îi revin, după cum urmează:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Vâlcea, la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe în prealabil schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art.93 alin.2 lit.b Cod penal, a impus condamnatului să frecventeze un program de reintegrare socială, derulat de către Serviciul de Probațiune Vâlcea sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

Potrivit art.93 alin.3 Cod penal, pe parcursul termenului de supraveghere condamnatul va presta o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 60 zile, la o entitate stabilită de Serviciul de Probațiune Vâlcea.

A atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.96 și art.93 alin.5 Cod penal.

În temeiul art.397 și art.25 Cod procedură penală a admis acțiunea civilă exercitată de partea civilă C. SA – Râmnicu Vâlcea, ..., prin administrator judiciar E. SPRL, cu sediul în ..., și a obligat inculpatul la plata către aceasta a sumei de 1.301.410 lei.

În temeiul art.404 alin.4 lit.c raportat la art.249 Cod procedură penală a menținut măsura sechestrului asigurator instituită asupra bunurilor mobile și imobile proprietatea inculpatului prin ordonanța procurorului nr...../P/2015 din 25.01.2016, (vol.I, fila 155-156), până la concurența sumei de 1.301.410 lei.

I.3. A obligat pe fiecare inculpat la plata către stat, cu titlu de cheltuieli judiciare pentru faza urmăririi penale și judecata în primă instanță, a sumei de câte 5.000 lei.

Pentru a dispunem astfel, instanța de fond a constatat următoarele:

I.4. Prin rechizitoriul nr...../P/2015, din data de 26 ianuarie 2016 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de Combatere a Infracțiunilor Conexe Infracțiunilor de Corupție au fost trimiși în judecată inculpații:

- **S.** (în stare de arest la domiciliu), sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență, prevăzute de art.291 Cod penal raportat la art.6 și 7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, și

- **B.** (în stare de libertate), sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu în formă continuată (două acte materiale), prevăzute de art.35 alin.1 Cod penal raportat la art.13² din Legea nr.78/2000, cu referire la art.297 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În fapt, în esență, s-a reținut că în a doua jumătate a anului 2011, inculpatul S., la vremea respectivă senator în Parlamentul României, a hotărât să își mărească veniturile prin obținerea unor sume de bani în mod ilicit. În acest sens, inculpatul S. a hotărât să folosească un mecanism infracțional bazat pe sistemul relațional pe care îl dezvoltase în trecut, din poziția de avocat și, ulterior, de senator, la nivelul mai multor case de avocatură și la nivelul mai multor instituții publice sau instituții aflate în subordinea acestora din urmă.

În continuare, în perioada octombrie - noiembrie 2011 inculpatul a întreprins demersuri concrete și energice în scopul realizării rezoluției infracționale luate.

Planul infracțional al inculpatului prevedea încheierea unui contract de asistență juridică, de tip abonament lunar, între o instituție cu capital de stat și o casă de avocatură la nivelul căroră inculpatul avea influență, iar ulterior, o parte din sumele decontate în baza respectivului contract să-i revină acestuia.

În acest proces decizional, în legătură cu alegerea instituției, inculpatul S. și-a îndreptat atenția asupra **societății cu capital integral de stat C. SA (Centrala Electrică de Termoficare Govora)**, unde la vremea respectivă **director general era inculpatul B.**, persoană aflată în sfera sa relațională. S. și B. au dezvoltat în trecut relații cointeresate din perioada în care SCA „S.” a reprezentat C. SA în mai multe litigii în intervalul 2004 – 2009. Ulterior anului 2009, C. SA a continuat colaborarea cu SCA „E.”, societate succesoare în drepturi a SCA „S.”.

La vremea respectivă, avocatul coordonator al SCA „E.” era martorul C. însă, în realitate, inculpatul S. dicta comportamentul economic și profesional al

acestei case de avocatură, în sensul că inculpatul putea decide singur dacă și când trebuia încheiat un anumit contract. Inculpatul S. și asistenta lui, martora C. erau singurele persoane care aveau împuternicire pentru conturile bancare ale SCA „E.”. În aceste condiții, inculpatul S. s-a decis inițial să interpună în schema infracțională, societatea de avocați „E.”.

Prin urmare, pentru inculpatul S. era necesar și suficient să îl determine pe inculpatul B. în vederea încheierii contractului pentru a se asigura că obține folosul material dorit.

În acest sens, în perioada octombrie - noiembrie 2011 inculpatul S. s-a întâlnit în două rânduri cu inculpatul B.. Întâlnirile dintre cei doi inculpați au avut loc pe raza municipiului București, la inițiativa inculpatului S., și au fost axate exclusiv pe subiectul privind încheierea unor contracte de asistență juridică de către C. cu casa SCA „E.”. În acele împrejurări, inculpatul S. i-a cerut în mod imperios inculpatului B. ca C. SA să încheie contracte de asistență juridică cu „SCA E.”.

Inculpatul B. a refuzat să încheie contracte de asistență juridică cu respectiva casă de avocatură motivat de faptul că la nivelul C. SA se cunoștea că S. controlează societatea de avocați, condiții în care ar fi fost evident că încheierea unor asemenea contracte de asistență juridică ar fi urmărit interesul inculpatul S. și nu al C. SA.

Declarația inculpatului B. în ceea ce privește aspectele relative la discuțiile purtate cu inculpatul S. în legătură cu încheierea contractelor de asistență juridică, în sensul că S. a urlat efectiv atunci când i s-a refuzat încheierea contractelor, a relevat ascendentul acestuia față de inculpatul B. și disprețul față atribuțiile acestuia de serviciu.

Din depoziția martorei B., soția inculpatului B. care, în această calitate, a acceptat să fie audiată în cauză, s-a reținut că l-a însoțit pe inculpatul B. la cele două întâlniri cu S.. În acele împrejurări, martora a auzit efectiv când inculpatul S. a țipat și s-a manifestat agresiv la adresa inculpatului B. în contextul în care acesta a refuzat încheierea contractelor solicitate de inculpatul S.. Reticența manifestată de inculpatul B. pentru încheierea contractelor în discuție s-a datorat, în esență, așa cum rezultă și din declarația acestuia, faptului că la nivelul C. SA se cunoștea că „SCA E.” este controlată, în fapt, de inculpatul S., condiții în care ar fi fost evident interesul personal al acestuia pentru încheierea contractului și, implicit, lipsa interesului C..

Așa cum s-a arătat, discuțiile cu directorul B. nu au decurs conform așteptărilor inculpatului S., condiții în care acesta a trebuit să găsească o altă modalitate de a-l convinge pe inculpatul B. să încheie contractele.

Inculpatul S. a luat legătura cu numitul C. (în prezent decedat), membru al aceleiași partid politic ca și inculpatul, președinte al Consiliului Județean ..., entitate prin care se exercitau drepturile și obligațiile ce decurgeau din calitatea de acționar unic la C. SA a UAT județul Vâlcea.

În discuțiile purtate, inculpatul S. i-a transmis numitului C. solicitarea de a interveni pe lângă directorul C. SA în vederea determinării acestuia pentru încheierea contractului, în discuție avansând și varianta încheierii contractelor cu o altă casă de avocatură, și anume cu casa de avocatură V. unde, de asemenea, inculpatul S. avea influență. Această propunere a fost vehiculată de inculpat

pentru a elimina opoziția inițială a inculpatului B. în legătură casa de avocatură „E.”.

Numitul C. s-a întâlnit cu inculpatul B. și i-a transmis solicitarea lui S., inclusiv varianta încheierii contractului cu casa de avocatură V.. S-a reținut că numitul C. l-a rugat pe inculpatul B. să găsească o soluție la solicitarea lui S. cu privire la încheierea contractului respectiv, în condițiile în care acesta exercita presiuni politice asupra sa relative la acel contract.

Din declarația martorei B. s-a reținut, de asemenea, că aceasta a auzit în perioada respectivă o discuție telefonică purtată între soțul său, directorul C. și C., în care acesta din urmă făcea referire la contractul de asistență juridică dorit de S. și la faptul că acesta continuă presiunile politice asupra sa (asupra lui C.) în vederea încheierii contractului.

În cele din urmă, în perioada imediat următoare, cei doi inculpați s-au pus de acord cu privire la încheierea contractului de asistență juridică cu casa de avocatură V..

Pentru ambii inculpați a fost o soluție de compromis alegerea și introducerea în schema infracțională a casei de avocatură V., soluție care, în final, a condus la deconspirarea activității infracționale a celor doi, odată cu denunțul formulat de soții V. (ambii avocați).

După ce a obținut acordul inculpatului B. pentru încheierea contractului în condițiile arătate, în perioada octombrie - noiembrie 2011 inculpatul S. s-a întâlnit cu V., la vremea respectivă avocat asociat la SCA „S.”, în prezent avocat asociat la SCA „V.”. Cei doi se cunoșteau de mai mult timp, denunțătoarea colaborând în trecut în calitate de avocat specializat în dreptul muncii cu SCA „S.”.

În cadrul discuției, inculpatul S. i-a spus denunțătoarei că îi poate asigura societății sale de avocați, SCA „S.”, încheierea unui contract de asistență juridică cu o societate din domeniul energiei, și anume cu C. SA, folosindu-se de influența pe care acesta o are la nivelul conducerii executive a societății respective, în concret, asupra directorului general B.. Denunțătoarea cunoștea faptul că SCA „S.” a avut încheiate contracte de asistență juridică cu C. SA.

Inculpatul S. i-a precizat denunțătoarei că îi poate asigura încheierea unui contract de asistență juridică de tip abonament lunar, uzitat de regulă pentru un client ca C. SA, iar valoarea contractului va fi în cuantum de 10.000 euro/lună. În schimbul acestui serviciu, inculpatul S. a pretins de la denunțătoare suma de 5.000 euro pentru fiecare lună pe perioada executării contractului, adică jumătate din valoarea lunară a viitorului contract de asistență juridică ce urma să se încheie între C. și SCA „S.”.

Denunțătoarea V. i-a spus inculpatului S. că este de acord cu propunerea făcută și, împreună, au stabilit detaliile înțelegerii și modul de remitere a banilor.

Astfel, S. i-a transmis denunțătoarei că vrea cei 5.000 euro cash, în fiecare lună, din sumele primite de la C. SA în temeiul contractului de asistență juridică. S. i-a precizat denunțătoarei că banii trebuie să îi remită prin intermediul numitei C.. Martora denunțătoare V. o cunoștea de mai mult timp pe martora C. despre care știa că este o persoană de încredere a lui S. și că este office manager la „SCA E.”, continuatoarea „SCA S.”.

Denunțătoarea V. a primit de la S. numărul de telefon al inculpatului B. pentru a-l contacta în vederea stabilirii formalităților privind încheierea contractului. Despre toate acestea, denunțătoarea i-a spus soțului ei, martorul denunțator V., avocat de profesie, persoană care a fost de acord cu demersul infracțional al celor doi și care s-a implicat direct în executarea rezoluției expuse.

La scurt timp, martora denunțătoare V. s-a întâlnit cu inculpatul B. și s-au pus de acord în legătură cu încheierea contractului de asistență juridică **în condițiile stabilite de inculpatul S..** Trebuie precizat că inculpatul S. a hotărât cu martora denunțătoare inclusiv valoarea viitorului contract ce avea să se încheie.

Ulterior, în cursul lunii noiembrie 2011, inculpatul B. i-a transmis martorului R., coordonatorul departamentului juridic al C., că instituția trebuie să încheie un contract de asistență juridică cu SCA „S.”. Inculpatul B. l-a însărcinat pe martorul R. să ia legătura cu avocatul V. pentru ca acesta să înainteze un model de contract.

După câteva zile, SCA „S.” a înaintat către C. modelul contractului de asistență juridică.

Martorul R., în calitate de coordonator al departamentului juridic al C., a precizat că nu se justifica în niciun fel încheierea unui contract de asistență juridică și, cu atât mai puțin, a unui contract cu o valoare de 10.000 de euro/lună, în condițiile în care în cadrul C. SA funcționau la acea vreme 6 juriști, iar problematica dosarelor aflate în lucru nu impunea asistență juridică din partea vreunei societăți de avocați. Cu toate acestea, martorul a făcut obiecțiuni doar în privința valorii prea oneroase a contractului și a transmis societății de avocați „S.” că valoarea viitorului contract trebuie să fie stabilită în raport cu numărul dosarelor repartizate, cu un onorariu de 1.000 euro pentru fiecare dosar, cunoscând că poate să repartizeze societății de avocați un număr de 4 sau 5 dosare.

Obiecția a fost transmisă atât societății de avocați, cât și inculpatului B.. Cu toate acestea, obiecția nu a fost avută în vedere, iar în data de 05.12.2011 între C. SA, reprezentată de inculpatul B. în calitate de director general și SCA „S.”, reprezentată de martorul denunțator V., s-a încheiat contractul de asistență juridică înregistrat la societatea de avocați sub nr. 335115/05.12.2011, (vol. IV, filele 6 - 8) onorariul stabilit fiind de 10.000 euro/lună. Contractul s-a încheiat pe o perioadă de 1 an iar obiectul acestuia se referea la activități juridice pentru litigiile în care parte era C..

S-a menționat astfel că atât acordul de voință, element esențial al oricărei convenții, al reprezentantului C., inculpatul B., cât și conținutul și clauzele contractului au **fost efectiv dictate de inculpatul S. și au fost la latitudinea exclusivă a acestuia.**

Societatea civilă de avocați „S.” a emis lunar către C. facturi pentru activitățile de asistență juridică prestate în perioada decembrie 2011 - decembrie 2012.

În concret, modul de remitere a sumei de 5.000 euro în fiecare lună către inculpatul S., ce reprezenta comisionul acestuia, s-a făcut în modul următor: după decontarea facturilor de către C., martorul denunțator V. se deplasa la

banca și efectua operațiuni de retragere în numerar în moneda națională, până la concurența sumei de 5.000 de euro. Conform raportului de constatare efectuat în cauză în legătură cu acest aspect, s-a observat că în perioada 2012 - 2014, societatea de avocați a avut o medie lunară a retragerilor în numerar de 78,74 % din totalul sumelor încasate.

Retragerile în numerar aveau loc pe perioada mai multor zile, după care denunțatorul efectua operațiuni de schimb valutar (euro) a sumelor încasate de la C.. Ulterior, o contacta pe martora C. și se întâlnea cu aceasta la sediul societății de avocați „E.” unde îi remitea suma de 5.000 euro. În situația în care martora C. nu se afla la sediul societății de avocați, denunțatorul V., cu aprobarea martorei C., remitea suma de 5.000 euro numitei C., secretara societății de avocați „E.” care, ulterior, o transmitea martorei C..

Denunțatorul V. a precizat că înțelegerea a fost respectată întocmai, transmitând comisionul inculpatului S. pentru fiecare lună din cele 12 cât a durat perioadă contractuală, în total 60.000 euro. Au fost situații când plata comisionului a fost amânată o lună sau două, împrejurare cauzată de întârzierile la decontare a facturilor de către C..

În aceste situații, martorul denunțator V. se întâlnea cu martora C. pentru a-i transmite inculpatului S. că nu poate să facă plata comisionului până ce nu se decontează facturile. Martora C. îl încunoștința pe inculpatul S. care, în funcție de împrejurări, **lua legătura cu inculpatul B. pentru a dispune plățile.** Din declarațiile martorilor L., director economic la C., și I., șeful serviciului financiar al C., a rezultat că inculpatul B. le-a dat dispoziție în mai multe rânduri să facă plăți către societatea de avocați V..

În luna decembrie 2012, contractul de asistență juridică a încetat prin ajungere la termen. La acea vreme, inculpatul B. nu mai ocupa funcția de director general al CET întrucât fusese numit cu puțin timp în urmă director general la O., în contextul privatizării acestei societăți.

Însă, ulterior, în luna martie 2013, inculpatul B. a revenit în funcția de director general al C. SA. La scurt timp, inculpatul B. l-a chemat în biroul său pe martorul R. căruia i-a spus că C. SA **trebuie să încheie un nou contract de asistență juridică** cu casa de avocatură V. și i-a dat dispoziție martorului să i-a legătură cu avocatul V. pentru ca acesta să transmită spre semnare un nou contract de asistență juridică, lucru care s-a și întâmplat.

În data de 23.05.2013, între C. SA, reprezentată de inculpatul B. în calitate de director general, și SCA „V.”, reprezentată de martorul denunțator V., s-a încheiat contractul de asistență juridică înregistrat la societatea de avocați sub nr.858320/23.05.2013 (vol. IV, filele 11 - 14), onorariul stabilit fiind de 10.000 euro/lună. Contractul s-a încheiat pe o perioadă de 1 an, iar obiectul acestuia se referea la activități juridice pentru litigiile în care parte era C. SA.

Denunțatorul V. a precizat că înțelegerea a fost respectată întocmai și în legătură cu acest contract, comisionul inculpatului S. fiind emis pentru fiecare lună din cele 12 cât a durat perioada contractuală, în total 40.000 euro, cu excepția comisioanelor aferente a trei luni din perioada contractuală pentru care C. nu a mai efectuat plăți și a comisionului pentru ultima lună întrucât plata a fost făcută de C. abia în luna august 2014, perioadă în care a aflat din presă că inculpatul S. este cercetat de DNA, condiții în care nu i-a mai înmănat ultima

tranză de 5.000 de euro. Denunțatorul a arătat că a procedat în aceleași condiții ca și în cazul contractului anterior cu privire la remiterea comisionului lunar către S. cu o singură excepție, când remiterea comisionului aferent ultimei perioade contractuale s-a făcut pentru o singură dată în luna iulie 2014 către o altă persoană desemnată de S. întrucât nu a reușit să o contacteze pe martora C..

În legătură cu **destinația acordată de către inculpatul S. sumelor primite în condițiile arătate**, cercetările au evidențiat faptul că cea mai mare parte dintre acestea au fost orientate în mod direct către stingerea unei datorii pe care inculpatul o avea față de **numitul R., deputat în Parlamentul României**. Datoria provenea din obligațiile asumate de inculpatul S. ca urmare a cumpărării unui **imobil de la R.**, prin mandatar al fratelui său R., imobil situat în ..., în prezent proprietatea lui S., așa cum rezultă din contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.11/28.01.2011 de BNP G..

S. și R. s-au înțeles în luna ianuarie 2011, odată cu perfectarea contractului de vânzare-cumpărare, ca o parte din contravaloarea acelui imobil (200.000 euro), să fie achitată lunar, în tranșe de câte 5.000 euro/lună. Primele rate ale tranzacției s-au plătit de S. prin intermediul martorei C. direct către R.. Ulterior, R. s-a înțeles cu S. ca rata aferentă acelei vânzări să se transmită de S. prin intermediul martorilor C. sau B. către martorul G., șoferul lui R., pentru ca ulterior să ajungă la acesta.

În cursul anului 2011, S. a transmis în condițiile arătate cei 5.000 euro lunar către C., banii provenind din patrimoniul inculpatului.

La începutul anului 2012, inculpatul S. i-a spus martorei C. că suma de 5.000 euro ce trebuia transmisă lunar lui R., reprezentând datoria sa către acesta, urmează să fie primită de la doamna avocat V., prin intermediul soțului acesteia, numitul V., lucru care s-a și întâmplat în condițiile expuse mai sus.

Din declarația martorului G., șoferul deputatului R., s-a reținut faptul că, la începutul anului 2011, numitul R. i-a spus că a vândut (în calitate de mandatar al fratelui său, R.) lui S. un imobil situat în B. iar banii urma să îi primească în rate de 5.000 de euro pe o perioadă de mai mulți ani. Începând cu anul 2011, până în anul 2014, cu o frecvență aproape lunară, s-a întâlnit cu martora C. și martorul B. persoane de la care primea rata de 5.000 de euro aferentă acelei tranzacții, banii pe care îi remitea de fiecare dată imediat lui R..

Potrivit rechizitoriului, în drept, faptele inculpatului S. care, în perioada octombrie – noiembrie 2011, a pretins direct pentru sine suma de 5.000 euro/lună (pentru fiecare lună pe perioada executării contractului), de la martora denunțatoare V., în schimbul promisiunii, îndeplinite ulterior, că va interveni pe lângă inculpatul B., director general al C., pentru a-l determina pe acesta, să încheie în această calitate, un contract de asistență juridică de tip abonament în valoare de 10.000 euro/lună cu societatea de avocați a denunțatoarei, la acea vreme SCA „S.”, primind conform înțelegerii, în perioada ianuarie 2012 – iulie 2014, suma totală de 100.000 euro, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, prevăzute de art.291 Cod penal raportat la art.6 și art.7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000, cu aplic art.5 Cod penal.

Cu privire la activitatea de serviciu a inculpatului B. în legătură cu încheierea celor două contracte menționate în rechizitoriu s-au reținut următoarele:

C. SA este **societate comercială pe acțiuni cu capital integral de stat** și are ca obiect principal de activitate furnizarea de abur și aer condiționat și producerea de energie electrică. **Acționar unic la C. este UAT Județul Vâlcea, reprezentat de către Consiliul Județean Vâlcea prin președinte.**

Contractele de asistență juridică prezentate mai sus, încheiate de directorul general B., reprezintă acte defectuoase îndeplinite în exercitarea atribuțiilor de serviciu în sensul art.297 Cod penal. În perioada de referință, inculpatul B. a ocupat funcția de director general al C., administrator și președinte al Consiliului de Administrație.

Mai întâi, s-a precizat că la nivelul C., necesitatea achiziționării serviciilor de consultanță juridică nu numai că nu a fost rezultatul unui proces decizional comun, de jos în sus, pe linie ierarhică, ci a fost unul ce **a aparținut exclusiv directorul general B., care a acționat la ordinul și în interesul personal al inculpatului S.,** împrejurări din care rezultă nesocotirea celei mai elementare obligații de serviciu a unui director general, aceea de a acționa în interesul societății pe care o conduce. Chiar și numai din această perspectivă, încheierea celor două contracte reprezintă acte defectuoase îndeplinite de inculpatul B. în exercitarea funcției de administrator, de director general și de președinte al Consiliului de Administrație al C. SA.

Contractul de administrare al inculpatului B. (vol. IV, filele 294 - 301) prevede că administratorul aplică strategia și politicile de dezvoltare ale societății și încheie acte juridice în numele și pe seama societății.

În regulamentul de organizare și funcționare al C., la capitolul privind Obligațiile și Răspunderile Administratorilor și Directorilor, la punctul J (vol. V, fila 274), se arată că „*directorul general își exercită atribuțiile în condiții de loialitate și în interesul societății*”.

De asemenea, în statutul C. SA, prevăzut în HG nr.759/1997, se arată la art. 18 că: „*Membri consiliului de administrație răspund individual sau solidar, după caz, față de societatea comercială, pentru prejudiciile rezultate din infracțiuni sau din abateri de la dispozițiile legale*”.

Încheierea unor contracte de asistență juridică la ordinul unor persoane fizice, aflate în cercul relațional al inculpatului B., contracte străine interesului C., reprezintă în mod evident acte defectuoase încheiate în exercitarea atribuțiilor de serviciu ale inculpatului.

Art.13² din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, prevede că „*în cazul infracțiunilor de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime*”.

Art.297 alin.1 Cod penal prevede că „*Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică*”.

Cu alte cuvinte, este asimilată infracțiunilor de corupție fapta descrisă la art.297 Cod penal săvârșită în condițiile art.13² din Legea nr.78/2000.

Infracțiunea prevăzută de art.297 Cod penal este una de rezultat, cu caracter alternativ, respectiv cauzarea unei pagube ori vătămarea drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice.

Parchetul a reținut că, din perspectiva legislației achizițiilor, contractele ce fac obiectul analizei sunt contracte de achiziție publică.

În exercitarea atribuțiilor de serviciu în calitate de director (manager) B. avea, conform dispozițiilor art.3, art.4 și art.5 din OG nr.119/1999, obligația de a proteja fondurile publice împotriva pierderilor datorate erorii, risipei, abuzului sau fraudei. Este evident că directorul general nu numai că a nesocotit aceste dispoziții, ci și că acesta a fost cel care, în mod direct, a cauzat respectivul prejudiciu în conivență cu inculpatul S. și în interesul acestuia.

Prin urmare, în legătură cu sumele alocate de C. în virtutea celor două contracte nu s-a relevat absolut niciun indiciu pentru critica afirmației că acestea s-ar fi putut efectua în condiții similare de Departamentul Juridic din cadrul C..

Prin raportul de inspecție economico-financiară din data de 14.09.2015 (vol. II) s-au identificat grave încălcări ale atribuțiilor de serviciu ale directorul general B. în legătură cu încheierea contractului de asistență juridică nr.858320/23.05.2013 cu SCA „V.”. Astfel, s-a reținut că respectivul contract a fost încheiat prin încălcarea dispozițiilor art.1 alin.3, lit.a și b din OUG nr.26/2012 privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice întrucât nu a existat aprobarea și mandatarea în acest sens a directorului general de către Consiliul Județean Vâlcea, în calitate de reprezentant al acționarului unic (Unitatea Administrativ Teritorială, Județul Vâlcea) al C..

În raport cu cele arătate, acuzarea a menționat că faptele inculpatului B. care, în calitate de director general al C., având aceeași rezoluție infracțională, a încheiat în luna decembrie 2011 cu SCA „S.” contractul nr.335115/05.12.2011 și în luna mai 2013 cu SCA „V.” contractul nr.858320/23.05.2013 și în perioadele ianuarie 2012 – octombrie 2012 și respectiv iunie 2013 - august 2014 a avizat din partea CET plățile efectuate în baza celor două contracte cu încălcarea dispozițiilor art.2, art.19 și art.25 din OUG nr.34/2006, art.2 alin.1 și 2 din HG nr.925/2006, art.3, art.4 și art.5 din OG nr.119/1999, art.1 alin.3, lit.a și b din OUG nr.26/20012, statutului C., Regulamentului de Organizare și Funcționare al C. și contractului de administrare aprobat prin Hotărârea AGA nr.4/28.01.2009, în condițiile prezentate anterior, conduită care a condus la vătămarea intereselor legale ale C. și a produs o pagubă patrimoniului societății în cuantum de 1.301.410 lei, proporțional cu sumele plătite nelegal și, corelativ, obținerii de foloase necuvenite de către SCA „S.” și SCA „V.”, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu în formă continuată (două acte materiale), prevăzută de art.35 alin.1 Cod penal, raportat la art.13² din Legea nr.78/2000, cu referire la art. 297 Cod penal, cu aplicarea art.5 Cod penal.

Sub aspectul laturii civile, în rechizitoriu s-a arătat că C. SA s-a constituit parte civilă în cadrul procesului penal cu suma de 1.301.410 lei (fila nr. 263).

Mențiunile rechizitoriului cu privire la ***măsurile preventive***:

Prin Hotărârea Senatului României nr.79, din data de 03.12.2015, s-a încuviințat reținerea și arestarea preventivă a senatorului S. în dosarul nr...../P/2015 al Direcției Naționale Anticorupție.

Prin ordonanța nr..../P/2015, din data de 03.12.2015 ora 15:50, s-a dispus reținerea inculpatului S. pentru o perioadă de 24 de ore.

În data de 03.12.2015, Direcția Națională Anticorupție a solicitat Înaltei Curți de Casație și Justiție arestarea preventivă pe o perioadă de 30 de zile a inculpatului S., relativ la activitatea infracțională a acestuia ce face obiectul dosarului nr./P/2015.

Prin încheierea nr.936/04.12.2015, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins propunerea de arestare preventivă și a dispus luarea măsurii preventive a arestului la domiciliu față de inculpatul S..

Ulterior, prin încheierea nr.262/C/14.12.2015, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis contestația Direcției Naționale Anticorupție formulată împotriva încheierii nr.936/04.12.2015, a admis propunerea de arestare preventivă formulată de DNA și a dispus arestarea preventivă a inculpatului S. pentru o perioadă de 20 de zile începând cu 14.12.2015 până la data de 02.01.2016 inclusiv.

La data de 14.01.2016, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis cererea inculpatului S. de înlocuire a măsurii arestării preventive și a dispus plasarea acestuia în arest la domiciliu pentru o perioadă de 30 de zile începând cu data de 22.01.2016.

Prin ordonanța nr..../P/2015 din data de 19.11.2015 ora 17:30 s-a dispus reținerea inculpatului B. pentru o perioadă de 24 de ore.

În perioada 20.11.2015 - 18.01.2016 inculpatul B. a fost cercetat sub control judiciar.

II. Procedura în camera preliminară

Prin *încheierea nr.281/5.04.2016, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară de la Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală*, au fost respinse ca nefondate cererile și excepțiile invocate de inculpații B. și S. în cauza nr..../1/2016/a1.

S-a constatat legalitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu rechizitoriul nr..../P/2015, emis la data de 26 ianuarie 2016 de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, Secția de Combatere a Infracțiunilor Conexle Infracțiunilor de Corupție, privind pe inculpații B. și S., precum și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și s-a dispus începerea judecății.

Prin *încheierea nr.121/16.06.2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală*, au fost respinse ca nefondate contestațiile formulate de inculpații B. și S. împotriva încheierii nr.281/5.04.2016 pronunțată de judecătorul de cameră preliminară de la Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală.

În procedura de cameră preliminară ***nu au fost excluse probe din dosarul de urmărire penală ca urmare a constatării încălcării principiilor legalității și loialității administrării probelor.***

III. Judecarea cauzei în primă instanță

1. Aspecte prealabile:

Judecarea cauzei în primă instanță s-a desfășurat și a fost consemnată în încheierile de ședință începând cu termenul din 06.09.2016, până la termenul din data de 20.06.2017, la acest din urmă termen cauza fiind amânată la data de

19.09.2017, în vederea pregătirii de către acuzare și apărare a concluziilor finale, inclusiv cu referire la ultime cereri și excepții, înainte de declararea cercetării judecătorești ca terminată conform art.387 Cod procedură penală.

Procedura judiciară de la ultimul termen de judecată, din data de 19.09.2017, când s-a trecut și la dezbateri, potrivit art.388 Cod procedură penală, a fost consemnată în încheierea de la respectivul termen, încheiere care face parte integrantă din prezenta sentință.

Înalta Curte, pentru a permite apărării și acuzării să depună și „concluzii scrise”, a amânat pronunțarea sentinței la data de 25.09.2017.

În cursul procedurii de judecare în primă instanță a cauzei penale, cu acordul lor, au fost audiați inculpații și, având în vedere contestarea faptelor reținute în sarcina acestora prin Rechizitoriu, au fost readministrate probele de la urmărirea penală.

Suplimentar, la cererea inculpaților, au fost încuviințate și administrate probe noi.

Discutarea în contradictoriu a probelor noi, concluziile apărării și acuzării, precum și dispozițiile de admitere și de respingere a unor probe noi sunt menționate în încheierea de la termenul din 04.10.2016.

Reaudierea tuturor martorilor audiați în cursul urmăririi penale, și propuși prin rechizitoriu (V., V., C., B., D., C., B., R., P., T., L., A., G., I., C., G. și R.), probe contestate de inculpați astfel cum rezultă din încheierea din 06.09.2016, a fost consemnată în declarațiile atașate la dosar, activitatea judiciară fiind relevantă în încheierile cu începere de la termenul din 18.10.2016.

Înalta Curte a constatat, cu ocazia reaudierii martorilor audiați în cursul urmăririi penale, că aceștia și-au menținut declarațiile date anterior în fața procurorului, precizând că asupra lor nu au fost exercitate presiuni din partea organelor judiciare sau din partea altor persoane, că nu li s-a cerut și nici nu le-a fost sugerată de vreo persoană să facă acuzații nerezale contra inculpaților și că cele declarate și consemnate de procuror sunt expresia voinței și conștiinței lor libere.

Inculpatului S. i-a fost încuviințată, ca probă nouă, și cererea de audiere a martorilor T., C., H., G. și B., declarațiile acestora fiind atașate la dosar.

Inculpatului B. i-a fost încuviințată, ca probă nouă, și cererea de audiere a martorei M., declarația acesteia fiind atașată la dosar.

2. Poziția procesuală a inculpaților:

a. **Inculpatul S.**, în cursul urmăririi penale nu a recunoscut săvârșirea faptelor, invocând „**dreptul la tăcere**”, iar în cursul judecății în fond a fost audiat, cu acordul său și a propus probe în apărare.

b. **Inculpatul B.**, în cursul urmăririi penale, așa cum expres s-a menționat în rechizitoriu, a recunoscut faptele pentru care a fost cercetat (pag. 20 rechizitoriu), iar în cursul judecății în fond, a fost audiat și reaudiat cu acordul său, recunoscând și menținând declarațiile date în cursul urmăririi penale.

Această poziție procesuală față de faptele pentru care s-a desfășurat urmărirea penală, adoptată încă din momentul când inculpatul avea calitatea de „suspect”, la care se adaugă menținerea și pe parcursul judecății în primă instanță, a contribuit, evident prin coroborare și cu celelalte probe administrate,

la deplina și temeinică stabilire a adevărului și a fost avută în vedere la individualizarea pedepsei, atât a cuantumului, cât și a modalității de executare.

3. **În urma analizării materialului probator administrat în cauză**, instanța de fond și-a însușit situația de fapt reținută prin rechizitoriu și, în esență, a reținut că în perioada octombrie-noiembrie 2011, **inculpatul S.**, în mod direct, **a pretins** pentru sine suma de 5.000 euro/lună de la martora V., în schimbul promisiunii, îndeplinite ulterior, că va interveni pe lângă inculpatul B., director general C. SA, societate economică cu capital integral de stat, pentru a-l determina să încheie un contract de asistență juridică, de tip abonament, în valoare de 10.000 euro/lună, cu societatea de avocați a martorei, la acea vreme avocat în cadrul SCA „S.”, ulterior inculpatul **primind** efectiv, în perioada ianuarie 2012-iulie 2014, suma totală de 100.000 euro. În acest fel, inculpatul și-a traficat față de martora V. influența reală, determinată de calitatea sa de parlamentar și avocat - care a avut anterior colaborări cu C. SA - pe lângă directorul general al acestei entități economice cu capital integral de stat (coinculpatul B.), pretinzând suma de 5.000 euro lunar, pentru a-l determina pe acesta să încheie un contract de asistență juridică cu casa de avocatură aparținând martorei. În final, inculpatul S. s-a prevalat de influența sa reală asupra directorului general al C. SA (coinculpatul B.), concretizată chiar în finalizarea demersului său, și în condițiile impuse de el, prin **încheierea a două contracte de asistență juridică**. La rândul său, coinculpatul B., în calitate de director general al C. SA, avea competența de a încheia contractele de asistență juridică și de a aproba efectuarea plăților lunare în baza acestora.

De asemenea, instanța de fond a reținut că **inculpatul B.**, în calitate de director general al C. SA, societate economică cu capital integral de stat, în baza aceleiași rezoluții infracționale, cu încălcarea dispozițiilor legale, respectiv cele prevăzute în art.2, art.19 și art.25 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.34/2006, art.2 alin.1 și 2 din Hotărârea Guvernului nr.925/2006, art.3, art.4 și art.5 din Ordonanța Guvernului nr.119/1999, art.1 alin.3 lit.a și b din Ordonanța de Urgență nr.26/2002, corelate cu prevederile Statutului C. SA, Regulamentului de Organizare și Funcționare C. SA și ale celor prevăzute în contractul de administrare aprobat prin Hotărârea AGA nr.4/28.01.2009, **a încheiat două contracte** de achiziție a serviciilor juridice cu nr.3351115/05.12.2011 și nr.858320/23.05.2013 cu SCA S. și, respectiv, cu SCA V., iar în perioadele ianuarie 2012-octombrie 2012 și iunie-august 2014 **a avizat**, din partea C. SA, plățile efectuate în baza acestora, ceea ce a determinat producerea unei pagube în patrimoniul acesteia în valoare de **1.301.410 lei** și, în mod corelativ, obținerea de foloase necuvenite de către cele două case de avocatură.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a reținut că situația de fapt, astfel cum a fost reținută prin rechizitoriu și prezentată, în esență, de instanța de fond, precum și vinovăția inculpaților sunt dovedite de înscrisurile aflate la dosarul cauzei, de declarațiile inculpatului B. și de declarațiile martorilor R., V., V., R., C., B., B., C., L., P., T., A., G., I., C. și G..

Referitor la declarația martorului B., instanța de fond a constatat că aceasta este singulară și făcută *pro causa* pentru a susține apărările inculpatului S., iar în ceea ce privește declarațiile celorlalți martori audiați la cererea aceluiași inculpat a considerat că nu infirmă, cu nimic, situația de fapt expusă în rechizitoriu,

aspectele din declarațiile acestora fiind relativ adiacente obiectului principal al cauzei penale.

4. Încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatului S. și apărările formulate:

Instanța de fond a reținut că potrivit rechizitoriului, **inculpatul S.**, în perioada octombrie-noiembrie 2011, în mod direct, **a pretins** pentru sine suma de 5.000 euro/lună de la martora V., în schimbul promisiunii, îndeplinite ulterior, că va interveni pe lângă inculpatul B., director general C. SA, societate economică cu capital integral de stat, pentru a-l determina să încheie un contract de asistență juridică, de tip abonament, în valoare de 10.000 euro/lună, cu societatea de avocați a martorei, la acea vreme avocat în cadrul SCA „S.”, ulterior inculpatul **primind** efectiv, în perioada ianuarie 2012-iulie 2014, suma totală de 100.000 euro. În acest fel, inculpatul și-a traficat față de martora V. influența reală, determinată de calitatea sa de parlamentar și avocat - care a avut anterior colaborări cu C. SA - pe lângă directorul general al acestei entități economice cu capital integral de stat (coinculpatul B.), pretinzând suma de 5.000 euro lunar, pentru a-l determina pe acesta să încheie un contract de asistență juridică cu casa de avocatură aparținând martorei. În final, inculpatul S. s-a prevalat de influența sa reală asupra directorului general al C. SA (coinculpatul B.), concretizată chiar în finalizarea demersului său, și în condițiile impuse de el, prin **încheierea a două contracte de asistență juridică**. La rândul său, coinculpatul B., în calitate de director general al C. SA, avea competența de a încheia contractele de asistență juridică și de a aproba efectuarea plăților lunare în baza acestora.

În concluziile scrise inculpatul S. a solicitat următoarele:

- în principal, achitarea în temeiul dispozițiilor art.396 alin.5 Cod procedură penală raportat la dispozițiile art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală - fapta nu există. În esență, a susținut că probatoriul administrat în cauză, atestă lipsa de susținere a celor arătate în rechizitoriu în problema prezumțivelor sume plătite lui S. de către V.;

- într-un prim subsidiar, achitarea în temeiul dispozițiilor art.396 alin.5 Cod procedură penală raportat la dispozițiile art.16 alin.1 lit.b) teza I Cod procedură penală - fapta nu este prevăzută de legea penală. În sinteză, a susținut că nu este îndeplinită niciuna dintre condițiile esențiale de existență ale infracțiunii de trafic de influență, apreciind că încheierea celor două contracte de asistență juridică au parcurs o procedură instituțională normală, încheierea acestora încadrându-se într-o decizie mai largă de externalizare a anumitor sarcini juridice către diferite societăți de avocatură, decizia externalizării venind ca urmare a semnalării unor deficiențe de reprezentare a intereselor juridice ale C. de către Curtea de Conturi și auditorul extern independent. Ca urmare a sesizării acestor deficiențe, numitul C., în calitate de președinte al Consiliului Județean, acționarul unic al C. și ordonatorul principal de credite al acestei societăți, a luat decizia pusă în aplicare pe scara ierarhică de către inculpatul B., de a externaliza către mai multe societăți de avocatură reprezentarea C. într-o serie de dosare cu miză financiară însemnată. De asemenea a apreciat că din probatoriul administrat în cauză a rezultat că, dacă a existat o inițiativă în sensul cooptării SCA „S.” în rândul societăților de avocatură care deserveau interesele C.,

aceasta a venit din partea numitului C., aflat în poziția administrativă necesară și suficientă pentru această inițiativă;

- într-un al doilea subsidiar, a solicitat ca în măsura în care instanța ar considera că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de el, să se dispună o pedeapsă orientată spre minimul special prevăzut de lege, iar în ceea ce privește executarea: amânarea aplicării pedepsei, în condițiile art.83 - art.90 Cod penal, iar în subsidiar, în cazul în care este considerată necesară condamnarea inculpatului, să se dispună suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, în condițiile art.91 - art.98 Cod penal;

- de asemenea, inculpatul S. a formulat o cerere de schimbare a încadrării juridice (susținută și în cursul dezbaterilor) în sensul schimbării încadrării juridice dată faptei prin actul de sesizare a instanței din infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art.291 Cod penal raportat la art.6 și art.7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000, în infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art.291 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000;

- în sfârșit, inculpatul S. a solicitat și aplicarea cauzei de reducere a pedepsei prevăzută de art.19 din Legea nr.682/2002.

Instanța de fond a constatat că potrivit probelor administrate și situației de fapt care a rezultat din coroborarea acestora, inculpatul S. a săvârșit ***o unică infracțiune de trafic de influență***, „infracțiune cu consumare anticipată”, prevăzută de art.291 Cod penal, chiar dacă a realizat efectiv două dintre modalitățile factice incriminate („pretinderea”, respectiv, „primirea” de bani); această infracțiune a avut un moment în care s-a consumat („pretinderea” sumei de 5.000 euro/lună pe toată durata executării contractului/contractelor) și un moment al epuizării (primirea ultimei sume de 5.000 euro/lună), existând o activitate infracțională continuă marcată inițial de elementul material „pretinderea” sumei de 5.000 euro/lună, urmată succesiv, lunar, de elementul material „primirea” sumelor de câte 5.000 euro/lună.

În aceste condiții, momentul epuizării infracțiunii fiind ulterior intrării în vigoare a noului Cod penal, instanța de fond a constatat că răspunderea penală se stabilește conform incriminării și pedepsei prevăzute de legislația existentă la respectivul moment al epuizării infracțiunii.

Din această perspectivă, a apreciat neîntemeiată ***cererea inculpatului S. de schimbare a încadrării juridice*** dată faptei prin rechizitoriu din infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art.291 Cod penal raportat la art.6 și art.7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 Cod penal în infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art.291 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 Cod penal.

Fapta de trafic de influență era incriminată de Codul penal anterior (art.257 C.pen. din 1968), până la data de 1.02.2014, existând și dispoziții în Legea nr.78/2000; fapta de trafic de influență este incriminată și de actualul Cod penal, intrat în vigoare la 01.02.2014, existând dispoziții și în Legea nr.78/2000.

Din compararea textelor de lege rezultă că fapta incriminată a rămas aceeași, atât anterior anului 2014, cât și ulterior acestui an.

În consecință, nu se poate reține că a intervenit o nouă incriminare a faptei de trafic de influență sau o schimbare a faptelor incriminate ca trafic de influență, una esențialmente diferită de cea anterioară, astfel încât să se poată

reține că sunt incidente principii cum ar fi cele ale legalității incriminării, activității / retroactivității / neretroactivității legii de incriminare.

În ceea ce privește apărările formulate de inculpatul S., instanța de fond a constatat că probele administrate au relevat desfășurarea faptelor pentru care inculpatul S. a fost trimis în judecată, astfel încât nu a putut reține că acesta s-a rezumat doar la „**a recomanda un avocat**” directorului general inculpatul B., declarațiile martorilor și ale coinculpatului fiind convergente în a se reține presiunea făcută de el, atât direct, cât și prin intermediul numitului C. (președintele consiliului județean și, având în vedere statutul juridic al C., șeful inculpatului B.); de altfel, este greu de acceptat, în mod rezonabil, că pentru această simplă „recomandare” era justificată încasarea sumei de 5.000 euro/lună/contract/an.

Inculpatul B., **în calitate de director general, care avea în coordonare directă departamentul juridic al societății, a avut competența de a încheia respectivele contracte, chiar a dispus imperativ și discreționar subordonaților să încheie respectivele contracte în termenii și condițiile stipulate, aparent, de către cabinetul avocațial, în realitate de către inculpatul S.** (care nu a fost de acord cu negocierea onorariului de 10.000 euro/lună/contract/an). Inculpatul B. a recunoscut că a semnat cele două contracte, în calitate de reprezentant legal al C..

Inculpatul S., în concluziile scrise a pus sub semnul întrebării și al netemeinicii toate declarațiile martorilor propuși prin rechizitoriu și reaudiați în instanță, martori care au relevat aspecte contrare apărărilor lui, inclusiv declarațiile coinculpatului B., solicitând în baza unor temeuri diferite achitarea sa.

Contrar apărării, instanța de fond a constatat că nu există motive rezonabile care să conducă la concluzia că aceste persoane nu au spus adevărul, mai ales că toate persoanele propuse prin rechizitoriu a fi ascultate au declarat expres, cu ocazia reaudierii în primă instanță, că au făcut declarații în libertate de voință și conștiință, fără influențe exterioare (constrângeri, sugestii etc.).

5. Încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatului B. și apărările formulate:

Instanța de fond a reținut că potrivit rechizitoriului, **inculpatul B.** a săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu deoarece, în calitate de director general al C., în baza aceleiași rezoluții infracționale, cu încălcarea dispozițiilor legale, respectiv cele prevăzute în art.2, art.19 și art.25 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.34/2006, art.2 alin.1 și 2 din Hotărârea Guvernului nr.925/2006, art.3, art.4 și art.5 din Ordonanța Guvernului nr.119/1999, art.1 alin.3 lit.a și b din Ordonanța de Urgență nr.26/2002, precum și prevederile Statutului C., Regulamentului de Organizare și Funcționare C. și ale celor prevăzute în contractul de administrare aprobat prin Hotărârea AGA nr.4/28.01.2009, a încheiat două contracte de asistență juridică cu nr.3351115/05.12.2011 și 858320/23.05.2013 cu SCA S., respectiv SCA V., iar în perioadele ianuarie 2012-octombrie 2012 și iunie 2013 - august 2014 a avizat, din partea C., plățile efectuate în baza acestora, ceea ce a determinat vătămarea intereselor legale ale C. și producerea unei pagube în patrimoniul acesteia în valoare de 1.301.410 lei și, în mod corelativ, obținerea de foloase necuvenite de către cele două case de avocatură.

Instanța de fond a reținut că inculpatul B. nu a contestat încheierea celor două contracte de asistență juridică și nici avizarea plăților efectuate în baza acestora, însă a susținut că au fost respectate toate dispozițiile legale referitoare la achiziționarea acestor servicii deși a recunoscut, încă de la urmărirea penală, că pentru niciunul din aceste contracte nu a existat o hotărâre AGA sau a consiliului de administrație pentru aprobarea lor și că nu și-a „pus problema că C. avea departament juridic, cu 4-5 consilieri”.

De asemenea a confirmat presiunea pe care inculpatul S. a exercitat-o cu ocazia celor două întâlniri care au avut loc, iar în final, după ultimul refuz, ca urmare a intervenției numitului C. (în prezent decedat), care era președintele Consiliului Județean ..., coleg de partid cu inculpatul S., a acceptat încheierea primului contract de asistență juridică, dându-i dispoziție martorului R. - șeful Oficiului Juridic - să-l contacteze pe martorul avocat V., pentru pregătirea contractului.

Instanța de fond a analizat conduita inculpatului B., circumscrisă ilicitului penal, în raport cu dispozițiile legale incidente în procedura achiziției de servicii de asistență juridică, conform legislației existente la momentele încheierii și executării celor două contracte.

Deși în cursul urmăririi penale și, inițial, în prima parte a judecății nu a contestat natura juridică a celor două contracte, inculpatul a susținut, în final, pe de o parte, că acestea nu sunt contracte de achiziție publică, iar pe de altă parte, că ar fi respectat întocmai dispozițiile legale existente la momentele încheierii și executării acestora.

În raport cu împrejurarea că inculpatul B. era directorul general al unei societăți comerciale pe acțiuni cu capital integral de stat, instanța de fond a constatat că faptele acestuia, astfel cum au fost confirmate de probatoriul administrat, din care nu lipsesc propriile recunoașteri, relevă o activitate intenționată sub aspect subiectiv, de folosire punctuală, cu destinație precisă a unor sume din fondurile financiare ale societății cu capital integral de stat, direct orientată în interesul altor persoane, iar nu în interesul societății comerciale, în condiții de ignorare totală a principiilor de transparență decizională, de promovare a concurenței între casele de avocatură, de asigurare a integrității procesului de achiziționare a serviciilor avocațiale.

Inculpatul B., încă de la începutul discuțiilor cu inculpatul S. a fost conștient de încălcarea acestor principii generale ale utilizării resurselor societății comerciale cu capital integral de stat, precum și de necesitatea parcurgerii unei proceduri prevăzute de lege

Inculpatul B. nu a explicat care a fost cadrul legal în care a procedat la inițierea, negocierea și încheierea celor două contracte, respectiv, să arate că a respectat și a urmat procedura legală, indiferent de actul normativ în care era prevăzută.

Această cerință nu echivalează cu „răsturnarea sarcinii probei” ori cu „încălcarea prezumției de nevinovăție” deoarece inculpatul are dreptul să dovedească lipsa de temeinicie a acuzațiilor.

Exigența referitoare la parcurgerea unui proceduri pentru atribuirea contractelor de achiziție de servicii juridice derivă și din aceea că, în caz contrar, poate avea semnificația externalizării serviciilor juridice ale societății economice

cu capital integral de stat care, la data respectivă, avea un număr de 5-6 consilieri juridici în departamentul juridic.

Din examinarea conținutului celor două contracte, instanța de fond a constatat că, în realitate, nu sunt simple „contracte de asistență juridică”, ci veritabile „contracte de achiziție a serviciilor juridice”, de achiziție publică, deoarece obiectul contractelor nu este unul punctual, referitor la o anumită cauză sau anumite cauze expres și limitat arătate, ci unul larg.

Instanța de fond a considerat neîntemeiată și apărarea inculpatului B. în sensul că în bugetul societății comerciale cu capital integral de stat erau prevăzute sume de bani pentru achiziționarea serviciilor juridice și, pe cale de consecință, nu a existat un prejudiciu cauzat acesteia.

Chiar dacă erau alocate sume de bani în cadrul unui capitol bugetar pentru achiziția de servicii juridice, utilizarea acestora presupunea parcurgerea unor proceduri legale, iar nu cheltuirea acestor sume în mod discreționar de către directorul general al unei societăți comerciale cu capital integral de stat, care ar fi avut astfel dreptul să aleagă personal, pe baza unor criterii proprii, evident subiective, casa de avocatură, și chiar fără o justificare obiectivă a necesității achiziționării unor astfel de servicii juridice, în afara oricăror mecanisme ori proceduri transparente de negociere și atribuire a contractelor de achiziții a serviciilor juridice.

Instanța de fond a apreciat că la data încheierii contractelor nu exista o justificare concretă, obiectiv motivată, pentru achiziționarea serviciilor juridice și nici nu erau cunoscute cauzele concrete care urmau să fie preluate de cabinetul avocațial.

Acest aspect a fost confirmat de martori și de inculpatul B., care au precizat că abia după încheierea contractelor s-a dispus departamentului juridic să „predea” câteva dosare casei respective de avocatură, acestea neavând o complexitate deosebită, adică una care ar fi „depășit” competențele profesionale ale consilierilor juridici din departamentul juridic al SC C. SA.

De asemenea, potrivit declarațiilor martorilor, instanța de fond a reținut că volumul de muncă și complexitatea litigiilor nu justificau achiziționarea unor servicii juridice ale unei case de avocatură, iar suma lunară plătită (10.000 euro/lunar) era excesivă atât prin raportare la complexitatea dosarelor preluate, cât și prin raportare la totalul salariilor lunare ale tuturor consilierilor juridici ai societății C. S.A. (care era la jumătate din cea plătită lunar casei de avocatură).

Martora A. (reprezentatul UAT județul Vâlcea în AGA) a arătat expres, pe de o parte, că C. avea departament de achiziții publice și că orice contract, inclusiv cele de servicii juridice trebuiau să respecte procedurile de achiziții, iar pe de altă parte, că la nivelul C. exista un certificat ISO privind managementul calității, în virtutea căruia fiecare departament trebuia să respecte un circuit al documentelor, în cazul de față să existe **un referat de necesitate avizat pentru legalitate**.

Cu privire la implicarea inculpatului B. în avizarea și plata lunară a sumei de 10.000 euro, **martorul I. (șef serviciu financiar)** a arătat în declarația de la urmărirea penală, pe care și-a menținut-o în fața instanței, că ordinea de plată a obligațiilor către creditori era stabilită de către inculpatul B..

Această implicare directă a inculpatului B. în avizarea și plata lunară a sumei de 10.000 euro a fost confirmată și de martora V. și martorul L. (director economic).

Cu referire la cel de-al doilea contract, martora avocat V. a arătat că „În luna mai 2013, am încheiat un nou contract ... cu C., fiind contactați în acest sens de către un reprezentant al instituției”.

În final, instanța de fond, cu referire la natura juridică a celor două contracte dar, mai ales, punctual, cu referire la încălcarea cadrului legal cu ocazia încheierii și executării acestui ultim contract de achiziție a serviciilor juridice, a reținut constatările și concluziile, precum și propunerile **Raportului de Inspecție Economico-Financiară din 14.09.2015**, încheiat de Ministerul Finanțelor Publice – A.N.A.F.

În raportul de inspecție (pag.20), s-a menționat că inculpatul B. a declarat că serviciile de asistență juridică ar fi fost aprobate în cadrul ședințelor Consiliului de Administrație, ședințe la care participa reprezentantul Consiliului Județean; însă nu s-a făcut dovada în acest sens.

În același sens est și declarația martorei A. (reprezentatul UAT județul Vâlcea în AGA), care a arătat că, pe de o parte, C. avea departament de achiziții publice și că orice contract, inclusiv cele de servicii juridice trebuiau să respecte procedurile de achiziții, iar pe de altă parte, că la nivelul C. exista un certificat ISO privind managementul calității, în virtutea căruia fiecare departament trebuia să respecte un circuit al documentelor, în cazul de față să existe un referat de necesitate avizat pentru legalitate.

Tot în raportul de inspecție fiscală se menționează că manifestarea de voință a reprezentantului Consiliului Județean în AGA, care ar fi fost exprimată, cum a susținut conducerea C., în sensul aprobării achiziției de servicii juridice nu poate ține locul aprobării Consiliului Județean, reprezentat prin președinte (pag.37).

De asemenea, instanța de fond a reținut că în contractul de mandat al directorului general B., se prevede că acesta „încheie alte acte juridice în numele și pe seama societății” și, respectiv, **că este obligat să-și folosească întreaga capacitate de muncă și profesională în interesul societății C. SA, dar și că își va exercita mandatul cu loialitate în interesul Societății G. SA** (pag.4, 6).

Nici acest argument referitor la preț nu este întemeiat deoarece, **potrivit contractului, valoarea estimată era de 130.000 euro (12 luni x 10.000 euro, plus suma de 10.000 euro pentru activitatea de preluare a dosarelor, sumă plătită chiar la încheierea contractului).**

În realitate, așa cum relevă probatoriul administrat, inclusiv declarațiile inculpatului, atribuirea primului contract de către SC G. SA, prin semnătura sa, de director general, către casa de avocatură s-a făcut **în afara oricărui cadru legal** (fie de cadrul legal prev. de OUG n.34/2006, fie de cadrul legal prevăzut în mod derogatoriu de art.16 din OUG nr.34/2006, fie de cadrul legal prevăzut în mod derogatoriu de art.19 din OUG nr.34/2006, fie, în sfârșit, de cadrul legal prevăzut de norme procedurale interne, la acest ultim cadru legal făcând trimitere inculpatul, însă fără a preciza concret care erau aceste norme procedurale interne de atribuire directă a contractului), fără existența unui referat de necesitate / expunere de motive, fără aprobări, fără vize de control intern,

etc., ci **într-o modalitate discreționară** prin care a „achiesat” în totalitate la condițiile și termenii contractului /contractelor, inclusiv a prețului plătit, astfel cum acestea au fost stabilite, în mod real de către inculpatul S..

Modul cum a acționat inculpatul B. în cazul încheierii ambelor contracte, dar și pe durata executării acestora, astfel cum rezultă din probe, infirmă categoric apărările acestuia cu privire la lipsa condiției „*folosului necuvenit*”, condiție a reținerii dispozițiilor speciale ale art.13² din Legea nr.78/2000.

Instanța de fond a mai reținut că inculpatul B., în propriile declarații, a recunoscut că a știut încă de la începutul activității infracționale că aceste două contracte sunt încheiate „cu destinație și finalitate precisă”, aceea de a asigura foloase necuvenite altei persoane (*funcționarul public a obținut pentru altul un folos necuvenit*), chiar s-a temut inițial că sunt pur formale, că nu se vor presta servicii juridice și că, oricum, pot fi cu greu justificate economic la nivelul SA C. SA, dar și că pot fi interpretate negativ de opinia publică și de mass-media.

Instanța de fond a apreciat ca fiind neîntemeiate și apărările legate de „*forma continuată a infracțiunii*” deoarece acesta, pe de o parte, a procedat la încheierea și executarea a două contracte, în baza aceleiași rezoluții infracționale (fiind preocupat punctual, imediat după revenirea pe funcția de director general, că nu fusese încheiat un nou contract de servicii juridice cu casa de avocată respectivă, contract care, practic, „prelunga” contractul inițial, era încheiat în continuarea celui inițial, dovada fiind identitatea termenilor și condițiilor financiare).

Inculpatul nu a contestat îndeplinirea calității de subiect activ al infracțiunii prevăzute de art.297 Cod penal, însă a susținut că nu este îndeplinită condiția „*cauzează o pagubă unei persoane juridice*”.

Instanța de fond a apreciat că nici această apărare nu este întemeiată deoarece, în lipsa unei necesități reale de achiziționare a serviciilor juridice la momentul acela, necesitate dovedită printr-un memoriu justificativ sau o notă de necesitate, precum și prin avizele și aprobările necesare, SC G. SA a plătit sume de bani foarte mari (1.301.410 lei) în mod total nejustificat și în mod nelegal. Lipsa de necesitate a achiziționării serviciilor juridice a fost expres confirmată de martorii audiați, printre care șeful departamentului juridic și mai mulți consilieri juridici din respectivul compartiment care, în plus, au mai precizat că a existat o disproporție vădită între serviciile juridice și suma foarte mare plătită casei de avocatură pe parcursul executării celor două contracte.

În apărarea sa, inculpatul B. a arătat că „*aspectele de oportunitate scapă controlului organelor de cercetare penală, precum și controlului judecătoresc, fiind atributul exclusiv al autorității cât timp nu exista dovezi că acesta a fost exercitat cu exces de putere*”.

Instanța de fond a considerat că aceste aspecte nu sunt aplicabile deoarece există dovezi că așa-zisa „oportunitate” a fost exercitată cu exces de putere de către inculpatul B. care, prin manifestarea discreționară a puterii de director general, a dispus imperativ și discreționar încheierea celor două contracte și a urmărit personal executarea acestora, în condițiile și termenii stabiliți de casa de avocatură, în realitate, așa cum a afirmat martora V., în condițiile și termenii stabiliți de către coinculpatul S..

În finalul concluziilor scrise, inculpatul B. a făcut referiri la dispozițiile art.18 și art.21 Cod penal însă, în opinia instanței de fond, aceste dispoziții nu sunt inaplicabile în prezenta cauză deoarece nu rezultă care ar fi fost obligația impusă de lege acestuia pentru a încheia cele două contracte cu destinație și finalitate clar orientată către casele de avocatură indicate de coinculpatul S., în condițiile și termenii contractuali stabiliți de acesta. De asemenea, inculpatul nu a precizat care ar fi fost consecințele negative pe care le-ar fi suportat în cazul în care nu ar fi fost de acord să încheie și să asigure executarea întocmai a celor două contracte în termenii și condițiile menționate anterior.

6. Examinarea dispozițiilor legale încălcate de inculpatul B. la încheierea celor două contracte de asistență juridică.

Potrivit art.2 alin.1 din OUG nr.34/2006, privind achizițiile publice, scopul actului normativ, printre altele, este asigurarea utilizării eficiente a fondurilor prin aplicarea procedurilor de atribuire de către autoritățile contractante, iar principiile care stau la baza acestora, conform alin.2, sunt *transparența, proporționalitatea și eficiența în utilizarea acestora*. În art. 19 se prevede că autoritatea contractantă achiziționează direct produse, servicii sau lucrări în măsura în care valoarea achiziției nu depășește echivalentul a 15.000 de euro pentru fiecare achiziție, iar *achiziția se realizează pe baza de documente justificative*. Se menționează, potrivit art.25 că autoritatea contractantă are *obligația de a estima valoarea contractului de achiziție publică, pe baza calculării și însumării tuturor sumelor plătibile pentru îndeplinirea contractului respectiv*.

HG nr.925/2006 privind normele de aplicare ale prevederilor referitoare la atribuirea contractelor de achiziție publică, emisă în temeiul prevederilor constituționale, dar și în temeiul art.303 alin.1 din OUG nr.34/2006, menționează în art.2 alin.1 că în procesul de aplicare a procedurilor de atribuire a contractului de achiziție publică *orice situație pentru care nu există o reglementare explicită se interpretează prin prisma principiilor prevăzute la art.2 alin.2 din OUG nr.34/2006*. Potrivit alin.2 al aceluiași articol, în cazul contractelor care nu intră sub incidența prevederilor ordonanței, *autoritatea contractantă are obligația de a se asigura o utilizare eficientă a fondurilor în procesul de atribuire*.

OG nr.119/1999 privind controlul intern/managerial și controlul financiar preventiv menționează în art.3 că obiectivele controlului intern/managerial sunt realizarea, la un nivel corespunzător de calitate, a atribuțiilor instituțiilor publice, în condiții de regularitate, eficacitate, economicitate și eficiență; protejarea fondurilor publice împotriva pierderilor datorate erorii, risipei, abuzului sau fraudei și respectarea legii. Conform art.4 obligațiile conducătorului instituției publice sunt supravegherea continuă a tuturor activităților și îndeplinirea obligației de a acționa corectiv, prompt și responsabil ori de câte ori se constată încălcări ale legalității și regularității în efectuarea unor operațiuni sau în realizarea activității în mod neeconomic, ineficace sau ineficient. În art.5 se arată că persoanele care gestionează fondurile publice sau patrimoniul public au obligația să realizeze o bună gestiune financiară prin asigurarea legalității, regularității, economicității, eficacității și eficienței în utilizarea fondurilor publice și în administrarea patrimoniului public.

Al doilea contract încheiat de inculpatul B., la data de 23.05.2013, a intrat sub incidența OUG nr.34/2006, astfel cum a fost modificată prin OUG nr.77/2012 (încheierea contractului făcându-se la data de 23.05.2013, deci anterior publicării Legii nr.193/2013 în Monitorul Oficial nr.378/28.06.2013), dar și sub incidența OUG nr.26/2012,

Astfel, OUG nr.26/2012 privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice, stabilește în art.I alin.1 interdicția companiilor naționale care au în structura organizatorică personal de specialitate juridică de a achiziționa servicii juridice de consultanță, asistență sau reprezentare. Potrivit alin.2, în cazuri temeinic justificate, când serviciile juridice nu pot fi realizate de personalul de specialitate juridică angajat în aceste entități, pot fi achiziționate servicii de această natură, în condițiile legii, numai cu aprobarea, după caz, a ordonatorilor principali de credite, consiliilor locale sau consiliilor județene.

Inculpatul B. a fost trimis în judecată pentru **infracțiunea de abuz în serviciu**, în modalitatea prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000, cu referire la art.297 Cod penal, în formă continuată, prevăzută de art.35 alin.1 Cod penal.

Potrivit art.13² din Legea nr.78/2000, *în cazul infracțiunilor de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției, dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.*

Infracțiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art.297 Cod penal, constă în *fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.*

Conform pct.2 al dispozitivului deciziei nr.405/2016 pronunțată de C.C.R. textul art.13² din Legea nr.78/2000 nu a fost declarat neconstituțional.

Instanța de fond a reținut că infracțiunea prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 nu este o infracțiune de abuz în serviciu în sensul dreptului comun (cel prevăzut de art.297 Cod penal).

În sensul comun, infracțiunea de serviciu, fapta incriminată de art.297 Cod penal (după decizia nr.405/2014 a C.C.R.) constă în aceea că funcționarul public, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește prin încălcarea legii și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice, *deci fără a se urmări obținerea pentru sine ori pentru altul a unui folos material.*

Spre deosebire de art.297 Cod penal, în cazul faptei incriminate de art.13² din Legea nr.78/2000 funcționarul public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește prin încălcarea legii și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice, **urmărește obținerea pentru sine ori pentru altul a unui folos material**, ceea ce a constituit - pentru legiuitor - motiv de considerare a acestei fapte și, respectiv, de incriminare ca „infracțiune asimilată infracțiunilor de corupție”.

Procedând la interpretarea textului art.297 Cod penal prin prisma deciziei nr.405/2016 a C.C.R., instanța de fond a constatat că rezultă următorul text de lege:

*Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește **prin încălcarea legii** și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.*

Instanța de fond a apreciat că împrejurarea că în rechizitoriu s-au făcut trimiteri și la „**legislația secundară**” nu este de natură a justifica concluzia incidenței deciziei C.C.R. invocate și, corespunzător, soluția achitării în temeiul art.16 alin.1 lit.b Cod procedură penală (dezincriminarea faptelor/faptele nu sunt prevăzute de lege).

În „legislația primară” (legi, OG, OUG) sunt prevăzute *obligatii și îndatoriri principale*, de esență pentru unele domenii de activitate a autorităților și instituțiilor publice, care revin funcționarilor publici ce își desfășoară activitatea în cadrul acestora și, respectiv, pentru anumite categorii de funcționari publici. Ar fi imposibil ca prin „legislația primară” să se stabilească, în concret, pentru fiecare funcționar, pentru fiecare funcție ori pentru fiecare angajat, obligațiile de serviciu în mod detaliat.

În consecință, instanța de fond a apreciat că este firesc ca detalierea obligațiilor de serviciu principale prevăzute de „legislația primară” să se realizeze ulterior, în corelație și în conformitate cu legile, OG ori OUG respective, prin „legislație secundară” (HG, ordin al ministrului, norme de aplicare, etc.) sau chiar prin alte acte normative interne (ordine, ordine de serviciu, decizii, norme interne, fișa postului, etc.).

De altfel, instanța de fond a constatat că este frecvent utilizată în elaborarea legislației metoda prevederii în chiar legea, OG ori OUG respectivă, a unui text care prevede expres obligația emiterii unui act normativ subsecvent (unei legislații secundare) prin care să se detalieze, printre altele, obligațiile și îndatoririle de serviciu ori profesionale .

Multitudinea și complexitatea deosebită a aspectelor juridice, legislative, normative impuse autorităților și instituțiilor publice de către autoritățile legiuitoare și, corelativ, prevederea obligațiilor sau îndatoririlor principale ce revin funcționarilor publici, fac imposibilă obiectiv integrarea acestora în „legislația primară”, cu consecința necesității detalierei, concretizării, explicării obligațiilor, sarcinilor de serviciu și profesionale prevăzute în „legislația primară”, ulterior, prin „legislația secundară”, în final rezultând un mecanism legal complex, de natură a satisface imperativul clarității și previzibilității normei de drept din „legislația primară”.

Din aceasta derivă necesitatea ca, pe lângă actele normative specifice „legislației primare”, să fie necesară și trimiterea la actele normative aparținând „legislației secundare”, aceasta din urmă având menirea de a clarifica, explica și detalia norma din „legislația primară”, evident în condițiile în care se respectă „**principiul ierarhiei actelor normative**”.

7. Alte aspecte referitoare la soluționarea cauzei penale analizate de instanța de fond:

Instanța de fond a examinat și cererea inculpatului S. de reținere a cauzei de reducere a pedepsei prevăzută de art.19 din Legea nr.682/2002, constatând că este neîntemeiată, apreciind că aceasta nu îndeplinește condițiile unui denunț ci a unei sesizări, iar calitatea inculpatului în cauza respectivă a fost de parte vătămate, ci nu de martor denunțator.

În final, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a constatat că probatoriul administrat a confirmat integral situația de fapt din actul de acuzare, iar faptele săvârșite de cei doi inculpați și încadrarea juridică a acestora fiind următoarele:

- **inculpatul S.** a săvârșit faptele pentru care fost trimis în judecată, fapte încadrate juridic în infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 și art.7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000, constând în aceea că în perioada octombrie-noiembrie 2011, în mod direct, **a pretins** pentru sine suma de 5.000 euro/lună de la martora V., în schimbul promisiunii, îndeplinite ulterior, că va interveni pe lângă inculpatul B., director general C. SA, societate economică cu capital integral de stat, pentru a-l determina să încheie un contract de asistență juridică, de tip abonament, în valoare de 10.000 euro/lună, cu societatea de avocați a martorei, la acea vreme avocat în cadrul SCA „S.”, ulterior inculpatul **primind** efectiv, în perioada ianuarie 2012-iulie 2014, suma totală de 100.000 euro. În acest fel, inculpatul și-a traficât față de martora V. influența reală, determinată de calitatea sa de parlamentar și avocat - care a avut anterior colaborări cu C. SA - pe lângă directorul general al acestei entități economice cu capital integral de stat (coinculpatul B.), pretinzând suma de 5.000 euro lunar, pentru a-l determina pe acesta să încheie un contract de asistență juridică cu casa de avocatură aparținând martorei. În final, inculpatul S. s-a prevalat de influența sa reală asupra directorului general al C. SA (coinculpatul B.), concretizată chiar în finalizarea demersului său, și în condițiile impuse de el, prin **încheierea a două contracte de asistență juridică**. La rândul său, coinculpatul B., în calitate de director general al C. SA, avea competența de a încheia contractele de asistență juridică și de a aproba efectuarea plăților lunare în baza acestora.

- **inculpatul B.** a săvârșit faptele pentru care a fost trimis în judecată, încadrate juridic în infracțiunea de abuz în serviciu, în formă continuată, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 cu referire la art.297 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal, constând în aceea că inculpatul, în calitate de director general al C. SA, societate economică cu capital integral de stat, în baza aceleași rezoluții infracționale, cu încălcarea dispozițiilor legale, respectiv cele prevăzute în art.2, art.19 și art.25 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.34/2006, art.2 alin.1 și 2 din Hotărârea Guvernului nr.925/2006, art.3, art.4 și art.5 din Ordonanța Guvernului nr.119/1999, art.1 alin.3 lit.a și b din Ordonanța de Urgență nr.26/2002, corelate cu prevederile Statutului C. SA, Regulamentului de Organizare și Funcționare C. SA și ale celor prevăzute în contractul de administrare aprobat prin Hotărârea AGA nr.4/28.01.2009, **a încheiat două contracte** de achiziție a serviciilor juridice cu nr.3351115/05.12.2011 și 858320/23.05.2013 cu SCA S. și, respectiv, cu SCA V., iar în perioadele ianuarie 2012-octombrie 2012 și iunie-august 2014 **a avizat**, din partea C. SA, plățile efectuate în baza acestora, ceea ce a determinat producerea unei pagube

în patrimoniul acesteia în valoare de **1.301.410 lei** și, în mod corelativ, obținerea de foloase necuvenite de către cele două case de avocatură.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală, cu privire la **stabilirea și aplicarea legii penale** a constatat următoarele:

În cazul inculpatului S., momentul epuizării infracțiunii a avut loc ulterior intrării în vigoare a noului Cod penal (și a modificărilor Legii nr.78/2000), ultima acțiune care a constituit elementul material al infracțiunii „**primirea**” fiind săvârșită în luna iulie 2014, este aplicabilă legea nouă.

Cu privire la inculpatul B., infracțiunea fiind săvârșită în forma continuată a acesteia, prevăzută de art.35 Cod penal, având ca moment de epuizare luna august 2014, legea penală aplicabilă este cea în forma ulterioară datei de 01.02.2014.

Pe cale de consecință, și în cazul inculpatului B., în raport cu decizia nr.265/2014 pronunțată de Curtea Constituțională, aplicarea legii penale se va face în mod unitar, conform dispozițiilor intrate în vigoare la data de 01.02.2014.

La individualizarea pedepselor, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a avut în vedere criteriile generale prevăzute de art.74 Cod penal, în concret, pentru inculpatul B. s-a avut în vedere, așa cum deja s-a menționat, conduita după săvârșirea infracțiunii constând în recunoașterea faptelor de către acesta în **ampla declarație de „suspect” dată în cursul urmăririi penale, în prezența avocatului ales, la data de 19.11.2015** (fil.102-108).

Sub acest aspect, instanța de fond a reținut că **inculpatul B. a recunoscut faptele reținute în sarcina sa încă de la începutul procedurii judiciare, când avea calitatea de „suspect”, modalitatea de expunere a faptelor contribuind la aflarea adevărului și la stabilirea deplină a situației de fapt descrise în rechizitoriu.**

De asemenea, s-a reținut că inculpatul B. a săvârșit faptele ca urmare a unor **presiuni exercitate asupra lui de către inculpatul S.** (acest aspect fiind relevant în mod direct în declarațiile inculpatului, cât și în declarațiile martorei B., și în mod indirect în declarațiile martorilor R. și C., martorul din urmă precizând că își menține cele declarate la urmărirea penală).

Pentru inculpatul S., instanța de fond nu a identificat aspecte favorabile cu relevanță pentru individualizarea pedepsei, mai ales a modalității de executare a pedepsei, cele la care apărarea a făcut referire în concluziile scrise nefiind de natură să justifice temeinic opțiunea pentru modalitatea neprivativă de libertate a executării prevăzută de art.91 Cod penal.

Pentru ambii inculpați, sub aspectul cuantumului pedepsei, au fost avute în vedere criteriile generale prevăzute de art.74 Cod penal, reținându-se modul de comitere a infracțiunilor, descris anterior, consecințele păgubitoare importante cauzate, chiar și în cazul unei entități economice de mărimea C. S.A. (societate comercială pe acțiuni cu capital integral de stat) și care, în prezent, se află în procedura de insolvență (așa cum rezultă din cele consemnate în încheierea din data de 06.09.2016), conduita după săvârșirea infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit (cu precădere în cazul inculpatului S.).

Cu referire la *latura civilă*, instanța de fond a reținut că *persoana vătămată C. S.A., s-a constituit parte civilă cu suma de 1.301.410 lei față de inculpatul B.* (fil.263).

Întrucât până la data soluționării cauzei penale în primă instanță nu au fost depuse la dosar probe în sensul că această sumă ar fi fost achitată de către inculpatul B., instanța de fond, apreciind întemeiată cererea de constituire de parte civilă, a dispus obligarea inculpatului la plata acestei sume, iar în temeiul art.404 alin.4 lit.c Cod procedură penală a menținut măsura sechestrului asigurător instituită asupra bunurilor mobile și imobile proprietatea inculpatului prin ordonanța procurorului nr...../P/2015 din 25.01.2016, (vol.I, fila 155-156), până la concurența sumei de 1.301.410 lei.

B. JUDECATA ÎN APEL

I. Împotriva sentinței nr.506 din data de 25 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală în dosarul nr...../1/2016, au formulat apel Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și inculpații S. și B..

Cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul de 5 Judecători la data de 17 noiembrie 2017, sub nr...../1/2017, primul termen fiind stabilit aleatoriu la data de 11 decembrie 2017, termen la care instanța a admis cererea de amânare formulată de apelantul inculpat S. în vederea angajării unui apărător ales.

La termenul din 29 ianuarie 2018, instanța a admis cererea de amânare a cauzei formulată de apărătorul ales al apelantului intimat inculpat S., pentru imposibilitate de prezentare.

La termenul din 26 februarie 2018, instanța s-a pronunțat asupra cererilor de probe formulate de apelanții intimați inculpați S. și B., potrivit încheierii de la acea dată (filele 46-65, vol.3, dosar apel).

La termenele din 26 martie 2018, 23 aprilie 2018 și 21 mai 2018 au fost administrate probele, astfel cum au fost încuviințate prin ședința din 26 februarie 2018, iar la termenul din 4 iunie 2018 au avut loc dezbaterile, concluziile reprezentantului Ministerului Public și ale apărătorilor aleși ai apelanților intimați inculpați, precum și ultimul cuvânt al inculpaților fiind consemnate în detaliu în încheierea de ședință de la acel termen când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea asupra cauzei la data de 20 iunie 2018.

II. Motivele de apel formulate au vizat, în esență, următoarele aspecte:

1. Ministerul Public a criticat hotărârea atacată atât sub aspectul nelegalității cât și sub aspectul netemeinicii.

1.1. Motivul de nelegalitate vizează neaplicarea dispozițiilor art.68 alin.1 lit.b Cod penal, în ceea ce privește pedeapsa complementară aplicată inculpatului B., precum și greșita aplicare a dispozițiilor art.93 alin.3 Cod penal față de același inculpat.

1.2. Motivul de netemeinicie vizează modalitatea de individualizare a pedepselor aplicate celor doi inculpați.

2. Motivele de apel ale inculpatului S. vizează atât nelegalitatea cât și netemeinicia hotărârii atacate, în esență formulând următoarele critici:

2.1. Motivele de nelegalitate invocate de inculpatul S. au vizat următoarele aspecte:

2.1.1. Hotărârea instanței de fond este nemotivată, fiind astfel încălcate dispozițiile art.403 alin.1 lit.c Cod procedură penală. În susținerea acestui motiv de apel, în esență a arătat că instanța de fond și-a însușit atât situația de fapt descrisă prin rechizitoriu cât și probele administrate în faza de urmărire penală fără a efectua o analiză proprie a materialului probatoriu administrat în cauză.

2.1.2. Instanța de fond nu a admis și administrat probele solicitate în apărare, probe care conduceau la aflarea adevărului, hotărârea fiind astfel pronunțată cu încălcarea dispozițiilor art.98, art.100, art.371, art.374 alin.5-10, art.4, art.5 și art.10 Cod procedură penală.

2.1.3. Greșita respingere a cererii de schimbare a încadrării juridice a faptei reținute în sarcina sa, respectiv din infracțiunea prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 și art.7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000 în infracțiunea prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, precum și neaplicarea dispozițiilor art. 19 din Legea nr.682/2002.

2.2. Motivul de netemeinicie invocat de inculpatul S. a vizat greșita condamnare, apreciind că probele administrate în cauză nu dovedesc existența faptei reținută în sarcina sa.

3. Motivele de apel ale inculpatului B. vizează netemeinicia hotărârii atacate, în esență formulând următoarele critici:

3.1. Greșita condamnare pentru infracțiunea de abuz în serviciu, apreciind că din probele administrate în cauză nu rezultă că faptele reținute în sarcina sa sunt prevăzute de legea penală.

3.2. Greșita individualizare a pedepsei, apreciind că prima instanță nu a avut în vedere toate criteriile de individualizare a pedepsei și nu a asigurat un echilibru între aceste criterii și scopul pedepsei.

3.3. Greșita soluționare a laturii civile, apreciind că suma ce poate reprezenta prejudiciu creat trebuie să fie suma plătită de către C. SA către SCA V..

III. Sintetizând motivele de apel formulate în cauză și procedând la analiza acestora, instanța de apel reține următoarele:

1. Referitor la motivul de nelegalitate invocat de către Ministerul Public, privind neaplicarea dispozițiilor art.68 alin.1 lit.b Cod penal, în ceea ce privește pedeapsa complementară aplicată inculpatului B., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată critica întemeiată.

Prin sentința nr.506 din data de 25 septembrie 2017, pronunțată în dosarul nr...../1/2016, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală a dispus condamnarea inculpatului B. la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă continuată.

În conformitate cu art.67 Cod penal, a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.66 lit.a, b, g și k Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale a închisorii.

În baza art.91 Cod penal a suspendat executarea pedepsei de 3 ani închisoare sub supraveghere pe durata unui termen de supraveghere de 4 ani,

stabilit în conformitate cu art.92 alin.1 Cod penal care, potrivit art.92 alin.2 Cod penal, se calculează de la data când hotărârea a rămas definitivă.

Potrivit art.68 alin.1 lit.b Cod penal, executarea pedepsei interzicerii exercitării unor drepturi, în cazul în care s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, începe de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

În situația în care instanța de fond a dispus suspendarea executării pedepsei de 3 ani închisoare sub supraveghere, aceasta trebuia să facă aplicarea dispozițiilor art.68 alin.1 lit.b Cod penal, respectiv să dispună ca pedeapsa complementară de 2 ani a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 lit.a, b, g și k Cod penal va începe din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

2. În ceea ce privește critica Ministerului Public privind greșita aplicare a dispozițiilor art.93 alin.3 Cod penal față de același inculpat, instanța de apel constată că instanța de fond nu a individualizat instituția la care inculpatul urmează să presteze munca în folosul comunității.

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că în situația în care prin hotărârea de condamnare instanța dispune suspendarea pedepsei aplicate, potrivit art.93 alin.3 Cod penal, condamnatul este obligat să presteze o muncă în folosul comunității, iar potrivit art.404 alin.2 Cod procedură penală instanța indică două entități din comunitate unde urmează să presteze munca în folosul comunității, consilierul de probațiune, pe baza unei evaluări, urmând a decide în care dintre cele două entități, individualizate de către instanță, condamnatul urmează să presteze munca în folosul comunității.

În raport cu dispozițiile legale menționate și cu faptul că instanța de fond nu a individualizat două entități din comunitate unde condamnatul B. să presteze cele 60 de zile de muncă în folosul comunității, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră întemeiată critica Ministerului Public și dispune ca inculpatul B. să presteze cele 60 de zile de muncă în folosul comunității în cadrul Primăriei Căineni sau în cadrul Primăriei Vlădești.

3. În ceea ce privește nemotivarea sentinței apelate, critică formulată de inculpatul S., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că aceasta este neîntemeiată, instanța de fond analizând probele administrate în cauză și pe baza cărora a stabilit situația de fapt și a dispus condamnarea acestuia pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență reținută în sarcina sa.

Prin art.403 Cod procedură penală sunt prevăzute, în mod expres ce anume trebuie să cuprindă expunerea unei hotărâri, precum și ceea ce se înțelege prin motivarea hotărârii:

(1) Expunerea trebuie să cuprindă:

a) datele privind identitatea părților;

b) descrierea faptei ce face obiectul trimerii în judecată, cu arătarea timpului și locului unde a fost săvârșită, precum și încadrarea juridică dată acesteia prin actul de sesizare;

c) motivarea soluției cu privire la latura penală, prin analiza probelor care au servit ca temelie pentru soluționarea laturii penale a cauzei și a celor care au fost înlăturate, și motivarea soluției cu privire la latura civilă a

cauzei, precum și analiza oricăror elemente de fapt pe care se sprijină soluția dată în cauză;

d) arătarea temeiurilor de drept care justifică soluțiile date în cauză.

(2) În caz de condamnare, renunțare la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei, expunerea trebuie să cuprindă fiecare faptă reținută de instanță în sarcina inculpatului, forma și gradul de vinovăție, circumstanțele agravante sau atenuante, starea de recidivă, timpul ce se deduce din pedeapsa pronunțată, respectiv timpul care se va deduce din pedeapsa stabilită în caz de anulare sau revocare a renunțării la aplicarea pedepsei ori a amânării aplicării pedepsei, precum și actele din care rezultă perioada ce urmează a fi dedusă.

(3) Dacă instanța reține în sarcina inculpatului numai o parte dintre faptele ce formează obiectul trimiterii în judecată, se va arăta în hotărâre pentru care anume fapte s-a pronunțat condamnarea ori, după caz, renunțarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei și pentru care anume fapte, încetarea procesului penal sau achitarea.

(4) În cazul renunțării la aplicarea pedepsei și al amânării aplicării pedepsei, precum și în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere, se vor prezenta în hotărâre motivele care au determinat renunțarea sau amânarea ori, după caz, suspendarea și se vor arăta consecințele la care persoana față de care s-au dispus aceste soluții se expune dacă va mai comite infracțiuni sau, după caz, dacă nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.

Astfel, instanța de fond, în baza materialului probator administrat atât în cursul urmăririi penale cât și în timpul cercetării judecătorești, precum și în baza apărărilor formulate în cauză de către inculpat, a făcut o descriere amănunțită a faptelor reținute în sarcina sa și a indicat mijloacele de probă pe care se sprijină condamnarea. Nu se poate considera că o hotărâre judecătorească nu este motivată doar pentru că au fost folosite date din rapoartele întocmite în cauză, din rapoartele întocmite de alte instituții ori dacă la descrierea situației de fapt s-au folosit expresii din rechizitoriu sau au fost redate declarațiile administrate în cauză.

Nici art.403 din Cod procedură penală și nici dispozițiile art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu prevăd obligația instanței de a folosi alte expresii pentru a descrie situația de fapt, ci obligativitatea instanței de a preciza cu claritate situația de fapt, mijloacele de probă pe care se sprijină soluția adoptată, precum și temeiul de drept care a justificat soluția pronunțată.

În raport cu aceste considerații, cu faptele reținute în sarcina inculpatului, cu probele administrate în cauză și cu conținutul hotărârii atacate, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că în cuprinsul hotărârii supuse controlului judiciar se regăsesc toate aspectele menționate anterior, inclusiv analiza întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, cu arătarea mijloacelor de probă care dovedesc existența faptelor și săvârșirea acestora de către inculpat cu vinovăția prevăzută de lege.

4. Referitor la critica privind încălcarea dispozițiilor art.98, art.100, art.371, art.374 alin.5-10, art.4, art.5 și art.10 Cod procedură penală, critica formulată de inculpatul S., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, pentru respectarea drepturilor, pretins încălcate, prin încheierea din 26 februarie

2018, a admis în parte cererea de probe formulată de inculpat și a procedat la administrarea probelor.

De altfel, în concluziile orale, apărătorul ales al apelantului intimat inculpat S., avocat L., a precizat că acest motiv de nelegalitate a fost suplinit de către instanța de apel prin admiterea cererii de probe și administrarea directă a probelor admise.

Analizând actele și lucrările dosarului Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, constată că instanța de fond a admis probele considerate utile, pertinente și concludente în prezenta cauză, probe care au fost administrate sau readministrare (cele administrate în cursul urmăririi penale) și care au condus la stabilirea situației de fapt. Faptul că instanța de fond nu a făcut referire la unele probe administrate direct în fața judecății în fond a cauzei, nu echivalează cu o încălcare a drepturilor inculpatului, deoarece în procesul de deliberare instanța de fond a avut în vedere și aceste probe, însă a constatat că acestea nu au legătură cu acuzațiile reținute în sarcina inculpatului S. și nu erau de natură a schimba situația de fapt reținută prin rechizitoriu sau de natură a conduce la inexistența faptei, astfel cum susține inculpatul.

Totodată, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că probele administrate de către instanța de apel, încuviințate ca urmare a solicitării inculpatului S., nu au condus la schimbarea situației de fapt, a faptelor pentru care inculpatul a fost trimis în judecată și s-a dispus condamnarea sa de către instanța de fond.

5. Referitor la motivul de apel privind greșita respingere a cererii de schimbare a încadrării juridice a faptei reținute în sarcina sa, respectiv din infracțiunea prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 și art.7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000 în infracțiunea prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători îl consideră întemeiat.

Astfel, potrivit art.7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000, fapta de trafic de influență săvârșită de o persoană care exercită o funcție de demnitate publică se sancționează cu pedeapsa prevăzută de art.291 Cod penal, ale cărei limite se majorează cu o treime.

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că pentru a reține varianta agravată prevăzută de art.7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000 este necesar ca autorul infracțiunii de trafic de influență să se prevaleze de această calitate în momentul în care pretinde că are o influență asupra funcționarului public. În situația în care autorul infracțiunii de trafic de influență nu invocă calitatea de demnitar public pentru exercitarea influenței asupra funcționarului public nu se poate reține forma agravată prevăzută de art.7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000.

Totodată, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că la momentul pretinderii de către inculpatul S. a unei sume de bani de la martora V. pentru a-și exercita influența asupra directorului general al C., Legea nr.78/2000 nu prevedea o formă agravată a infracțiunii de trafic de influență determinată de exercitarea funcției de demnitate publică.

Forma agravată prevăzută de art.7 lit.a din Legea nr.78/2000 a fost introdusă prin Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal, intrând în vigoare din data de 1 februarie 2014.

Deși fapta de trafic de influență reținută în sarcina inculpatului S., sub forma primirii, s-a epuizat în luna iunie 2014, când a primit ultima tranșă de bani, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că forma agravată prevăzută de art.7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000 nu este aplicabilă deoarece din actele și lucrările dosarului nu rezultă că inculpatul S. ar fi invocat funcția de demnitate publică pentru exercitarea influenței asupra funcționarului public, respectiv inculpatul B. - directorul C..

Sub acest aspect apelul inculpatului S. este întemeiat și va fi admis, urmând a fi înlăturată aplicarea dispozițiilor art.7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000, încadrarea juridică a faptei fiind aceea prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 Cod penal.

În ceea ce privește critica privind neaplicarea de către instanța de fond a dispozițiilor art.19 din Legea nr.682/2002, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că este neîntemeiată.

Astfel, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, în acord cu instanța de fond, consideră că sesizarea formulată de inculpatul S. în data de 04.03.2012, nu îmbracă forma unui denunț în sensul legii, ci a unei plângeri, ca act de sesizare a organelor de urmărire penală, făcută de o persoană vătămată, calitate procesuală pe care, de altfel, inculpatul a avut-o în cauza respectivă, situație în care nu este justificată solicitarea acestuia de aplicare a cauzei de reducere a pedepsei prevăzută de art.19 din Legea nr.682/2002.

6. Referitor la critica de netemeinicie, prin care inculpatul S. a apreciat că probele administrate în cauză nu dovedesc existența faptei reținută în sarcina sa, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători o consideră neîntemeiată.

În raport cu materialul probator administrat în cauză și cu apărările formulate de inculpatul S., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători reține următoarele:

Potrivit art.291 alin.1 Cod penal din 1969 infracțiunea de trafic de influență constă în: „*Pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.*”

Elementul material al laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență constă în acțiunea de traficare a influenței care se realizează în modalități alternative: **pretindere** de la o persoană interesată a unei sume de bani sau a unui alt folos pentru a interveni pe lângă un funcționar public asupra căruia subiectul are sau lasă să se creadă că are influență; **primire** de la persoana interesată, în același scop, a unei sume de bani sau a altor foloase; **acceptarea de promisiuni** făcute în scopul menționat de către o persoană, de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, **săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra**

unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri.

Raportând aceste considerente teoretice la speță, se constată că, în drept, fapta inculpatului S., care în perioada octombrie-noiembrie 2011, în mod direct, a pretins suma de 5.000 euro pe lună pentru sine de la martora denunțatoare V. în schimbul intervenției pe lângă inculpatul B., director general la C., pentru a-l determina să încheie un contract de asistență juridică de tip abonament, cu o valoare de 10.000 euro pe lună cu societatea de avocați a martorei, la acea vreme „S.”, promisiune îndeplinită ulterior, primind conform înțelegerii în perioada ianuarie 2012 – iulie 2014 suma totală de 100.000 euro, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000.

Mentținerea în apel a soluției de condamnare a inculpatului S. pentru infracțiunea de trafic de influență se fundamentează pe înscrisurile aflate la dosarul cauzei, declarațiile coinculpatului B., declarațiile martorilor V., V., C., B., R. și B..

În ceea ce privește situația de fapt, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători reține că în perioada octombrie – noiembrie 2011, inculpatul S. l-a contactat pe inculpatul B., directorul general al C., pentru a încheia un contract de asistență juridică între SCA E. (continuatoarea societății S.).

Având în vedere împrejurarea că în perioada 2004 – 2008 între SCA S. și C. existase un contract de asistență juridică și raportat la calitatea de senator a inculpatului S., inculpatul B. a refuzat încheierea unui contract de asistență juridică cu SCA E.. Urmare acestui refuz, inculpatul S. a avut un comportament neadecvat, motiv pentru care inculpatul B., împreună cu soția sa, martora B., au plecat.

Pentru a-și atinge scopul, inculpatul S. a luat legătura cu numitul C., președintele Consiliului Județean (acționar al C.) pentru ca acesta din urmă să-l convingă pe inculpatul B. să încheie un contract de asistență juridică cu o altă societate de avocați cu care inculpatul S. a colaborat, respectiv SCA S..

În acest sens, inculpatul S. a propus martorei V., reprezentanta SCA S., să încheie un contract de asistență juridică tip abonament cu C. în valoare de 10.000 euro pe lună, urmând ca din suma încasată să-i remită suma de 5.000 euro lunar. Martora V. a fost de acord cu încheierea contractului, ulterior fiind contactată de către inculpatul B. cu care s-a întâlnit, stabilind să-i trimită un proiect de contract de asistență juridică.

Ca urmare a celor stabilite, martora V. a trimis un proiect de contract de asistență juridică la care martorul R., în calitate de șef al Oficiului Juridic al C., a formulat obiecțiuni, în final contractul fiind încheiat, în data de 5 decembrie 2011, pentru 10.000 euro pe lună, cu mențiunea că SCA S. vor reprezenta C. în 10 dosare în fiecare lună.

Această situație de fapt este confirmată de inculpatul B. și de martorii B., V., V., B., C., R. și L..

Astfel, în declarația dată în fața instanței de fond, inculpatul B. a menținut în totalitate declarațiile date în faza de urmărire penală și a confirmat cele două

întâlniri cu inculpatul S., subiectul discuțiilor purtate cu ocazia acestor întâlniri, precum și presiunea exercitată de inculpatul S. asupra sa, inclusiv prin intermediul numitului C., pentru a încheia un contract de asistență juridică între C. și o societate de avocatură, precizând următoarele:

„...Îmi aduc aminte că în decembrie 2011 am încheiat, în calitate de director general, un contract de asistență juridică cu Societatea de avocați S.. Împrejurările în care s-a încheiat acest contract au fost următoarele: cu câțva timp înainte, aproximativ o lună de zile, am fost contactat de S. pentru a mă întâlni cu acesta pe raza municipiului București. M-am deplasat la scurt timp și m-am întâlnit cu S. la un bar pe bulevardul Mihalache din municipiul București. Eu am venit însoțit de soția mea însă la discuția mea cu S. aceasta nu a participat întrucât S. mi-a solicitat expres acest lucru. S. a venit însoțit de numitul C. care a participat la discuția noastră. Subiectul discuției a fost abordat în mod direct de S. și a avut ca temă solicitarea acestuia expresă ca C. să încheie contract de asistență juridică cu societatea de avocați E..

Eu i-am răspuns că C. avusese înainte colaborare juridică cu societatea de avocați S. iar societatea de avocați E. era continuatoarea societății S. și având în vedere calitatea acestuia de senator vor exista suspiciuni cu privire, pe de o parte la interesul său în încheiere contractului și pe de altă parte la imposibilitatea de a justifica la nivelul C. încheierea contractului în aceste condiții. Eu i-am răspuns că nu sunt stăpân pe C., folosind sintagma „pe tarlăua asta” și că trebuie să se parcurgă niște etape legale. I-am propus ca șeful departamentului juridic, numitul R., să aibă o discuție cu C., reprezentantul legal al SCA E., cu privire la legalitatea și posibilitatea încheierii unui astfel de contract. Discuția pe acest subiect s-a încheiat urmând să fie reluată în funcție de discuțiile avute de cei doi.

Cunosc faptul că R. s-a întâlnit cu C. și au discutat în legătură cu contractul respectiv. R. mi-a comunicat faptul că nu a fost de acord să se încheie acest contract. La scurt timp, aproximativ o săptămână, am fost contactat din nou de S. care mi-a solicitat o nouă întâlnire. M-am deplasat în aceeași locație împreună cu soția unde m-am întâlnit cu S. și C.. Ca și data trecută soția nu a participat la discuții stând la o masă alăturată. La masa unde mă aflam eu cu S. se afla și C. însă era situat într-o poziție mai retrasă. S. mi-a comunicat următoarele: „Mi-ai trimis acest idiot, făcând referire la R., i-ai dat instrucțiuni să vină cu argumente că nu se poate încheia acest contract, în consecință eu înțeleg că nu vrei”. În acel moment S. a început pur și simplu să urle afirmând că a venit la mine cu atâtea solicitări și nu l-am servit cu nimic. Eu i-am răspuns că nu îmi periclitez poziția de director prin încheierea acestui contract. Având în vedere comportamentul coleric și neadecvat al lui S. soția mea s-a apropiat de masă pentru a aplana situația creată. Imediat, împreună cu soția mea, am plecat de la întâlnire. La scurt timp am fost contactat de președintele Consiliului Județean ..., domnul C., pentru a avea o întâlnire. M-am întâlnit cu acesta în aceeași zi împrejurare în care domnul C. mi-a spus că a fost contactat de S. persoană care i-a solicitat să discute cu mine pentru a mă convinge să închei contractul de asistență juridică de care am amintit anterior. Precizez că eu îi spuseseam domnului C. despre discuția avută cu S. pe marginea contractului și despre refuzul meu. Precizez că am avut o

relație profesională corectă cu domnul președinte C., în prezent decedat. Arăt că, având în vedere faptul că C. avea ca acționar unic Jud. Vâlcea, reprezentată de președintele consiliului județean îi raportam acestuia cu periodicitate activitățile desfășurate la nivelul C.. Cunosco de la domnul C. că se întâlnea săptămânal cu domnul S. în cadrul biroului permanent național al P..... Din respect față de domnul C. nu i-am transmis acestuia refuzul meu categoric. La scurt timp după această discuție am avut o întâlnire cu domnul C. în cadrul căreia am abordat iarăși subiectul contractului cerut de S.. Mi-a relatat că a avut o întâlnire de partid cu S. în care acesta i-a solicitat din nou să discute cu mine cu privire la încheierea contractului. S. a afirmat către C. că are o nouă soluție în sensul că ar dori să se încheie contractul de asistență juridică cu o altă societate de avocați, anume cu casa de avocatură V.. Eu i-am răspuns domnului C. că în principiu sunt de acord însă că nu voi face niciodată un contract care să nu stea în picioare în sensul că va trebui să se presteze activitate juridică și că va fi desemnat pentru monitorizarea contractului domnul R., persoană cunoscută ca fiind intransigentă. De asemenea i-am spus că orice nerespectare a clauzelor contractuale va fi sancționată. I-am transmis domnului C. că pentru încheierea contractului am nevoie de aprobarea consiliului de administrație, pe care dânsul îl controla prin intermediul membrilor acestuia, numiți politic. Domnul C. mi-a promis că acest lucru se va îndeplini.

Din câte cunosc nu s-a emis niciun fel de decizie a consiliului de administrație în acest sens. Domnul C. mi-a lăsat numărul de telefon al doamnei avocat V.. Îmi aduc aminte că am fost contactat de doamna V. la scurt timp și m-am întâlnit cu aceasta în București la hotelul H.. I-am spus doamnei V. că acest contract nu se va încheia de formă ci că va trebui să presteze efectiv servicii juridice iar în caz contrar nu se vor face plăți. Am căzut de acord în acest sens cu doamna avocat. Îmi aduc aminte că doamna avocat V. a propus un onorariu de 10.000 de euro pe lună însă eu am apreciat că cel mai potrivit ar fi un onorariu de 1000 de euro pe dosar. La scurt timp contractul a fost încheiat, așa cum am arătat anterior, în luna decembrie 2011. ...”

În declarația dată în fața instanței de fond, martora B. a confirmat existența celor două întâlniri dintre inculpatul S. și inculpatul B. presiunile exercitate de către inculpatul S. asupra inculpatului B. pentru a-l determina ca, în calitatea sa de director general al C., să încheie un contract de asistență juridică cu o societate de avocatură nominalizată de către inculpatul S., precizând următoarele:

„Undeva în anul 2011, după ce atât eu, cât și soțul meu ne-am rezolvat niște probleme personale în București, l-am sunat pe soțul meu care mi-a spus că mă roagă să vin într-o cafenea-bar, fără să-mi spună cu cine se află. M-am deplasat în localul respectiv, soțul meu se afla la o masă împreună cu S. și dl. C..

Anterior, soțul meu îmi spusese ceva vag, legat de obiectul întâlnirii cu S., în sensul că dl. S. aflase că C. avea mai multe dosare pe rol și ar fi dorit să ofere servicii de consultanță juridică. Era prima dată când îl vedeam pe S..

După terminarea discuției dintre soțul meu și S. ne-am deplasat către localitatea de domiciliu, iar pe drum, soțul meu mi-a spus ce anume a discutat

cu S., în sensul că era puțin supărat întrucât dl S., în calitate sa dublă, de parlamentar și avocat, dorea să obțină contracte de asistență juridică, cea ce i se părea o contradicție deplasată, o incompatibilitate.

În final, soțul meu mi-a spus că va trebui să găsească o soluție, să-l trimită pe R., șeful Oficiului juridic, la cabinetul avocațial al dlui S. pentru a încheia discuțiile legate de consultanța juridică.

După câteva săptămâni, la solicitarea lui S., soțul meu a venit din nou în București pentru a avea discuții legate de contractul de consultanță juridică.

La prima întâlnire, dl S. a fost însoțit de dl. C., iar la a doua discuție, nu a fost decât S., soțul meu și subsemnata.

La un moment dat am constatat că discuția dintre S. și soțul meu a luat o turnură deplasată, în sensul că S. îi reproșa soțului meu diferite aspecte legate de faptul că R. s-a dus și a avut niște discuții cu avocații de la cabinetul lui de avocatură, iar acesta i-a refuzat categoric.

Dl. S. ridicase tonul la soțul meu. Prin intervenția mea, discuția s-a mai domolit, dar pe un fond destul de încordat. Se depășea un anumit nivel, mai precis dl. S. a început să facă afirmații jignitoare față de soțul meu și față de R.. În acel moment, soțul meu a luat hotărârea să se ridice și să plece, însă dl. S. i-a spus soțului meu că pentru a se evita discuțiile legate de incompatibilitatea anterior afirmată se poate găsi o soluție cu altă firmă de avocatură. În acel context, S. i-a spus soțului meu să accepte încheierea contractului cu altă firmă de avocatură, însă soțul meu l-a refuzat foarte ferm.

Pe drum, am auzit de câteva ori discuții între soțul meu și C., președintele Consiliului județean, care îi cerea soțului meu să se întâlnească cu o doamnă care reprezintă o casă de avocatură.

...Mai menționez că dl C., de mai multe ori, i-a solicitat soțului meu să se întâlnească cu o anumită societate de avocatură.

În acea perioadă, în discuțiile respective, se vehicula numele avocatului V., iar întâlnirea dintre soțul meu a avut loc chiar cu dna V., unde dna. V. a făcut o prezentare a firmei unde a precizat despre foarte mulți clienți. ”

Martora V., în declarația dată în fața instanței de fond, a menținut declarația dată în fața organelor de urmărire penală, și a confirmat că în toamna anului 2011, inculpatul S. i-a propus să încheie un contract de asistență juridică, tip abonament, cu C., cu un onorariu de 10.000 euro lunar, din care suma de 5.000 euro trebuia să i-o remită lunar ca preț al exercitării influenței asupra directorului C., precizând următoarele aspecte:

„În toamna anului 2011, m-a contactat dl. S. și am avut o întâlnire în București, în cadrul căreia mi-a spus că îmi poate asigura încheierea unui contract de asistență juridică cu C.. Dl. S. este o persoană mai categorică și în acea discuție mi-a spus să închei un contract de asistență juridică tip abonament cu C., onorariul urma să fie încasat lunar, în sumă de 10.000 euro, din care suma de 5.000 euro lunar să i-o dau dansului, prin intermediul dnei C..

Pe această doamnă C. o cunoșteam din relațiile profesionale anterioare, când era office - manager la cab.avoc.”S.”.

I-am spus dlui S. că sunt de acord și mi-a dat numărul de telefon al directorului C., numitul B..

Am acceptat varianta propusă de S. deoarece era o perioadă grea economic, iar pentru mine era o perioadă grea, atât sub aspect avocațial, cât și aspect personal și aveam nevoie de contracte la societatea de avocatură.

L-am sunat pe directorul B. și am stabilit cu acesta o întâlnire în București. Inițial, mi-a răspuns soția directorului B., nu îmi mai amintesc acum foarte sigur.

Directorul B. a venit în București toamna târziu, spre sfârșitul anului 2011, care mi-a cerut date despre experiența societății de avocatură, am discutat despre încheierea unui contract, i-am dat o carte de vizită.

Este posibil, dar nu îmi amintesc, la acea întâlnire să îi fi dat și un draft de contract de asistență juridică.

Suma de 10.000 euro lunar nu a fost stabilită de cabinetul meu avocațial sau de mine, ci a venit stabilită de la dl S., astfel încât onorariul lunar s-a stabilit conform celor arătate de domnul S. în întâlnirea despre care am făcut vorbire.

În această întâlnire, sentimentul meu era că directorul B. știa despre ce este vorba și nu mi s-a părut deloc surprins atunci când l-am sunat și i-am solicitat să vină în București pentru discutarea contractului de asistență juridică.

La un moment dat, am primit prin poștă obiecțiuni la draftul de contract din partea C. prin care se solicita o altă modalitate de stabilire a prestațiilor, adică o sumă calculată per dosar, iar nu tip abonament lunar.

În această variantă, era o nouă propunere pentru fiecare dosar care urma să fie preluat de cabinetul meu avocațial.

În final, s-a semnat contractul cu suma prevăzută inițial.

Arăt că atunci când am primit obiecțiunile la draftul de contract l-am înștiințat pe inc. S. despre noile condiții ale contractului, iar acesta nu a fost de acord, spunându-mi să menținem propunerile inițiale.

În final, s-a acceptat de C. propunerea noastră de contract, astfel cum fusese stabilită inițial de inculpatul S.. Această renunțare la obiecțiuni de către C. a fost urmarea unei corespondențe între cabinetul avocațial al meu și beneficiar.”

Martorul V., în declarația dată în fața instanței de fond, a menținut în totalitate declarația dată în faza de urmărire penală și a confirmat încheierea contractului de asistență juridică între C. și SCA S., ca urmare a intervenției inculpatului S. pe lângă directorul C., precizând următoarele:

„...Undeva către sfârșitul anului 2011, soția mea mi-a spus că s-ar fi întâlnit cu dl. S. care i-a cerut ca societatea avocațială la care îmi desfășuram activitatea atât eu cât și soția mea să încheie un contract de asistență juridică gen abonament lunar, cu societatea C..

Soția mea mi-a spus că pentru acest contract tip abonament lunar urma să îi plătim lunar d-lui S. suma de 5.000 euro lunar, în raport de fiecare factură încasată, spunându-mi că așa a stabilit dl. S..

S-a încheiat contractul de asistență juridică tip abonament lunar...”

Martorul B., în declarația dată în fața instanței de fond, a confirmat întâlnirea dintre inculpatul S. și inculpatul B., precum și obiectul discuției, respectiv încheierea unui contract de asistență juridică între C. și o societate de

avocatură, încercând să plaseze inițiativa încheierii contractului în sarcina inculpatului B., precizând următoarele:

„...La întâlnirea respectivă am fost și eu prezent, s-a întâmplat undeva la o cafenea din zona 1 Mai, lângă un Mega Image.

Când am ajuns eu în locația respectivă, am constatat că S. era deja în locație, iar la masa respectivă l-am observat pe C., împreună cu S. la o masă, m-am salutat cu dl C., iar acesta s-a ridicat și a plecat de la masă. Peste zece minute a venit și dl B., care era singur. Am rămas în continuare la masă cu cei doi.

B. i-a solicitat lui S. să între ca avocat în mai multe litigii pe care complexul energetic le avea pe rolul instanțelor... B. l-a întrebat ce părere are despre casa de avocatură „V.”, iar S. i-a spus că are o părere foarte bună, dar nu recomandă această casă de avocatură deoarece această casă de avocatură îl reprezentau chiar pe el în mai multe litigii pe care le avea și nu vrea să se interpreteze această situație....”

Martorul C., în declarația dată în fața instanței de fond, a confirmat întâlnirea dintre inculpatul S. și inculpatul B., precizând următoarele:

„...Cunosc că în 2011 a fost o întâlnire între dnii S. și B., însă nu cunosc data exactă, însă nu cunosc obiectul discuției pentru că era unul privat și la scurt timp dl S. mi-a spus că a discutat cu B. despre posibilitatea încheierii unui contract de asistență juridică cu o altă firmă de avocatură. Mai precis era vorba despre firma de avocatură „Săvescu și asociații...”

Martorul R., în declarația dată în fața instanței de fond, a confirmat că încheierea contractelor de asistență juridică între C. și SCA S. s-a realizat ca urmare a presiunilor exercitate asupra directorului C., precizând următoarele:

„...În noiembrie 2011, am fost chemat în cabinetul directorului B. și mi s-a comunicat că trebuie să încheiem un contract de asistență juridică cu o societate de avocatură, mi s-a dat un număr de telefon și nu mai țin minte dacă mi s-a spus și un nume.

Mi s-a cerut să iau legătura cu persoana de la numărul de telefon indicat.

Am sunat la numărul respectiv și mi-a răspuns dl V.. I-am cerut acestuia să-mi transmită un draft de contract și i-am dat adresa de e-mail a mea.

V. nu numai că nu a fost surprins de telefonul meu, ba chiar părea jovial.

Când mi-a cerut dl. director să închei acel contract de asistență juridică, am realizat că asupra dânsului se făcuseră presiuni în sensul de a încheia respectivul contract.

Când am avut discuția cu V. nu am avut discuții cu privire la clauzele contractuale. Ulterior, am primit draftul de contract, l-am prezentat d-lui director B. și împreună cu dânsul am hotărât să facem obiecțiuni la respectivul draft.

Mi s-a părut clauza privind costul contractului cam oneroasă.

Ulterior, după ce stabilisem cu directorul B. o nouă variantă pentru plata onorariului conform obiecțiunilor, m-am deplasat la București, la sediul cabinetului avocațial V., la cabinet am găsit-o pe dna V., i-am prezentat obiecțiunile și aceasta a respins propunerile de modificare ale contractului făcute de noi.

În aceste condiții, m-am întors la sediu, i-am prezentat situația directorului B., iar acesta promise un fax din partea firmei de avocatură prin care precizau că nu sunt de acord cu obiecțiunile, și că acceptă colaborarea cu C. numai în condițiile stabilite de ei.

În decembrie 2011 s-a semnat contractul în condițiile stabilite de firma de avocatură V., iar motivul pentru care s-a semnat contractul este același cu cel pe care l-am amintit anterior, și anume că cineva exercită presiuni asupra directorului B. să se încheie acest contract.

Eu am gândit că, întrucât veneau alegerile, cineva de sus de tot făcea presiuni să se facă respectivul contract de asistență juridică.

Arăt că nu s-a întocmit niciun fel de documentație internă prin care să se justifice necesitatea încheierii respectivului contract de asistență juridică cu firma V....”

Martorul L., în declarația dată în fața instanței de fond, a confirmat atât faptul că încheierea contractului de asistență juridică între C. și SCA S. s-a realizat la solicitarea directorului B., precum și valoarea acestuia, precizând următoarele:

„...Îmi aduc aminte că este vorba de două contracte de asistență juridică.

În legătură cu primul contract, îmi aduc aminte că a venit la mine șeful Departamentului juridic, numitul R. care m-a informat că fusese chemat de către directorul B. care i-a adus la cunoștință că urmează să se încheie un contract de asistență juridică.

Cu aceeași ocazie am fost informat că suma lunară va fi de 10.000 euro referitoare la primul contract.

R. a spus că suma de 10.000 euro pe lună i se părea cam mare, dar a afirmat că va face demersuri pentru diminuarea sumei.

După un oarecare interval de timp R. mi-a spus că avut o corespondență cu respectivul cabinet avocațial însă nu s-a reușit o diminuare a onorariului lunar, în sensul că în final a rămas tot 10.000 euro pe lună....”

În raport cu situația de fapt reținută mai sus și cu declarațiile martorilor, anterior menționate, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că apărările inculpatului S., privind lipsa condițiilor de existență a infracțiunii de trafic de influență, nu sunt întemeiate.

Astfel, așa cum rezultă din declarația martorei V., în toamna anului 2011 a fost contactată de inculpatul S., iar cu ocazia întâlnirii dintre cei doi, acesta i-a spus că „poate asigura încheierea unui contract de asistență juridică cu C.”, fiind vorba despre un contract tip-abonament, cu un onorariu lunar de 10.000 de euro, din care inculpatul S. urma să primească lunar 5.000 de euro. În urma acordului dintre cei doi, inculpatul S. i-a dat numărul de telefon al directorului C., inculpatul B..

Martora l-a contactat pe inculpatul B. și s-a întâlnit cu acesta la București, ocazie cu care martora a realizat că inculpatul „știa despre ce e vorba și nu a părut deloc surprins” că a fost contactat pentru a veni la București și a discuta despre încheierea contractului de asistență juridică.

Urmare acestei întâlniri, între C. și societatea de avocatură „S.” a existat o corespondență pe marginea clauzelor contractuale, mai exact a modului de plată (sumă per dosar sau abonament lunar), în final fiind încheiat contractul de

asistență juridică nr.3351115 din 5 decembrie 2011 în varianta stabilită de inculpatul S., adică cu plata lunară a unei sume de 10.000 de euro (contract de asistență juridică de tip abonament).

Aspectele susținute de martora V. privind circumstanțele încheierii contractului sus-menționat au fost confirmate și de martorul V..

Totodată, în ce privește influențarea de către inculpatul S. a încheierii unor contracte de asistență juridică, este de reținut declarația martorei C. potrivit căreia, în cadrul unor discuții purtate în perioada anului 2012 acesta a afirmat „că el este un om influent politic și poate să garanteze unor societăți de avocați obținerea de contracte de asistență juridică cu statul”.

Deși existența infracțiunii analizate nu este condiționată de exercitarea efectivă a influenței față de funcționarul public competent, fiind suficient ca aceasta să fie afirmată, iar în schimbul ei să se pretindă/ primească/accepte promisiuni de bani sau alte foloase, eventualele demersuri efectuate în concret de traficantul de influență pe lângă acest funcționar, în sensul convenit cu cumpărătorul de influență dovedesc implicit înțelegerea infracțională stabilită între cei doi.

Din această perspectivă, este lipsit de relevanță dacă influența traficantului asupra funcționarului competent rezultă din împrejurări anterioare înțelegerii stabilite între cumpărătorul și vânzătorul de influență, esențial fiind doar faptul afirmării acesteia și a stabilirii modalității de remunerare a vânzătorului de influență.

Or, probatoriul administrat în cauză demonstrează fără dubiu influența pe care inculpatul S. o avea asupra inculpatului B., fapt care este dovedit nu doar de cele două întâlniri care au avut loc între cei doi și de termenii în care s-au purtat discuțiile, ci mai ales de împrejurarea că respectivul contract de asistență juridică s-a încheiat exact în condițiile impuse de către inculpatul S., în ciuda încercărilor reprezentanților C. de a stabili o altă modalitate de remunerare a societății de avocați.

Mai mult, însăși încheierea contractului a fost posibilă exclusiv datorită demersurilor efectuate de inculpatul S. pe lângă inculpatul B., în condițiile în care probatoriul administrat în cauză a demonstrat că inculpatul S. a fost cel care a avut inițiativa ambelor întâlniri cu inculpatul B., iar la acel moment nu exista necesitatea pentru C. de a apela la serviciile unei noi case de avocatură.

În acest context, afirmațiile martorilor B. și C., potrivit cărora solicitarea încheierii unui contract de asistență juridică ar fi venit de la inculpatul B., sunt contrazise de declarațiile martorilor V., V., R. și L., precum și de declarația inculpatului B..

De altfel, această influență a inculpatului S. a fost exercitată și ulterior, pe parcursul derulării contractului, atunci când au existat incidente legate de plățile care trebuiau efectuate de C. și care au fost reluate tocmai datorită demersurilor inculpatului S. pe lângă inculpatul B., în condițiile în care cel dintâi era direct interesat în ritmicitatea plăților, căci din suma lunară achitată de C. el urma să-și primească remunerația pentru influența exercitată la încheierea contractului.

În ceea ce privește apărarea inculpatului S., potrivit căreia inculpatul B. nu ar fi avut competența necesară de a lua decizia de încheiere a contractului de asistență juridică cu firma de avocatură a martorilor V. și V., Înalta Curte -

Completul de 5 Judecători o consideră neîntemeiată în condițiile în care, așa cum rezultă din declarațiile martorilor R. și L. și din declarația inculpatului B., precum și din înscrisurile aflate la dosar, inculpatul B. avea competența să semneze contractele de asistență juridică, aceasta concretizându-se prin semnarea celor două contracte de asistență juridică în calitate de reprezentant al C..

Raportat la competența inculpatului B. de a semna contractele de asistență juridică în calitate de reprezentant al C., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că potrivit contractului de administrare, acesta avea abilitarea de a semna orice contract, evident cu respectarea dispozițiilor legale..

Față de aceste considerente, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, în opinie majoritară, constată că sunt îndeplinite elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență sub forma pretinderii, infracțiunea fiind astfel consumată independent de primirea ulterioară a sumelor de bani reprezentând prețul influenței traficate.

În ceea ce privește primirea sumelor de bani, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, analizând actele și lucrările din dosar, constată că rezultă cu certitudine că pe toată perioada de derulare a contractelor de asistență juridică, inculpatul S. a primit lunar de la SCA S., prin intermediul martorului V., suma de 5.000 euro.

Potrivit probelor administrate în cauză, martorul V. remitea în fiecare lună suma de 5.000 euro martorei C., persoană desemnată de către inculpatul S., sumă pe care martora o înmâna mai departe martorului R., prin intermediul șoferului, în contul stingerii unei datorii pe care inculpatul S. o avea la acesta.

În ceea ce privește cel de-al doilea contract de asistență juridică, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că s-a derulat în aceeași termeni ca și primul contract, onorariul lunar fiind tot de 10.000 euro, din care inculpatul S. primea suma de 5.000 euro lunar, prin intermediul aceleiași persoane.

Faptele de primire a sumelor de bani de către inculpatul S., reprezentând produs al infracțiunii de trafic de influență, sunt dovedite de probele administrate în cauză, respectiv contractele de asistență juridică nr.3351115 din 5 decembrie 2011 și nr.858320 din 23 mai 2013, raportul întocmit de specialistul Direcției Naționale Anticorupție, precum și declarațiile martorilor V., V., C., B., R. și G..

În declarația dată în fața instanței de fond, martorul V. a confirmat că după ce încasa onorariile lunare de la C., efectua retrageri în numerar de la bancă și îi remitea suma de 5.000 euro inculpatului S., prin intermediul martorei C.. În acest sens, martorul a precizat următoarele:

„...Lunar, conform celor stabilite, când se încasa factura de la C., se făcea plata sumei de 5.000 euro către dl. S. în următoarea modalitate:

După încasarea fiecărei facturi lunare, mergeam la bancă, scoteam echivalentul în lei a 5.000 euro, după care mergeam la o casă de schimb valutar, schimbam lei în euro, iar suma lunară de 5.000 euro o remiteam d-nei C..

Soția mea mi-a spus că banii îi remiteam lunar dnei C. și mi-a precizat că această persoană a fost desemnată de dl. S. pentru primirea banilor.

Făceam scoaterea lunară a sumei de bani cu motivația „diverse plăți”.

În unele luni când se întârzia plata lunară a sumei de 5.000 euro primeam telefon de la dna C. și ne cerea să explicăm de ce se întârzie plata.

C. nu îmi dădea nicio chitanță pentru sumele de bani, dar știam că lucrează la cabinetul dlui S..

...Lunar, societatea noastră de avocatură primea suma de 10.000 euro plus TVA, din care, așa cum am arătat, 5.000 euro îi dădeam dnei C..

Nu îmi amintesc exact câte plăți s-au făcut.

S-a întâmplat datorită întârzierilor de plată ale C. să facem și plata parțial, iar nu integrală, a sumei de 5.000 euro, cu atât mai mult cu cât și factura de la C. era achitată parțial.

Precizez că au fost două contracte încheiate cu C..

Referitor la cel de al doilea contract, cred că am fost contactat din partea C. de dl. R., care mi-a propus să pregătesc draftul unui nou contract în aceleași condiții cu primul.

Soția mea a luat legătura cu dl S., în sensul că l-a informat pe acesta despre al doilea contract și dânsul a spus să încheiem acest al doilea contract în aceleași condiții și să procedăm la fel.

Și pentru al doilea contract, legătura pentru plata banilor o făceam prin dna C..

Mi s-a citit paragraful din declarație referitor la întreaga sumă plătită dlui S., prin C. și arăt că mențin afirmația, în sensul că, în total s-a plătit suma de aproximativ 100. 000 euro.

...Cu privire la numita C., arăt că noi am perceput-o ca fiind mâna dreaptă a dlui S., și în felul acesta explic de ce îi dădeam sumele de bani fără să îi cer nici un document.

Arăt că suma de 5.000 euro lunar dată dlui S. reprezenta „prețul contractului încheiat cu C.”.

Nu îmi amintesc ca anterior celor două contracte să fi participat la vreo procedură prin care C. ar fi oferit achiziția de servicii juridice.

Obiectul contractelor la care am făcut referire îl constituia reprezentarea în fața instanțelor în dosare pe care C. le avea cu diferite entități. Acestea ne erau prezentate nouă pentru a reprezenta interesele juridice al C..

...Suma de 5000 euro erau dați dnei C. în funcție de încasări, respectiv de plata făcută de C., astfel încât erau luni în care plăteam o singură dată suma de 5000 euro, dar au fost și luni în care suma de 5000 euro a fost plătită în mai multe etape, așa cum am precizat, în funcție de încasări.

Nu îmi amintesc ca la momentul predării banilor, dna C. să fi numărat banii.

În perioadele când se întârzia plata facturilor de către C., având în vedere telefoanele primite de la dna C., legat de nemulțumirea că nu se plăteau la timp banii, eu i-am explicat acesteia că C. întârzie plățile și că dacă dorește plățile la timp să vorbească cu dl S. ca acesta să ia legătura la C. și să urgenteze plățile.

...Ultima plată făcută către dl S. s-a făcut prin intermediul șoferului dânsului, nu îi cunosc numele, însă a venit la sediul societății avocațiale, și i-am predat plicul cu suma de bani.

Știam că persoana respectivă este încadrată ca șofer la soc. avoc. a dlui S. și în felul acesta am avut încredere să îi dau banii, iar în plic au fost pe lângă

bani și un set de documente. Nu îmi amintesc la ce se refereau documentele respective.

Nu am avut nici un fel de discuție cu șoferul, ce conține plicul, însă arăt că plicul era sigilat.

Nu îl cunosc pe inculpatul B..

Întreaga sumă de 5000 euro lunar se referea de fiecare dată în exclusivitate la contractul încheiat între casa de avocatură la care îmi desfășuram activitatea și C....”

Martora V., în declarațiile date atât în faza de urmărire penală cât și în fața instanței de fond, a confirmat că, pe perioada de derulare a celor două contracte de asistență juridică încheiate cu C., societatea sa de avocatură a remis 5.000 euro în fiecare lună către inculpatul S.. În acest sens, elocventă este declarația dată în fața instanței de fond, în care martora a precizat următoarele:

„...Colaborarea a început cu C. odată cu luna decembrie 2011, și au început lunar să vină plățile de 10.000 euro.

Conform înțelegerii cu S., lunar din suma de 10.000 euro, 5.000 euro se predau lui S., în sensul că soțul meu ducea această sumă dnei C..

Arăt că soțul meu scotea lunar din cont suma echivalentă a 5.000 euro, în lei, și o preda dnei C..

Predam suma d-nei C. deoarece aceasta fusese solicitarea dlui S..

În cele mai multe cazuri știu că soțul meu se ducea la sediul societății de avocatură deținută, la un moment dat, de S..

Nu luam legătura lunar cu S. ca să îmi confirme primirea sumei de bani, însă în unele luni, când se întârziu plățile de către clientul C., eram sunată de S. și întrebată de ce nu s-a făcut plata către el.

Primul contract a început în decembrie 2011, s-a încheiat în decembrie 2012 și în această perioadă, lunar, la dl. S. au ajuns echivalentul în lei a sumei de 5.000 euro.

Suma de 5.000 euro lunar am dat-o dlui S. deoarece așa fusese solicitarea dansului, astfel cum am făcut vorbire anterior.

S-a mai încheiat al doilea contract în mai 2013, tot cu C., identic cu primul contract și în aceleași condiții contractuale și, la fel, în fiecare lună, trimiteam d-lui S. suma echivalentă a 5.000 euro prin intermediul numitei C..

Din câte am discutat cu soțul meu, în toată această perioadă a celor două contracte, cred că, în total, am transmis dlui S. o sumă echivalentă a 100.000 euro.

...Arăt că societatea mea a prestat, efectiv, activități juridice în concordanță cu clauzele contractului de asistență juridică.

Încă o dată arăt că dădeam inculpatului S., suma de 5.000 euro, echivalent în lei pentru că așa solicitase dansul.

Deoarece trebuia să avem de lucru la cabinetul avocațial și în condițiile personale financiare, am acceptat încheierea contractelor în condițiile stabilite de dl S., adică din suma de 10.000 euro lunar, jumătate să-i dau acestuia.

Arăt că cei 5.000 euro lunar pe care urma să-i primească dl S. a fost condiție stabilită de dânsul pentru încheierea contractului de colaborare între casa mea de avocatură și C..

Evident că din suma de 5.000 euro care rămânea cabinetului meu avocațial, după plata taxelor, impozitelor, rămânea o sumă netă mai mică.

Suma de 5.000 euro plătită lunar inculpatului S. provenea exclusiv din contractele arătate cu C....”

Martora C., în declarațiile date în faza de urmărire penală și în fața instanței de fond a confirmat că a fost persoana desemnată de către inculpatul S. să primească lunar suma de 5.000 euro de la societatea de avocatură a martorilor V. și V., sumă care îi era adusă de către martorul V.. De asemenea, a arătat că sumele de bani pe care le primea de la martorul V., le remitea martorului R. în contul unei datorii pe care inculpatul S. o avea față de acesta. Edificatoare în acest sens este declarația dată în fața instanței de fond în care a precizat următoarele:

„...În februarie 2011 am fost sunată de S. și mi s-a solicitat să mă deplasez la sediul P..... M-am deplasat la această locație și m-am întâlnit cu S. și la scurt timp a apărut și numitul R.. S. și R. au intrat în biroul lui S., astfel încât nu am participat la discuția dintre ei.

Precizez că R. și S. erau foarte buni prieteni și la scurt timp mi-au cerut și mie să intru în birou și mi-au cerut să semnez două hârtii. Eu nu prea înțelegeam ce trebuie să semnez, iar R. îi spunea lui S., râzând, să-mi spună să semnez hârtiile respective.

Am observat că era un înscris scris de mână, cred de R., conform căruia ar fi primit de la S. suma de 300.000 euro, de fapt sunt două sume, atât 300.000 euro cât și 200.000 euro, reprezentând plata pentru vânzarea unui imobil din

Arăt că erau două înscrisuri, unul se referea la prețul de 300.000 euro, iar altul se referea la prețul de 200.000 euro ca preț al vânzării imobilului.

Eu am încercat să mă lămuresc dacă s-au dat efectiv banii respectivi, pentru că mi se cerea să semnez în calitate de martor acele înscrisuri, iar S. mi-a spus râzând „hai, fă-te și tu părtaşă la infracțiunea de fals” și mi-a spus că totul este în regulă și să semnez înscrisurile. Am semnat cele două înscrisuri, am pus CNP-ul meu, fiecare înscris era compus dintr-o pagină.

Ulterior, am ieșit afară și i-am mai lăsat pentru 5-10 minute împreună, și am realizat că R. nu venise cu nicio geantă pentru a lua banii respectivi de vânzare.

... După un oarecare interval de timp, am avut o discuție cu prietenul meu, B., care mi-a spus că R. i-a vândut un imobil lui S., dar că, în opinia lui este o „țeapă”, deoarece prețul urma să fie plătit în rate lunare de 5000 euro pe lună. Eu m-am arătat surprinsă, deoarece știam că se plătiseră toți banii de către S. lui R.. Prietenul meu mi-a spus că avea cunoștință despre cele relatate chiar de la R. cu care se întâlnește și îi povestise.

... La un moment dat S. mi-a spus că suma de 5000 euro, lunară, va începe să fie adusă de V..

Încasarea acestor sume de 5000 euro lunar de R. s-a desfășurat pe parcursul a 2-3 ani, poate chiar și după ce am încheiat colaborarea cu S..

După câteva luni, într-o discuție cu V., acesta mi-a explicat că suma de 5000 euro lunar erau în legătură cu un contract încheiat cu C. și chiar se plângea, atât de volumul mare de muncă, dar și de faptul că această unitate

întârzia cu plățile și că, pentru a fi prompt, să achite suma de 5000 euro lunar către S., ar fi fost bine ca eu să-i transmit acestuia necesitatea ca el să vorbească cu conducerea unității astfel încât să se facă plățile la timp.

La scurt timp am, avut o discuție cu S. și i-am transmis aceste aspecte. El mi-a confirmat că știe despre ce este vorba și că o să vadă ce este de făcut.

La câteva zile, S. mi-a spus că a vorbit la C. și să-i transmit avocatei V. că în scurt timp se vor face plățile facturilor, iar când în fișa de cheltuieli lunare a văzut suma de 5000 euro pe care trebuia să o plătesc lui R. mi-a spus că, întrucât a vorbit la C., nu va mai fi nicio problemă cu plata sumei.

Ulterior, tot datorită întârzierilor în plată de către C., V. m-a rugat să îl întreb pe S. dacă poate începe executarea silită a C., eu i-am adus la cunoștință aceste aspecte lui S., dar nu mai știu care a fost răspunsul.

Este adevărat că, la un moment dat, nefiind la birou, m-a sunat V. legat de suma de 5000 euro și eu i-am zis acestuia să lase banii secretarei, C., aceasta întâmplându-se de 2-3 ori.

Au fost și situații în care eu i-am cerut D. să-i da suma de bani lunară lui G., care urma să-i dea lui R....”

Martorul B., în declarațiile date în prezenta cauză, a confirmat faptul că inculpatul S. a cumpărat de la martorul R. un imobil pentru care inculpatul urma să plătească lunar suma de 5.000 euro. În acest context, în perioada 2011 – 2014, de mai multe ori, martorul B. a predat martorului R. sumele de bani pe care le-a primit ori direct de la S., ori de la C.. În acest sens, în declarația dată în fața instanței de fond, martorul a precizat următoarele:

„...Știu că R. a avut o înțelegere cu S., în sensul că, clădirea B de la imobilul respectiv, să treacă în proprietatea dlui S. și, acesta din urmă, urma să îi plătească lunar suma de 5000 euro. Eu știu că pentru imobilul B s-a dat avans un autoturism marca Mercedes, an de fabricație 2008 și urma ca lunar să primească suma de 5000 euro ca preț al vânzării.

Banii ajungeau la dl R., lunar 5000 euro, de la dl. S. prin intermediar, adică prin mine sau prin C..

Inițial, dl. S. a insistat ca dl. R. să semneze lunar o chitanță a primirii sumei de 5000 euro, însă dl R. nu a mai fost de acord. La început au existat câteva chitanțe semnate de R..

R. suna cu câteva zile înainte de data de întâi a lunii care era termen scadent de plată a sumei de 5000 euro lunar, ori pe mine ori pe numita C.. Știu că C. chiar începuse să evite să-i răspundă la telefon lui R. pentru că suna de sute de ori.

...De fiecare dată, R. se întâlnea ori cu mine, ori cu C. iar eu îi plăteam lui R..

Precizez că uneori primeam banii de la C., sau de la șoferii dlui S., astfel încât puteam să-i înmânez lui R. sau șoferului acestuia.

Numita C. era secretară de mai mulți ani la societatea avocațială a d-lui S.. Fiind colegi, știu că V. se întâlnea frecvent cu C..

Eu estimez că de circa 15-20 de ori i-am predat lui R. sau șoferului acestuia, suma lunară de 5000 euro pe care o primeam de la S. sau de la șoferul dlui S..

Majoritatea sumelor lunare din cele 15-20 sume plătite le-am primit direct de la S..

...Arăt încă o dată că am participat chiar la discuția dintre S. și R. în care s-a stabilit ca prețul imobilului B să fie achitat lunar câte 5000 euro.

Discuția a avut loc la sediul firmei „E.”, continuatoarea soc. av. S...”

Martorul R., în declarațiile date în prezenta cauză, a arătat că în anul 2011 i-a vândut inculpatului S. un imobil ce aparținea fratelui său, stabilind ca prețul pentru imobil să fie plătit de către inculpat în tranșe lunare de câte 5.000 euro. De asemenea, martorul a arătat că primele tranșe de bani i-a primit personal de la martorii C. sau B., iar ulterior sumele de bani erau ridicate de către șoferul său personal, respectiv martorul G.. În acest sens, în declarația dată în fața instanței de fond a precizat următoarele:

„...Imobilul era proprietatea fratelui meu, iar eu aveam o procură de vânzare a imobilului și, în aceste condiții, i l-am vândut lui S.. Am încheiat acte autentice.

Nu îmi aduc aminte dacă anterior semnării actelor de vânzare-cumpărare la notariat au existat înregistrări prealabile legate de vânzare-cumpărarea imobilului pe care să le fi semnat.

... Având în vedere relațiile de prietenie și de apropiere cu S., am avut încredere în acesta, i-am predat proprietatea și posesia imobilului chiar în ziua semnării contractului la notariat și am convenit cu acesta ca restul de preț să mi-l plătească în tranșe de câte 5.000 euro pe lună pe o perioadă de 3-4 ani, nu mai țin minte câți ani.

Nu știu motivul pentru care S. nu a putut să-mi dea restul din preț și mi-a propus eșalonarea în rate de 5.000 euro pe lună.

... Primele rate le-am ridicat chiar eu de la cabinetul avocațial al dlui S., banii fiindu-mi înmânați de o doamnă pe nume C., persoană angajată la cabinetul dlui S., aceasta fiind persoana de încredere a dlui S..

Este adevărat că C., inițial, mi-a cerut să semnez niște chitanțe, și chiar am semnat unele chitanțe, cred că îi trebuiau pentru a da dovadă față de dl S..

Cred că cu această C. am convenit ulterior să nu mă mai prezint eu să iau banii, ci banii să fie ridicați lunar de șoferul meu, dl. G..

Dl. G., ulterior, a primit banii de la C., nu știu dacă uneori s-a întâmplat să-i primească de la B., acesta la rândul său fiind o persoană apropiată și de încredere a d-lui S..

Alte rate lunare le-am primit chiar eu când mă deplasam împreună cu șoferul meu și mă întâlneam cu șoferul dlui S..

Da, la un moment dat, ratele lunare nu au mai fost înmânate de C. și B., ci de o altă persoană, respectiv de la numitul I. care era șoferul dlui S..

... Nu am ce să-i reproșez dlui S., de-a lungul timpului, în cei circa 4 ani a plătit lunar suma de 5.000 euro, astfel încât a fost achitat integral restul de plată a prețului.

Acum îmi aduc aminte că suma totală de rest de plată a imobilului era de 300.000 euro, adică 60 rate.

Nu cred că a existat un avans sau o sumă plătită cash în contul vânzării, practic, cred că suma totală a imobilului este de 300.000 euro, adică cele 60 rate lunare...”

Martorul G., în declarațiile date în prezenta cauză, a confirmat că în anul 2011, R., în calitate de mandatar al fratelui său, a vândut inculpatului S. un imobil pentru care inculpatul urma să-i plătească lunar suma de 5.000 euro, sumă de bani pe care de mai multe ori martorul a ridicat-o de la martorii C. sau B.. În acest sens, în declarația dată în fața instanței de fond, martorul a precizat următoarele:

„...Este adevărat că în anul 2011 de la R. am aflat că urmează să primească niște bani de la S., întrucât se refereau banii la prețul unui imobil vândut.

Știu că R. era mandatat de fratele său R. pentru vânzarea respectivului imobil.

R. nu mi-a spus ce sumă urma să primească în total, însă am aflat că este vorba de suma de 5000 euro lunar pe o perioadă mai lungă de timp.

R. mi-a spus că o să fiu contactat de o doamnă, C., periodic, aceasta îmi va da suma de bani pe care eu o voi înmâna lui.

În felul acesta s-au întâmplat lucrurile o perioadă de timp, în sensul că eu primeam banii de la C..

Uneori am numărat banii și erau 5.000 euro, alteori însă nu am numărat banii deoarece erau într-un plic sigilat și doar luam plicul și îl predam dlui R..

În total, a fost o perioadă de circa 2 ani, nu mai știu exact, când primeam plicul de bani și îl predam lui R..

În unele luni, în loc de C. mă întâlneam cu B., care îmi dădea el banii lunar, uneori era și S. de față.

Aveam acordul lui R. să iau banii chiar și de la B..

Precizez că de la R. știam că banii respectiv veneau din partea și în numele lui S..

R. mi-a spus, încă de la început, că suma lunară reprezenta părți din prețul imobilului vândut...”

Coroborând declarațiile acestor martori cu raportul întocmit de specialistul Direcției Naționale Anticorupție, contractul de vânzare cumpărare încheiat între R. (prin mandatar R.) și inculpatul S., contractele de asistență juridică încheiate între C. și firma de avocatură a martorilor V. și V., precum și cu celelalte înscrisuri aflate la dosar, rezultă, fără putință de tăgadă, că pe durata desfășurării celor două contracte de asistență juridică, în fiecare lună, martorul V. preda suma de 5.000 euro martorei C., sumă care ulterior era remisă martorului R., prin intermediul șoferului său, martorul G., pentru acoperirea diferenței de preț al vânzării imobilului de către R. către inculpatul S..

În acest context, apărările inculpatului S., potrivit cărora nu s-a făcut dovada că sumele de bani remise de către martorul V. nu s-au făcut către sine, este neîntemeiată.

Împrejurarea că martorii T., C., H. și G., audiați în fața instanței de fond la propunerea inculpatului S., au precizat că nu au remis nicio sumă de bani către martorul R. sau șoferul acestuia, nu dovedește faptul că nu s-au efectuat plăți lunare în numele inculpatului S. de către martorii C. și B. către R., prin intermediul martorului G., ci doar faptul că acestor martori nu li s-a solicitat de către inculpatul S. să remită aceste sume de bani către martorul R..

Totodată, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători reține că, în declarațiile date în cursul procesului penal, martorul R. a precizat că la un moment dat plata ratei de 5.000 euro a fost efectuată de unul dintre șoferii inculpatului S., respectiv un anume „I.”. Astfel cum se poate observa, atât din cererea de probe cât și din încheierea de admitere a probelor solicitate de către inculpatul S., niciunul dintre martori nu are prenumele I.. În această situație, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că inculpatul S., în cunoștință de cauză, a solicitat audierea ca martori doar a persoanelor care au fost angajați în calitate de șoferi și care nu au remis niciodată sume de bani către martorul R..

În ceea ce privește faptul că în luna februarie 2011 martorul R. a întocmit două chitanțe potrivit cărora a primit de la inculpatul S. suma de 200.000 euro, nu dovedește că acesta din urmă a plătit prețul întreg.

De altfel, martorul B., în declarația dată în fața instanței de apel, a arătat că a fost de față când s-a remis o parte din prețul imobilului, respectiv suma de 100.000 euro, sumă pe care a remis-o personal inculpatului S. și suma de 100.000 euro pe care inculpatul ar fi avut-o asupra sa, fără a menționa că prin plata acestor sume de bani a fost achitat prețul întreg înscris în contractul de vânzare cumpărare, dimpotrivă, menționând că a achitat o parte din prețul imobilului. Astfel, martorul a precizat următoarele:

„...Mențin ceea ce am declarat în fața primei instanțe și, în esență, precizez că eu i-am dat lui S. suma de 100.000 Euro, iar S. i-a dat în fața mea lui R. aceeași sumă. O altă sumă de 100.000 Euro a fost scoasă din geanta sa de S. care i-a dat-o din nou în prezența mea lui R.. Remiterea acestor sume a fost pentru achitarea unei părți din prețul achiziției de către S. de la R. a imobilului din”

Declarația acestui martor este însă contrazisă de declarațiile martorilor C. și R. care au precizat că la momentul încheierii celor două înscrisuri olografe inculpatul S. nu a remis nicio sumă de bani către martorul R., situație în care Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, în acord cu instanța de fond, consideră că declarația martorului B. este „pro causa” și nu se coroborează cu nicio altă probă administrată în cursul procesului penal.

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că împrejurarea potrivit căreia R. a formulat o plângere penală împotriva fratelui său, martorul R., nu este de natură a conduce la concluzia că inculpatul S. nu a remis lunar suma de 5.000 euro către martorul R. și nici nu face dovada că prețul pentru achiziționarea imobilului din ar fi fost plătit integral, ci doar denotă faptul că între cei doi frați existau neînțelegeri cu privire la executarea contractului de mandat, respectiv de descărcare de gestiune, astfel încât apărarea inculpatului sub acest aspect este neîntemeiată.

În acest context, împrejurarea că într-o altă cauză s-a pronunțat o soluție de respingere a plângerii împotriva soluției de neîncepere a urmăririi penale dispusă în raport cu plângerea penală anterior menționată (a se vedea sentința penală nr.726 din 3.05.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală), este lipsită de relevanță în raport cu obiectul probațiunii din prezenta cauză, în condițiile în care cercetările în acea cauză au vizat exclusiv raporturile dintre frații R..

În egală măsură, Raportul de evaluare nr.17695/G/II/23.05.2018 al Agenției Naționale de Integritate nu este în măsură să modifice situația de fapt reținută în sarcina inculpatului S. și nu poate fi apreciat ca o probă supremă în apărarea inculpatului.

Potrivit art.103 alin.1 Cod procedură penală, *„probele nu au o valoare dinainte stabilită și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză”*.

În raport cu aceste dispoziții legale, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că mențiunile referitoare la plata prețului de 300.000 euro pentru achiziționarea imobilului din, cuprinse în raportul Agenției Naționale de Integritate, nu se coroborează cu alte mijloace de probă, fiind contrazise de celelalte probe administrate în cauză și analizate anterior de instanță.

Față de toate aceste aspecte, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră neîntemeiate apărările inculpatului S., apreciind că instanța de fond a reținut în mod corect situația de fapt, precum și îndeplinirea elementelor constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, atât sub forma pretinderii cât și sub forma primirii, precum și forma de vinovăție cu care acesta a acționat, astfel încât sub acest aspect apelul inculpatului este nefondat.

7. Referitor la critica de netemeinicie a hotărârii instanței de fond, formulată de inculpatul B. sub aspectul greșitei condamnări a sa pentru infracțiunea de abuz în serviciu, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că este neîntemeiată.

În principal, prin criticile formulate, inculpatul B. consideră că prin încheierea celor două contracte de asistență juridică cu SCA S., respectiv cu SCA V., nu și-a încălcat atribuțiile de serviciu, iar în situația în care ar fi încălcat unele atribuții de serviciu acestea nu sunt prevăzute în legislația primară, astfel încât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu.

Sub acest aspect, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, cu majoritate, în acord cu instanța de fond, consideră că încheierea celor două contracte de asistență juridică s-a realizat cu încălcarea legislației primare.

În ceea ce privește contractul de asistență juridică nr.3351115/05.12.2011 încheiat de C. cu SCA S., contrar susținerilor inculpatului B., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că acesta a fost încheiat cu încălcarea dispozițiilor art.4 alin.1 și art.5 din OG nr. 119/1999 și a dispozițiilor art.2 alin.2 din OUG nr.34/2006.

Astfel, potrivit art.4 alin.1 din OG nr.119/1999 *„Conducătorul entității publice trebuie să asigure elaborarea, aprobarea, aplicarea și perfecționarea structurilor organizatorice, reglementărilor metodologice, procedurilor și criteriilor de evaluare, pentru a satisface cerințele generale și specifice de control intern/managerial”*, iar potrivit art.5 din aceeași ordonanță se arată că *„persoanele care gestionează fondurile publice sau patrimoniul public au obligația să realizeze o bună gestiune financiară prin asigurarea legalității, regularității, economicității, eficacității și eficienței în utilizarea fondurilor publice și în administrarea patrimoniului public”*.

Totodată, prin art.2 alin.1 din OUG nr.34/2006, se precizează că scopul acestei ordonanțe de urgență îl constituie promovarea concurenței între operatorii economici, garantarea tratamentului egal și nediscriminarea

operatorilor economici, asigurarea transparenței și integrității procesului de achiziție publică, *asigurarea utilizării eficiente a fondurilor publice, prin aplicarea procedurilor de atribuire de către autoritățile contractante*, iar prin aliniatul 2 al aceluiași articol sunt stabilite principiile care stau la baza atribuirii contractului de achiziție publică, respectiv nediscriminarea, tratamentul egal, recunoașterea reciprocă, transparența, proporționalitatea, eficiența utilizării fondurilor și asumarea răspunderii. Aceste principii sunt aplicabile atât pentru contractele a căror încheiere este supusă unei proceduri prevăzute în mod expres de ordonanță, cât și contractelor pentru care nu este prevăzută o astfel de procedură.

În acest context, Completul de 5 Judecători, în opinie majoritară constată că C. avea calitatea de autoritate contractantă cel puțin din perspectiva art.8 lit.d din O.U.G. nr.34/2006, iar din justificarea contractului sus-menționat, precizată în preambulul său, rezultă că încheierea acestuia a fost determinată de „realizarea în condiții de performanță a activității” C., care implica „asistența juridică în litigii din partea unui specialist”.

În aceste condiții, inculpatul B., în calitate de director general al C., societate cu capital integral de stat, avea obligația de a verifica dacă încheierea contractului de asistență juridică cu societatea „S.” presupunea parcurgerea procedurilor de achiziții publice reglementate de O.U.G. nr.34/2006, în tot sau în parte, iar în caz negativ, să se asigure totuși că la atribuirea contractului vor fi respectate principiile utilizării eficiente a fondurilor în procesul de atribuire, promovării concurenței, garantării nediscriminării, a recunoașterii reciproce și al tratamentului egal, principii cu caracter general aplicabile atât în cazul contractelor a căror atribuire intra sub incidența O.U.G. nr.36/2004, cât și a celor care nu intră sub incidența acestui act normativ, fapt ce rezultă în mod explicit din art.2 alin.2 din H.G. nr.925/2006.

În acest context, Completul de 5 Judecători, în opinie majoritară, împărtășește considerentele expuse în hotărârea atacată, în sensul că în „legislația primară” (legi, OG, OUG) sunt prevăzute *obligatii și îndatoriri principale*, de esență, care revin funcționarilor publici ce își desfășoară activitatea în cadrul autorităților și instituțiilor publice, urmând ca acestea să fie detaliate pentru fiecare funcționar, pentru fiecare funcție ori pentru fiecare angajat, prin „legislație secundară” (HG, ordin al ministrului, norme de aplicare, etc.) sau chiar prin alte acte normative interne (ordine, ordine de serviciu, decizii, norme interne, fișa postului, etc.).

În situația în care, chiar în corpul legislației primare există trimiteri la o legislație secundară ce urmează a fi adoptată în executarea și aplicarea legii, aceasta face corp comun cu respectiva legislație primară.

În speță, potrivit art.303 alin.1 din O.U.G. nr.34/2006, în termen de 60 de zile de la publicarea acesteia, A.N.R.M.A.P. trebuia să elaboreze norme de aplicare a acestui act normativ, pe care să le supună spre adoptare Guvernului, obligație care a fost îndeplinită odată cu intrarea în vigoare a H.G. nr.925/2006.

În egală măsură, Completul de 5 Judecători, în opinie majoritară, reține că principiile menționate în art.2 alin.2 din H.G. nr.925/2006 reiau *in terminis* principiile înscrise în art.2 alin.1 și 2 din O.U.G. nr.34/2006, cu precizarea că

acestea se aplică inclusiv contractelor a căror atribuire nu intră sub incidența prevederilor ordonanței de urgență.

Prin urmare, independent de împrejurarea că respectivul contract de prestări servicii de asistență juridică presupunea sau nu parcurgerea procedurilor înscrise în O.U.G. nr.34/2006, atribuirea acestuia nu se putea face în mod discreționar, prin simpla manifestare de voință a directorului general al C., ci presupunea parcurgerea unor etape legale, respectiv existența unor documente care să justifice necesitatea contractării (referat de necesitate sau o solicitare din partea Oficiului juridic al C. prin care să se aducă la cunoștință conducerii societății că personalul juridic nu poate reprezenta societatea în toate litigiile), viza controlului intern, negocierea cu mai multe societăți de avocatură, precum și acordul departamentului economic privind disponibilitatea financiară de plată a contractului de asistență juridică, pentru a se respecta principiile generale menționate atât în art.2 alin.2 din H.G. nr.925/2006, cât și în art.2 alin.1 și 2 din O.U.G. nr.34/2006.

De asemenea, dispozițiile art.5 din O.U.G. nr.119/1999, menționate anterior, presupuneau existența unei proceduri, stabilită chiar prin norme interne, care să prevină cheltuirea arbitrară, discreționară a fondurilor C., inclusiv în situația în care s-ar fi pus problema încheierii unor contracte de asistență juridică cu societăți de avocați. Împrejurarea că o asemenea procedură nu a existat ori nu s-a aplicat nici în cazul altor contracte similare încheiate anterior, nu este de natură a înlătura răspunderea penală pentru faptele deduse judecății în prezenta cauză, ținând seama de limitele judecății prevăzute în art.371 c.pr.pen.

Ignorând dispozițiile legale menționate mai sus, inculpatul B., la solicitarea inculpatului S., a procedat la încheierea contractului de asistență juridică cu SCA S., deși nu exista niciun document justificativ sau o solicitare din partea juriștilor de la C. pentru încheierea unui astfel de contract.

Din probatoriul administrat în cauză rezultă cu certitudine că inculpatul B. a luat hotărârea de a încheia contractul de asistență juridică fără respectarea niciunei proceduri legale, fără a se consulta cu consilierii juridici pentru stabilirea cadrului legal de încheiere a acestuia și a procedurilor ce ar fi trebuit urmate și fără existența vreunui document justificativ.

Mai mult, împrejurarea că inculpatul B. era pe deplin conștient că încheierea unui asemenea contract presupune parcurgerea unei proceduri rezultă chiar din declarația dată de acesta în faza de urmărire penală, în prezența avocatului său ales, declarație care potrivit art.83 lit.a c.pr.pen. poate fi folosită și împotriva sa: „Eu i-am răspuns că nu sunt stăpân pe C., folosind sintagma „pe tarlaua asta” și că trebuie să se parcurgă niște etape legale. I-am propus ca șeful departamentului juridic, numitul R., să aibă o discuție cu C., reprezentantul legal al SCA E., cu privire la legalitatea și posibilitatea încheierii unui astfel de contract”. Împrejurarea că se face referire la o altă societate de avocatură, cu care inițial s-a dorit încheierea contractului, nu este relevantă, fiind de reținut doar faptul că inculpatul B. știa că nu poate decide în mod discreționar asupra încheierii unui asemenea contract.

De asemenea, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că la nivelul C. nu existau anumite litigii care să necesite încheierea unui contract de asistență juridică și fără a exista o evaluare a unei necesități concrete în

acest sens. Acest aspect rezultă fără putință de tăgadă din conținutul contractului nr.335115/5.12.2011, din declarațiile martorilor și din corespondența purtată între SCA „S.” și C..

Astfel, ca o dovadă a superficialității cu care a fost tratată problema încheierii contractului, stă faptul că, spre deosebire de orice contract de asistență juridică, în cazul de față nu sunt indicate dosarele în care urmau a fi prestate serviciile de asistență juridică, precizându-se doar că este vorba despre 10 litigii care vor fi indicate ulterior, separat de contractul încheiat.

Or, câtă vreme litigiile nu sunt individualizate, este evident că nu se poate aprecia asupra economicității, eficacității și eficienței în utilizarea fondurilor C. cu ocazia încheierii contractului de asistență juridică, fiind o chestiune de notorietate că valoarea unui onorariu depinde (și) de obiectul contractului.

În același context, al modului discreționar în care s-a stabilit onorariul, este de reținut și declarația martorului T., consilier juridic în cadrul C., care a arătat nu doar faptul că încheierea contractului nu era justificată, ci și că valoarea onorariului, de 10.000 de euro/lună, a produs indignare printre angajați, în condițiile în care toate salariile brute lunare al juriștilor de la C. nu depășeau 5.000 de euro.

Deși în apărările formulate, inculpatul B. a precizat că în baza contractului de administrare avea competența să ia orice decizie se impunea pentru buna desfășurare a activității și realizării criteriilor de performanță, inclusiv semnarea unor contracte de asistență juridică în numele C., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că luarea unei decizii, chiar în acest sens, nu se putea realiza prin încălcarea dispozițiilor art.2 din OUG nr.34/2006, potrivit cărora conducătorul unității avea obligația de a asigura utilizarea eficientă a fondurilor publice și respectarea principiilor care stau la baza atribuirii contractului de achiziție publică, respectiv nediscriminarea, tratamentul egal, recunoașterea reciprocă, transparența, proporționalitatea.

Referitor la contractul de asistență juridică nr. 858320/23.05.2013, încheiat de C. cu SCA „V.”, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători apreciază că, în mod întemeiat, instanța de fond a constatat că intră atât sub incidența OUG nr.34/2006 (astfel cum a fost modificată prin OUG nr.77/2012) cât și sub incidența OUG nr.26/2012.

Astfel, pe lângă dispozițiile legale încălcate cu ocazia semnării primului contract de asistență juridică, la încheierea celui de-al doilea contract, inculpatul B. a încălcat și dispozițiile art.I alin.3 din OUG nr.26/2012, prin care se prevede că pot fi achiziționate servicii juridice de către unitățile care au serviciu juridic propriu, în condițiile legii și ***numai cu aprobarea și mandatarea reprezentanților statului sau unităților administrativ-teritoriale în organele de conducere ale acestora.***

Deși la data semnării celui de-al doilea contract de asistență juridică era prevăzută, în mod imperativ, obținerea aprobării organului de conducere pentru încheierea unui astfel de contract, inculpatul B., ignorând cu bună știință această dispoziție legală, a procedat la încheierea contractului de asistență juridică cu SCA V., ca și în cazul primului contract, fără aprobarea AGA sau a consiliului de administrație și fără a exista o notă de fundamentare sau o solicitare din partea oficiului juridic.

Încălcarea dispozițiilor legale de către inculpatul B. cu ocazia încheierii celui de-al doilea contract au fost constatate și în raportul de inspecție economico-financiară întocmit de Ministerul Finanțelor Publice – ANAF la data de 14 septembrie 2015, în care se menționează că acest contract nu poartă viza de control financiar preventiv, iar inculpatul nu a avut aprobarea sau mandatarea reprezentanților Unității Administrativ Teritoriale, respectiv Consiliul Județean Vâlcea, concluzionând că încheierea contractului s-au încălcat dispozițiile art.I alin.3 lit.a și b din OUG nr.26/2012.

De asemenea, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că inculpatul B. nu a contestat acest raport de inspecție, iar justificările formulate prin nota explicativă nu au fost confirmate prin înscrisuri.

Deși inculpatul B., în calitate de director general al C., avea obligația să realizeze o bună gestiune financiară prin asigurarea legalității, regularității și eficienței administrării patrimoniului public acesta, prin achiziționarea de servicii de asistență juridică cu încălcarea dispozițiilor legale (în vigoare la data semnării contractelor), a determinat înregistrarea de cheltuieli nelegale în patrimoniul C..

Ca atare, în ceea ce privește producerea unei pagube, cerință obligatorie pentru existența infracțiunii de abuz în serviciu, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că prin încheierea celor două contracte de asistență juridică între C. și societatea de avocatură a martorilor V. și V., prin încălcarea dispozițiilor legale, inculpatul B. a creat un prejudiciu în patrimoniul C. egal cu valoarea acestora.

Situația de fapt, astfel cum a fost reținută prin Rechizitoriu și confirmată de cercetarea judecătorească, este fundamentată pe înscrisurile aflate la dosar, pe declarațiile inculpatului B., precum și pe declarațiile martorilor A., R., P., T., G., I. și C..

În declarația dată în fața instanței de apel, inculpatul B., printre altele, a precizat următoarele:

„...Mențin în totalitate declarațiile date în faza de urmărire penală, precum și pe cele date la instanța de fond la datele de 04 octombrie și 16 octombrie 2016, întrucât acestea reflectă adevărul cu referire la faptele ce sunt imputate în sarcina subsemnatului...”

În declarația dată în fața instanței de fond, martora A. a menținut declarația dată în faza de urmărire penală și a confirmat faptul că inculpatul B. nu numai că nu a solicitat aprobarea AGA ci nici nu a informat-o cu privire la încheierea contractelor de asistență juridică, precizând următoarele:

„Mențin declarația dată la urmărirea penală deoarece am spus adevărul, nefiind exercitate presiuni asupra mea să spun altceva decât adevărul.

La data ce interesează dosarul, aveam calitatea de reprezentant al Județului Vâlcea în AGA.

Nu am cunoștință despre modul în care a fost încheiat contractul de asistență juridică cu casa de av.”S.”. De altfel, aceasta era de competența Consiliului de administrație și nu de competența AGA.

Cu privire la modul de achiziție al unor servicii de avocatură, precizez că exista o legislație în acest sens, dar elementul esențial îl reprezenta existența unui referat de necesitate avizat pentru legalitate emis chiar de compartimentul

care avea nevoie de achiziția unor servicii, cum ar fi în prezenta cauză, servicii avocațiale.

Nu am avut discuții legate de încheierea unor contracte de achiziție a serviciilor avocațiale cu directorul B..

Precizez că nu s-a plâns nimeni în AGA că la compartimentul juridic consilierii juridici nu ar fi făcut față sarcinilor de serviciu, respectiv susținerea intereselor societății în instanță.

... Inculpatul B., din calitatea lui de director general, putea să încheie contracte de asistență juridică cu cabinete de avocatură, chiar fără aprobarea AGA, însă sub condiția existenței vizei de control preventiv și a celorlalte documente, cele prevăzute la ISO, în condițiile prevăzute de lege...”

Martorul G., reprezentant al județului Vâlcea în A.G.A. la C., a arătat că „până la demisia directorului B., eu personal în calitatea pe care o dețineam nu am dat nicio hotărâre în acest sens (n.n.- prin care să fie mandatat directorul general să semneze contractele de asistență juridică)”. În ce privește hotărârea pe care a semnat-o în 2015, același martor a precizat că nu a avut cunoștință „că în respectiva hotărâre s-a menționat aprobarea contractelor de asistență juridică încheiate de C., anterior momentului când eu am devenit președinte AGA. De altfel, în acea hotărâre s-a stipulat că se aprobă pentru viitor prelungirea contractelor de asistență juridică și în nici un caz nu s-au aprobat prin acea hotărâre contractele deja încheiate, întrucât nu se putea face în mod legal acest lucru”.

Martorul R., în declarația dată în fața instanței de fond a menținut declarația dată în faza de urmărire penală și a confirmat că inculpatul B. i-a solicitat în mod imperativ să ia legătura cu casa de avocatură pentru a încheia contractul de asistență juridică. De asemenea a confirmat lipsa oricăror proceduri sau note de fundamentare care să dovedească necesitatea încheierii unui contract de asistență juridică cu o casă de avocatură.

Astfel, acesta a precizat următoarele aspecte:

„Arăt că declarațiile pe care le-am dat în cursul urmăririi penale reprezintă libertatea mea de conștiință, le mențin, asupra mea nefiind exercitate niciun fel de presiuni sau rugăminți din partea organelor judiciare sau altei autorități ori persoane.

La data faptelor îndeplineam funcția de șef Compartiment juridic în cadrul C..

La data respectivă în compartiment erau 6 juriști, inclusiv eu.

În noiembrie 2011, am fost chemat în cabinetul directorului B. și mi s-a comunicat că trebuie să încheiem un contract de asistență juridică cu o societate de avocatură, mi s-a dat un număr de telefon și nu mai țin minte dacă mi s-a spus și un nume.

Mi s-a cerut să iau legătura cu persoana de la numărul de telefon indicat.

Am sunat la numărul respectiv și mi-a răspuns dl V.. I-am cerut acestuia să-mi transmită un draft de contract și i-am dat adresa de e-mail a mea.

... Când mi-a cerut dl director să închei acel contract de asistență juridică, am realizat că asupra dânsului se făcuseră presiuni în sensul de a încheia respectivul contract.

Când am avut discuția cu V. nu am avut discuții cu privire la clauzele contractuale. Ulterior, am primit draftul de contract, l-am prezentat dlui director B. și împreună cu dânsul am hotărât să facem obiecțiuni la respectivul draft.

Mi s-a părut clauza privind costul contractului cam oneroasă.

Ulterior, după ce stabilisem cu directorul B. o nouă variantă pentru plata onorariului conform obiecțiunilor, m-am deplasat la București, la sediul cabinetului avocațial V., la cabinet am găsit-o pe dna V., i-am prezentat obiecțiunile și aceasta a respins propunerile de modificare ale contractului făcute de noi.

În aceste condiții, m-am întors la sediu, i-am prezentat situația directorului B., iar acesta primise un fax din partea firmei de avocatură prin care precizau că nu sunt de acord cu obiecțiunile, și că acceptă colaborarea cu C. numai în condițiile stabilite de ei.

În decembrie 2011 s-a semnat contractul în condițiile stabilite de firma de avocatură V., iar motivul pentru care s-a semnat contractul este același cu cel pe care l-am amintit anterior, și anume că cineva exercită presiuni asupra directorului B. să se încheie acest contract.

... Arăt că nu s-a întocmit niciun fel de documentație internă prin care să se justifice necesitatea încheierii respectivului contract de asistență juridică cu firma V..

După încheierea contractului, m-am deplasat la București și am predat 4-5 dosare firmei de avocatură.

... În martie-aprilie 2013, dl B. a revenit în funcția de conducere la C. și, la un moment dat, ne-a chemat pe mine și pe directorul economic, L. și ne-a întrebat dacă mai avem contract de asistență juridică cu V..

Eu l-am informat pe director că expirase contractul în decembrie 2012 și l-am notificat pe V. că expirase contractul de asistență juridică.

Ulterior, directorul B. mi-a comunicat că trebuie să încheiem un alt contract cu firma de avocatură V. și am dedus că în aceleași condiții ca primul contract.

Având în vedere modul cum se trecea la executarea silită, atunci când am fost chemat de director pentru încheierea noului contract, mi-am dat seama că este vorba de presiuni mari, infernale asupra directorului B. pentru încheierea contractului.

Practic, și la al doilea contract am colaborat cu dl. avocat V.. Pentru al doilea contract cred că am predat trei dosare.

Potrivit OUG nr.26/2012, nu era posibilă încheierea unor contracte între C. și cabinete de avocatură fără aprobarea prealabilă a Consiliului județean.

Arăt că o astfel de aprobare nu a existat pentru cel de al doilea contract, pentru primul contract încă nu fusese adoptată ordonanța.

Eu apreciez că nu era nevoie să se apeleze de C. la o societate de avocatură, existând 6 juriști la această societate. Este adevărat că volumul de activitate era destul de mare, dar în momentul respectiv nu cred că era necesară încheierea respectivelor contracte de asistență juridică.

Dosarele repartizate cabinetului V. nu erau dosare complexe care să depășească pregătirea profesională a consilierilor juridici..."

În declarația dată în fața instanței de fond, martorul P. a menținut declarația dată în faza de urmărire penală și a confirmat faptul că nu se impunea încheierea unui contract de asistență juridică cu o firmă de avocatură, precum și faptul că nu a adus la cunoștința conducerii că ar volumul de muncă de la Oficiul juridic ar fi fost prea mare și nu s-ar fi descurcat. Astfel, acesta a precizat următoarele:

„La data faptelor descrise în rechizitoriu, îmi desfășuram activitatea în compartimentul juridic și știu că în anul 2011, șeful nostru, R., ne-a spus că C. a încheiat contract de asistență juridică cu firma de avocatură „S.”. Nu ni s-au dat explicații cu privire la aceste aspecte.

Eu apreciez că cei șase juriști care eram am fi acoperit litigiile respective, însă era opțiunea conducerii de a încheia contracte și cu casele de avocatură...”

Acest aspect a fost confirmat și de martorul T., care, în declarația dată în fața instanței de fond a precizat următoarele:

„...Arăt că în perioada ce interesează cauza, nici eu personal, nici colegii mei nu am ridicat conducerii problema necesității apelării la case de avocatură pentru a asigura apărarea C. în litigiile care se aflau pe rolul Departamentului juridic.

Am aflat în acea perioadă că C. plătea casei de avocatură „S.”, lunar, 10.000 euro pentru servicii avocațiale.

Mențin punctul de vedere că suma de 10.000 euro, plătită cabinetului de avocați, era una foarte mare, așa cum am menționat și în declarația de la urmărirea penală.

La data respectivă, nu cunoșteam amănunte legate de contractul de asistență juridică dintre C. și societatea avocațială „S.”, amănuntele le-am aflat ulterior după ce am avut discuții în cadrul departamentului cu șeful departamentului și colegii mei.

Șeful meu nu mi-a dat explicații legate de motivele încheierii respectivului contract cu casa de avocatură.

Volumul de muncă în cadrul Departamentului juridic era unul normal și, din punctul meu de vedere, nu era necesar un contract cu o casă de avocatură. Încă o dată arăt că, în raport de volumul de activitate, acesta fiind unul normal, nu era necesară încheierea unui contract de asistență juridică cu casa de avocatură...”

În ceea ce privește celelalte apărări formulate de inculpatul B., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători le consideră neîntemeiate.

Astfel, referitor la faptul că la nivelul C. erau alocate fonduri pentru achiziția de servicii juridice, utilizarea acestora trebuia să se facă, așa cum s-a arătat mai sus, cu respectarea principiilor prevăzute în art.2 alin.2 din OUG nr.34/2006 și a dispozițiilor prevăzute de art.19 și art.204 alin.2 din aceeași ordonanță, aspect care presupunea parcurgerea unor proceduri legale pentru atribuirea contractului de asistență juridică, respectiv existența unor documente justificative care să dovedească necesitatea încheierii contractului.

Prin alocarea acestor fonduri, conducerea C. nu l-a abilitat pe inculpatul B. să le folosească în mod discreționar, prin alegerea în mod direct a unei societăți de avocatură, fără o selecție organizată între mai multe societăți de avocatură, precum și în lipsa oricărui document justificativ sau a unei note de fundamentare.

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că, în lipsa intervenției inculpatului S., inculpatul B. nu ar fi procedat la încheierea contractelor de asistență juridică cu firma de avocatură a martorilor V. și V.. Acest aspect a fost confirmat atât de martorii audiați în prezenta cauză, cât și de inculpatul B..

În ceea ce privește apărarea inculpatului B., potrivit căreia casa de avocatură a prestat serviciile juridice asumate prin cele două contracte de asistență juridică, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că nu este relevantă, în condițiile în care pentru realizarea elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu este suficient ca la momentul respectiv (al încheierii contractelor) să se fi încălcat dispozițiile legale care reglementau modalitatea de contractare, iar prin aceasta să se cauzeze o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane. Prestarea serviciilor de asistență juridică prevăzute în cele două contracte de asistență juridică, încheiate de C. cu casa de avocatură a martorilor V. și V., nu poate justifica încălcarea dispozițiilor legale la momentul încheierii contractelor și nici nu poate transforma cheltuielile nelegale înregistrate în patrimoniul C. cu aceste contracte în cheltuieli legale.

În raport cu probele analizate mai sus, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că inculpatul B., în calitate de director general al C., a încheiat contractele de asistență juridică nr.3351115 din 5 decembrie 2011 și nr.858320 din 23 mai 2013 cu societățile de avocatură ale martorilor V. și V. cu încălcarea dispozițiilor art.4 alin.1 și art.5 din OG nr. 119/1999 și a dispozițiilor art.2 alin.2 din OUG nr.34/2006, iar în ceea ce privește cel de al doilea contract și cu încălcarea dispozițiilor art.1 alin.3 din OUG nr.26/2012, fapte care întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu în formă continuată, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 cu referire la art.297 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal.

8. Prin motivele de apel, Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a criticat modalitatea de individualizare a pedepselor aplicate inculpaților, respectiv cuantumul pedepsei aplicate inculpatului S. și modalitatea de executare a pedepsei aplicate inculpatului B..

De asemenea, prin motivele de apel, inculpatul B. a criticat cuantumul pedepsei aplicate, apreciind că în raport cu poziția sa procesuală și cu circumstanțele cauzei.

Individualizarea pedepsei reprezintă una dintre cele mai importante și sensibile operațiuni juridice de a cărei acuratețe depinde în mod direct reușita procesului de îndreptare și recuperare a condamnatului, întrucât aceasta presupune, prin evaluarea gravității infracțiunii comise și a pericolozității infractorului, determinarea gradului de răspundere penală a inculpatului în raport cu care urmează să se stabilească pedeapsa și modul de executare a acesteia.

Infrațiunea, ca faptă socialmente periculoasă, creează o tulburare socială, aduce o atingere valorilor sociale ocrotite de legea penală și ordinii juridice instituite într-un sistem de drept. Pentru înlăturarea acestor consecințe negative ale infracțiunii este necesar să se reacționeze din partea societății, este necesar să se aplice anumite măsuri de constrângere juridică celor ce săvârșesc asemenea fapte. Mai mult, pentru înlăturarea neliniștii și tulburării sociale, pentru

restabilirea ordinii juridice trebuie ca persoanele care au săvârșit infracțiuni să fie de îndată trași la răspundere penală.

Pedeapsa constituie criteriul principal prin care legea penală, evaluează, determină și diferențiază gradul de pericol social abstract, generic al fiecărei infracțiuni în parte.

Aplicarea și executarea pedepsei se realizează în vederea atingerii unor scopuri bine definite: pe de o parte, în scopul prevenirii săvârșirii de noi fapte penale din partea infractorilor, prin reeducarea acestora și din partea altor persoane, prin exemplaritatea pedepselor, iar pe de altă parte, în scopul restabilirii liniștii sociale și al reintegrării ordinii juridice.

În raport cu toate aceste considerații și, mai ales, în raport cu materialul probator administrat în cauză, instanța de control judiciar constată că prima instanță a procedat corect atunci când a reținut că faptele imputate inculpatului S. există, că acestea întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență și că au fost săvârșite de către inculpat, dispunând justificat condamnarea acestuia.

De asemenea, se constată că probatoriile administrate în cauză au dovedit că inculpatul S. a săvârșit infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 Cod penal, constând în aceea că a pretins pentru sine suma de 5.000 euro/lună de la martora V., în schimbul promisiunii, îndeplinite ulterior, că va interveni pe lângă inculpatul B., director general C. SA, societate economică cu capital integral de stat, pentru a-l determina să încheie un contract de asistență juridică, de tip abonament, în valoare de 10.000 euro/lună, cu societatea de avocați a martorei, la acea vreme avocat în cadrul SCA „S.”, ulterior inculpatul primind efectiv, în perioada ianuarie 2012-iulie 2014, suma totală de 100.000 euro.

Instanța de control judiciar, procedând la o nouă evaluare a criteriilor de individualizare judiciară a pedepselor, prin raportare la cauza dedusă judecății, constată că prima instanță a aplicat inculpatului pedeapsă corect individualizată în raport de criteriile prevăzute de art.74 Cod penal, ținând seama de dispozițiile părții generale a Codului penal, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptelor săvârșite, de persoana inculpatului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală, dar și de modalitatea concretă de săvârșire a faptei, motiv pentru care, contrar solicitării reprezentantului Ministerului Public, le va menține, ca fiind legale și juste în raport de în raport cu criteriile generale enunțate.

Astfel, instanța de apel apreciază că, prin menținerea pedepsei rezultante aplicate inculpatului, pe de o parte, au fost respectate toate garanțiile procesuale conferite, atât de dispozițiile legale procesuale penale, cât și de cele ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, a căror finalitate, prin tragerea la răspundere penală, în condițiile stabilirii vinovăției inculpatului, corespunde și caracterului disuasiv al pedepsei, iar pe de altă parte, se poate asigura, în viitor, reinsertia socială a acestuia, precum și o reacție promptă a opiniei publice adecvată gradului de pericol pe care-l reprezintă săvârșirea unor infracțiuni de corupție.

Cu toate că instanța de fond a reținut că faptele săvârșite de inculpatul S. se circumscriu infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art.291 alin.1 Cod

penal raportat la art.6 și art.7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000, pedeapsa aplicată inculpatului a fost orientată spre minimul special prevăzut de lege, **fără a se da efecte agravantei prev.de art.7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000**, astfel încât, ca urmare a înlăturării din încadrarea juridică a acestor dispoziții, instanța de control judiciar consideră că nu se impune modificarea cuantumului pedepsei de 3 ani închisoare aplicată inculpatului S..

Înalta Curte - Completul de 5 Judecători analizând gravitatea concretă a faptelor și poziția procesuală a inculpatului S., care nu a recunoscut săvârșirea faptelor, refuzând practic să își asume răspunderea pentru activitatea sa, apreciază că se **justifică modalitatea de executare a pedepsei în regim de detenție**, aceasta fiind singura aptă a asigura îndeplinirea scopului de exemplaritate și educativ al pedepsei.

În raport cu aceste considerente, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră neîntemeiată critica parchetului cu privire la individualizarea pedepsei aplicate inculpatului S..

În ceea ce privește pedeapsa aplicată inculpatului B., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători analizând modalitatea de individualizare a pedepsei aplicate, în raport cu dispozițiile legale, cu actele dosarului și cu criticile formulate de parchet și de inculpat, consideră că acestea nu sunt întemeiate.

În raport cu materialul probator administrat în cauză, instanța de control judiciar constată că prima instanță a procedat corect atunci când a reținut că faptele imputate inculpatului B. există, că acestea întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu și că au fost săvârșite de către inculpat, dispunând justificat condamnarea acestuia.

Așadar, instanța de control judiciar, procedând la o nouă evaluare a criteriilor de individualizare judiciară a pedepselor, prin raportare la cauza dedusă judecății, constată că prima instanță a aplicat inculpatului o pedeapsă corect individualizată în raport de criteriile prevăzute de art.74 Cod penal, ținând seama de dispozițiile părții generale a Codului penal, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptelor săvârșite, de persoana inculpatului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală, dar și de modalitatea concretă de săvârșire a faptei, motiv pentru care, contrar solicitării reprezentantului Ministerului Public, le va menține, ca fiind legale și juste în raport cu criteriile generale enunțate.

Astfel, instanța de apel apreciază că pedeapsa de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului, sub supraveghere pe durata unui termen de încercare de 4 ani, corespunde caracterului disuasiv al pedepsei și poate asigura reinserția socială a acestuia.

9. Referitor la critica privind greșita stabilire a valorii prejudiciului creat în patrimoniul C., critică formulată de către inculpatul B., Înalta Curte - Completul de 5 Judecători consideră că aceasta este întemeiată, apreciind că inculpatul nu trebuia obligat și la plata taxei pe valoarea adăugată către partea civilă.

Astfel, potrivit cererii de constituire de parte civilă, aflată la fila 263 din volumul I de urmărire penală, C. SA s-a constituit parte civilă cu suma de 1.301.410 lei, reprezentând contravaloarea sumei plătite către societatea de avocatură în baza celor două contracte de asistență juridică încheiate, sumă

alcătuită din onorariul stabilit prin cele două contracte și taxa pe valoare adăugată aplicată acestui onorariu.

Potrivit legislației fiscale, taxa pe valoarea adăugată a fost dedusă de către partea civilă C. SA, situație în care aceasta nu poate fi considerată ca fiind parte din prejudiciu.

Art.19 alin.5 Cod procedură penală stabilește că acțiunea civilă se soluționează potrivit dispozițiilor legii civile, iar potrivit art.1349 alin.2 Cod civil, cel ce cauzează un prejudiciu este obligat să îl repare integral

Ca atare, inculpatul B. trebuia să fie obligat doar la prejudiciul cauzat efectiv părții civile. Dacă acesta ar fi obligat și la plata contravalorii taxei pe valoarea adăugată s-ar ajunge la o îmbogățire fără just temei a părții vătămate. Față de aceste considerente, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători constată că prejudiciu real creat în patrimoniu părții civile C. SA este de 1.056.141 lei, sumă reprezentând contravaloarea, fără TVA, a plăților efectuate de către partea civilă către societățile de avocatură a martorilor V. și V., în baza celor două contracte de asistență juridică.

În raport cu considerentele ce preced, Înalta Curte - Completul de 5 Judecători, cu majoritate, va admite a apelurile declarate de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și inculpații S. și B. împotriva sentinței nr.506 din data de 25 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală în dosarul nr..../1/2016, va desființa, în parte sentința penală mai sus menționată și, rejudecând în fond:

Va înlătura aplicarea art.7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000 din încadrarea juridică dată faptei reținute în sarcina inculpatului S. și condamnă pe acesta la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 Cod penal.

În conformitate cu art.67 Cod penal, va aplica aceluiași inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.66 lit.a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale, iar în temeiul art.65 Cod penal va interzice inculpatului, cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prevăzute de art.66 lit.a, b și g Cod penal.

În conformitate cu art.67 Cod penal, va aplica inculpatului B. pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.66 lit.a, b, g și k Cod penal, pe o perioadă de 2 ani, de la data rămânerii definitive a hotărârii, iar în baza art.93 alin.3 Cod penal pe parcursul termenului de supraveghere condamnatul B. va presta muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 60 de zile în cadrul Primăriei Căineni sau în cadrul Primăriei Vlădești.

În temeiul art.397 și art.25 Cod procedură penală va admite, în parte, acțiunea civilă exercitată de partea civilă C. SA, prin administrator judiciar E. SPRL și va obliga inculpatul B. la plata către aceasta a sumei de 1.056.141 lei.

În temeiul art.404 alin.4 lit.c raportat la art.249 Cod procedură penală va menține măsura sechestrului asigurător instituită asupra bunurilor mobile și

imobile proprietatea inculpatului B. prin ordonanța procurorului nr...../P/2015 din 25.01.2016, (vol.I, fila 155-156), până la concurența sumei de 1.056.141 lei.

În baza art.275 alin.3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare ocazionate cu soluționarea apelurilor declarate de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și de inculpații S. și B. vor rămâne în sarcina statului, iar în baza art.275 alin.6 Cod procedură penală, onorariul cuvenit apărătorilor desemnați din oficiu pentru inculpații S. și B., până la prezentarea apărătorilor aleși, în sumă de câte 70 lei, rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Cu majoritate,

Admite apelurile declarate de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și inculpații S. și B. împotriva sentinței nr.506 din data de 25 septembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală în dosarul nr...../1/2016.

Desființează, în parte, sentința penală mai sus menționată și, rejudecând în fond:

1. Înlătură aplicarea art.7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000 din încadrarea juridică dată faptei reținute în sarcina inculpatului S. și condamnă pe acesta la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 Cod penal.

În conformitate cu art.67 Cod penal, aplică aceluiași inculpat pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.66 lit.a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art.65 Cod penal interzice inculpatului, cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prevăzute de art.66 lit.a, b și g Cod penal.

2. În conformitate cu art.67 Cod penal, aplică inculpatului B. pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.66 lit.a, b, g și k Cod penal, pe o perioadă de 2 ani, de la data rămânerii definitive a hotărârii.

În baza art.93 alin.3 Cod penal pe parcursul termenului de supraveghere condamnatul B. va presta muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 60 de zile în cadrul Primăriei Căineni sau în cadrul Primăriei Vlădești.

3. În temeiul art.397 și art.25 Cod procedură penală admite, în parte, acțiunea civilă exercitată de partea civilă C. SA – Râmnicu Vâlcea, ..., prin administrator judiciar E. SPRL, cu sediul în ..., și obligă inculpatul B. la plata către aceasta a sumei de 1.056.141 lei.

În temeiul art.404 alin.4 lit.c raportat la art.249 Cod procedură penală menține măsura sechestrului asigurător instituită asupra bunurilor mobile și imobile proprietatea inculpatului B. prin ordonanța procurorului nr...../P/2015 din 25.01.2016, (vol.I, fila 155-156), până la concurența sumei de 1.056.141 lei.

Mentine celelalte dispoziții ale hotărârii atacate care nu contravin prezentei decizii.

În baza art.275 alin.3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare ocazionate cu soluționarea apelurilor declarate de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și de inculpații S. și B. rămân în sarcina statului.

În baza art.275 alin.6 Cod procedură penală, onorariul cuvenit apărătorilor desemnați din oficiu pentru inculpații S. și B., până la prezentarea apărătorilor aleși, în sumă de câte 70 lei, rămâne în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 20 iunie 2018.

Opinie separată

În opinie separată se apreciază că se impunea desființarea, în parte, a sentinței și în rejudecare:

1. Schimbarea încadrării juridice dintr-o infracțiune prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 cu referire la art.297 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal și art.5 Cod penal în două infracțiuni prevăzute de art.13² din Legea nr.78/2000 cu referire la art.297 alin.1 Cod penal și art.5 Cod penal și, în consecință, achitarea inculpatului B. în temeiul art.16 lit.b teza I Cod procedură penală, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.13² din Legea nr.78/2000 cu referire la art.297 alin.1 Cod penal și art.5 Cod penal (încheierea contractului de asistență juridică nr.335115/05.12.2011), precum și reducerea corespunzătoare a cuantumului despăgubirilor civile, urmând ca inculpatul să fie condamnat numai pentru săvârșirea unei singure infracțiuni prevăzute de art.13² din Legea nr.78/2000 cu referire la art.297 alin.1 Cod penal și art.5 Cod penal (încheierea contractului de asistență juridică nr.858320/23.05.2013).

2. Achitarea inculpatului S. în temeiul art.16 lit.b teza I Cod procedură penală, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 și art.7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 Cod penal, cu înlăturarea măsurii confiscării speciale și ridicarea măsurii sechestrului asigurător.

1. În ceea ce-l privește pe inculpatul B., în opinie separată se apreciază că și criticile legate de neîntrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii abuz în serviciu, în formă continuată, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 cu referire la art.297 alin.1 Cod penal și art.5 Cod penal cu aplic. art. 35 al. 1 Cod penal, sunt, în parte întemeiate (numai cu privire la primul act material al infracțiunii).

În sarcina inculpatului B. s-a reținut de către instanța de fond săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 cu referire la art.297 alin.1 Cod penal și art. 5 Cod penal cu aplic. art. 35 al. 1 Cod penal constând în aceea că, în calitate de director general al C. S.A., societate economică cu capital integral de stat, în baza aceleași rezoluții infracționale, cu încălcarea dispozițiilor legale, respectiv cele prevăzute în art.2, 19 și 25 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 34/2006, art. 2 alin. 1 și 2 din Hotărârea Guvernului nr. 925/2006, art. 3, 4 și 5 din Ordonanța Guvernului nr.119/1999,

art. 1 alin.3 lit. a și b din Ordonanța de Urgență nr.26/2002, corelate cu prevederile Statutului C. SA, Regulamentului de Organizare și Funcționare C. S.A. și ale celor prevăzute în contractul de administrare aprobat prin Hotărârea AGA nr.4/28.01.2009, a încheiat două contracte de achiziție a serviciilor juridice cu nr.3351115/05.12.2011 și 858320/23.05.2013 cu S.C.A. S. și, respectiv, cu S.C.A. V., iar în perioadele ianuarie 2012-octombrie 2012 și iunie-august 2014 a avizat, din partea C. S.A., plățile efectuate în baza acestora, ceea ce a determinat producerea unei pagube în patrimoniul acesteia în valoare de 1.301.410 lei și, în mod corelativ, obținerea de foloase necuvenite de către cele două case de avocatură.

În primul rând, este de menționat faptul că analiza întrunirii sau nu a elementelor constitutive ale infracțiunii reținută în sarcina inculpatului trebuie să pornească de la exigențele impuse prin Decizia nr. 405/2016 a Curții Constituționale care a statuat că prin sintagma **îndeplinește în mod defectuos** din cuprinsul dispozițiilor art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal se înțelege **îndeplinește prin încălcarea legii**. Din analiza considerentelor acestei decizii se constată că instanța de control constituțional a introdus două condiții ce trebuie îndeplinite cumulativ în ceea ce privește latura obiectivă a infracțiunii, pentru a fi întrunite condițiile de tipicitate în cazul infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 246 din Codul penal din 1969 și art. 297 alin. (1) din Codul penal. O primă condiție ce ar trebui să intre în conținutul laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu este ca **atribuția de serviciu în exercitarea căreia se află făptuitorul** și pe care acesta o încalcă sau nu o îndeplinește, **trebuie să fie prevăzută expres de lege**, noțiune înțeleasă ca act adoptat de Parlamentul României, sau ordonanță (simplă sau de urgență) emisă de Guvernul României. O a doua condiție ce ar trebui să intre în conținutul laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu este ca **actul îndeplinit în exercitarea atribuțiilor de serviciu să încalce o dispoziție cuprinsă în legislația primară** (care cuprinde legi adoptate de Parlamentul României sau ordonanțe, simple sau de urgență, emise de Guvernul României).

Rezultă așadar, că orice acuzație având ca obiect o faptă, despre care se pretinde că a nesocotit îndatoririle de serviciu, va putea angaja răspunderea penală a subiectului activ doar dacă nerespectarea respectivelor atribuții a avut loc prin încălcarea legii, nefiind cuprinse în sfera de sancționare a normativului penal, acele încălcări de către funcționar ale dispozițiilor altor acte decât cele normative cu putere de lege, cum ar fi cele cuprinse în hotărâri ale Guvernului, ordine de ministru, hotărâri ale autorităților publice centrale sau locale, regulamente de funcționare sau organizare internă ale entităților publice sau private, hotărâri ale organelor de deliberare și decizie (adunarea generală a acționarilor/asociaților) sau ale celor de supraveghere și control (consiliul de administrație) din cadrul companiilor, societăților comerciale sau altor organizații, coduri etice sau deontologice, fișe ale postului, contracte de muncă, de mandat sau de performanță managerială.

Este adevărat că există o imposibilitate obiectivă, din punct de vedere al tehnicii legislative, de a reglementa în mod amănunțit prin legislația primară obligațiile/îndatoririle de serviciu ce revin diverselor categorii de funcționari publici care își desfășoară activitatea în anumite domenii specifice ale

autorităților/ entităților/instituțiilor publice, precum și consecințele nerespectării acestora.

De aceea însăși legiuitorul a prevăzut că legislația primară poate fi detaliată prin intermediul adoptării unor acte de reglementare secundară, însă, așa cum a reținut și instanța de contencios constituțional în considerentele deciziei nr. 405/15.06.2016 (par. 60 și 64), aceste acte normative date în executarea legilor și ordonanțelor Guvernului se emit doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă, conform prevederilor art. 4 alin. 3 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

Prin urmare, în aprecierea îndeplinirii cerinței esențiale atașată elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu, astfel cum a fost reconfigurată prin cele două decizii ale Curții Constituționale, analiza efectuată poate viza dispoziții din legislația secundară numai în măsura în care acestea preiau, detaliază sau explicitează obligații prevăzute expres și neechivoc în legi, ordonanțe sau ordonanțe de urgență ale Guvernului, nefiind permisă raportarea la atribuții sau îndatoriri de serviciu stipulate în sarcina funcționarilor publici doar în acte de reglementare secundară (inclusiv în hotărâri de Guvern) sau prevăzute în detaliu în cuprinsul unor asemenea acte, deși norma de drept primar este neclară, ambiguă sau are o aplicabilitate extrem de generală.

În ceea ce privește prima faptă ce se impută inculpatului B., constând în încheierea cu S.C.A. „ S.” a contractului de asistență juridică nr. 335115/05.12.2011 cu o valabilitate de 1 an de zile, s-a reținut că au fost încălcate dispozițiile art.2, art.19 și art.25 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.34/2006, art.2 alin.1 și 2 din Hotărârea Guvernului nr.925/2006, art.3, art.4 și art.5 din Ordonanța Guvernului nr.119/1999, art.1 alin.3 lit. a și b din Ordonanța de Urgență nr.26/2012, precum și prevederile Statutului C., Regulamentului de Organizare și Funcționare C. și ale celor prevăzute în contractul de administrare aprobat prin Hotărârea AGA nr.4/28.01.2009.

În mod evident, în cauză, în ceea ce privește acest prim act material al infracțiunii, nu se poate ridica problema nerespectării dispozițiilor art.1 alin.3 lit.a și b din Ordonanța de Urgență nr. 26/2012 în condițiile în care acest act normativ a intrat în vigoare la data de 12 iunie 2012, deci cu mult ulterior încheierii contractului. Totodată, în raport de cele anterior dezvoltate, nu este posibilă o analiză din perspectiva dispozițiilor prevăzute doar în actele de reglementare secundară cum sunt prevederile Statutului C., Regulamentului de Organizare și Funcționare C. și ale celor prevăzute în contractul de administrare aprobat prin Hotărârea AGA nr.4/28.01.2009.

Trecând la analiza dispozițiilor Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.34/2006 privind achizițiile publice se constată, în primul rând, faptul că S.C. C. S.A. era „autoritate contractantă” în sensul art. 8 lit. d din OUG nr. 34/2006, fiind o *”întreprindere publică ce desfășoară una sau mai multe dintre activitățile prevăzute la cap. VIII secțiunea I (apă, energie, transport, poștă), atunci când aceasta atribuie contracte de achiziție publică sau încheie acorduri-cadru destinate efectuării respectivelor activități”*.

S.C. C. S.A. a fost înființată prin H.G. nr. 759/1997, prin reorganizarea Filialei Electrocentrale Govora din cadrul Regiei Autonome de Electricitate

Renel, persoană juridică cu capital social integral de stat, societate pe acțiuni, cu denumirea, sediul, obiectul de activitate și capitalul social inițial prevăzute în anexa nr. 1. Obiectul de activitate prevăzut în anexa 1 este reprezentat de: producerea și comercializarea de energie electrică și energie termică, conform contractelor încheiate cu regii autonome, societăți comerciale sau alte persoane fizice sau juridice beneficiare; efectuarea de operațiuni de import pentru combustibili, materiale, utilaje și piese de schimb necesare pentru producție, reparații și investiții; efectuarea de operațiuni de procurare de combustibili, materiale, utilaje și piese de schimb din țară, pentru producție, reparații și investiții; efectuarea de transporturi de mărfuri și de persoane cu mijloace proprii și închiriate; administrarea de spații de cazare pentru personalul propriu în cămine de nefamiliști și în locuințe de serviciu; valorificarea prin vânzare către persoane fizice și juridice a unor produse secundare, rezultate din activitatea de bază, și anume: apă tratată, deșeu lapte de var, cenusă, materiale și piese rezultate din dezmembrări în urma casărilor sau din stocuri fără mișcare sau cu mișcare lentă; valorificare de deșeuri recuperabile din materiale feroase și neferoase, hârtie și carton etc.; vânzarea la agenți economici a cărbunelui cu granulație necorespunzătoare; efectuarea de prestații, către persoane fizice și juridice, cu mijloace de transport și utilaje din dotare; efectuarea de prestații, către persoane fizice și juridice, prin lucrări de reparații, probe, reglaje, probe de laborator și puneri în funcțiune la instalații termoelectrice, instalații electrice, instalații și aparataj de măsură, control și automatizare; valorificarea prin închiriere a spațiilor disponibile; producerea, direct sau prin asociere cu alte persoane fizice sau juridice, de bunuri prin valorificarea unor produse secundare rezultate din activitatea de bază; producerea, direct sau prin asociere cu alte persoane juridice, de piese de schimb necesare pentru activitățile de întreținere și reparații; acordarea de asistență tehnică pentru utilizatorii de energie electrică și termică, în vederea reducerii consumurilor și optimizării instalațiilor de utilizare.

Prima instanță a reținut încălcarea art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 34/2006, însă această dispoziție constituie un text de reglementare generală care are doar rolul de a fixa scopul actului normativ și principiile după care se ghidează procedura de realizare a achizițiilor publice. Or, pentru a reține sau nu încălcarea scopului sau a vreunuia din principiile menționate trebuie analizat dacă și în ce condiții contractele de asistență juridică (practic contracte de achiziție servicii juridice) intrau sau nu sub incidența ordonanței.

În acest sens trebuie avute în vedere reglementările din Capitolului I Secțiunea a 5-a, Domeniu de aplicare. Excepții care, după ce enunță, în art. 9 - 11, cazurile în care dispozițiile actului normativ sunt incidente, prevede, în art. 11 - 16, **acele ipoteze în care contractele de achiziție nu sunt supuse O.U.G. nr. 34/2006, fiind exceptate de la aplicarea acesteia.**

Una dintre aceste situații derogatorii este reglementată de **art. 16 alin. 1 din O.U.G. nr. 34/2006**, potrivit căruia, în cazul în care autoritatea contractantă atribuie un contract de achiziție publică ce are ca obiect prestarea de servicii din categoria celor incluse în Anexa 2B, **atunci obligația de a aplica ordonanța de urgență se impune numai pentru contracte a căror valoare este mai mare decât cea prevăzută la art. 57 alin. 2** (respectiv 387.000 de euro – în forma în

vigoare în decembrie 2011) și se limitează numai la prevederile art. 35 - 38 și art. 56.

Rezultă, așadar, că **încheierea contractelor de achiziție a serviciilor prevăzute în Anexa 2B (printre care se regăsesc și serviciile juridice) a căror valoare este egală sau mai mică decât echivalentul în lei al sumei de 387.000 de euro** (în cauză valoarea contractului fiind de 130.000 euro), **nu intră în sfera de incidență a O.U.G. nr. 34/2006, fiind exceptată de la aplicabilitatea acesteia**, situație în care nu există obligația organizării vreunui dintre procedurile de atribuire prevăzute de ordonanță sau a respectării oricărei alte dispoziții din cuprinsul actului normativ menționat.

S-a susținut, atât prin rechizitoriu cât și de către prima instanță, că în această situație deveneau aplicabile dispozițiile art. 19 din O.U.G. 34/2006, potrivit cărora: *„Autoritatea contractantă are dreptul de a achiziționa direct produse, servicii sau lucrări, în măsura în care valoarea achiziției, estimată conform prevederilor secțiunii a 2-a a prezentului capitol, nu depășește echivalentul în lei a 15.000 euro pentru fiecare achiziție de produse, serviciu sau lucrare”*.

În opinie separată se constată că dispozițiile art. 16 alin. 1 din O.U.G. nr. 34/2006, **excepțiază de la aplicare în integralitate prevederile ordonanței de urgență, deci inclusiv cele ale art. 19.** Textul nu comportă interpretări, formularea legiuitorului fiind extrem de clară, pentru acest gen de servicii, *„obligația de a aplica prezenta ordonanță de urgență se impune numai pentru contracte a căror valoare este mai mare sau egală cu cea prevăzută la art. 57 alin. (2)”*.

Astfel, contrar opiniei primei instanțe, dispozițiile art. 19 din O.U.G. nr. 34/2006 nu sunt incidente în situația derogatorie reglementată de art. 16 alin. 1 din O.U.G. nr. 34/2006, respectiv în cazul contractelor de achiziție a serviciilor prevăzute în Anexa 2B a căror valoare nu depășește suma de 387.000 de euro, cum este cazul contractului de asistență juridică analizat.

Totodată, **în cazul contractelor de achiziție a serviciilor prevăzute în Anexa 2B a căror valoare nu depășește suma de 387.000 de euro, nu sunt incidente nici dispozițiile art. 2 din O.U.G. nr. 34/2006, deoarece sunt exceptate de la aplicabilitate toate dispozițiile actului normativ**, inclusiv în ceea ce privește scopul și principiile acestuia.

În cauză s-a susținut și încălcarea dispozițiilor art. 2 alin. 1 și 2 din H.G. nr. 925/2006 pentru aprobarea normelor de aplicare a O.U.G. nr. 34/2006, care stabilesc că, în procesul de aplicare a procedurilor de atribuire a contractelor de achiziție publică, orice situație pentru care nu există o reglementare explicită se interpretează prin prisma principiilor prevăzute la art. 2 alin. 2 din ordonanța de urgență (alin. 1), precum și faptul că, în cazul contractelor a căror atribuire nu intră sub incidența prevederilor acesteia, autoritatea contractantă are obligația de a asigura o utilizare eficientă a fondurilor în procesul de atribuire, de a promova concurența dintre operatorii economici, precum și de a garanta nediscriminarea, recunoașterea reciprocă și tratamentul egal al operatorilor economici care participă la atribuirea contractului (alin. 2).

Așa cum se poate observa, art. 2 din H.G. nr. 925/2006 nu preia dispozițiile art. 2 din O.U.G. nr. 34/2006, ci extinde practic sfera de aplicare a

O.U.G. nr. 34/2006, stabilind incidența principiilor din art. 2 și în cazul contractelor a căror atribuire nu intră sub incidența legislației achizițiilor publice. În această situație, raportarea la încălcarea unor dispoziții din legislația secundară, care nu transpun dispoziții exprese din legi, ci le modifică, le completează este contrară deciziei Curții Constituționale nr.405/15.06.2016, astfel că o atare analiză nu poate fi făcută.

Referitor la încălcarea dispozițiilor O.G. nr. 119/1999, se constată că art. 1 din actul normativ respectiv prevede că aceasta „*reglementează controlul intern și controlul financiar preventiv la entitățile publice și cu privire la utilizarea fondurilor publice și administrarea patrimoniului public*”.

În înțelesul actului normativ, categoria entităților publice cuprinde autoritățile publice, instituțiile publice, companiile/societățile naționale, regiile autonome, societățile comerciale la care statul sau o unitate administrativ - teritorială este acționar majoritar, cu personalitate juridică, care utilizează/administrează fonduri publice și/sau patrimoniu public (art. 2 lit. m).

Întrucât C. S.A. este persoană juridică română organizată ca societate pe acțiuni, al cărei capital social este deținut al cărei capital social este deținut în întregime de statul român (art. 1 din H.G. 759/1997), rezultă că aceasta, în accepțiunea O.G. nr. 119/1999, reprezintă o entitate publică care administrează un patrimoniu public, dar nu și fonduri publice, astfel cum sunt definite de art. 2 lit. k).

Reglementarea cuprinsă în art. 3 și art. 4 se referă în mod expres la aspecte ce privesc doar controlul intern în cadrul instituțiilor publice (obiectivele generale, cerințele, obligațiile conducătorului instituției publice), iar nu al oricărei alte entități publice dintre cele enumerate în art. 2 lit. m). Art. 3 reprezintă o normă de maximă generalitate, fapt atestat chiar de denumirea lui marginală („Obiectivele generale ale controlului intern”), iar art. 4 instituie în sarcina conducătorului instituției publice îndatorirea de a asigura elaborarea, aprobarea, aplicarea și perfecționarea structurilor organizatorice, reglementărilor metodologice, procedurilor și criteriilor de evaluare, pentru a satisface cerințele generale și specifice de control intern, or, inculpatului nu i-a fost reproșată de către acuzare nerespectarea unei asemenea obligații, nefiind prezentate în cuprinsul rechizitoriului deficiențe în legătură cu efectuarea controlului intern sau cu organizarea acestei activități ori a departamentului aferent.

Cu privire la dispozițiile art. 5 alin. 1 din O.G. nr. 119/1999, acestea au același caracter de maximă generalitate, textul aparținând, de altfel, Cap. I - Dispoziții generale. Prevederea legală instituie în sarcina persoanelor care gestionează fonduri publice sau patrimoniul public obligația de a realiza o bună gestiune financiară prin asigurarea *legalității, regularității, economicității, eficacității și eficienței* în utilizarea fondurilor publice și în administrarea patrimoniul public, iar încălcarea acesteia poate atrage, eventual, răspunderea penală pentru săvârșirea infracțiunii de gestiune frauduloasă (infracțiunea de abuz în serviciu fiind constituind o reglementare cu caracter subsidiar).

Ceea ce i se reproșează inculpatului prin rechizitoriu și ceea ce constituie totodată acuzația penală formulată cu referire la încălcarea acestei dispoziții legale constă în aceea că cheltuielile cu angajarea casei de avocatură anterior menționate erau nejustificate. Astfel, se arată în actul de sesizare că: „*în cadrul*

C. era organizat la vremea respectivă, un Departament Juridic unde funcționau 6 juriști, aflat în subordinea directorului general. Principalul obiect de activitate al acestui departament îl constituia reprezentarea și susținerea intereselor C. în fața instanțelor judecătorești. Astfel se poate desprinde ușor concluzia că, entitatea publică a angajat cheltuieli total nejustificate cu achiziția serviciului de asistență juridică.

În exercitarea atribuțiilor de serviciu în calitate de director (manager) B. avea, conform disp. art. 3, 4 și 5 din OG 119/1999, obligația de a proteja fondurile publice împotriva pierderilor datorate erorii, risipei, abuzului sau fraudei. Este evident că, directorul general nu numai că a nesocotit aceste dispoziții ci și că acesta a fost cel care în mod direct a cauzat respectivul prejudiciu în conivență cu inculpatul S. și în interesul acestuia.

S-au nesocotit astfel de către directorul general B. și disp. art. 3, 4 și 5 din OG 119/1999, operațiunea de alocare a fondurilor instituției încălcând în mod vădit caracteristicile de oportunitate, economicitate și eficiență”.

În opinie separată, se reține că cele cinci criterii de evaluare a îndeplinirii acestei îndatoriri sunt definite în art. 2 lit. h), i), j), o) și v) din ordonanță, iar ceea ce i se impută inculpatului este încălcarea art. 5 alin. 1 din OG nr. 119/1999 prin raportare la art. 2 lit. h), i) și j). Art. 2 lit. h) definește economicitatea ca fiind minimizarea costului resurselor alocate pentru atingerea rezultatelor estimate ale unei activități, cu menținerea calității corespunzătoare a acestor rezultate; conform art. 2 lit. i) prin eficacitate se înțelege gradul de îndeplinire a obiectivelor programate pentru fiecare dintre activități și raportul dintre efectul proiectat și rezultatul efectiv al activității respective; art. 2 lit. j) definește eficiența ca maximizarea rezultatelor unei activități în relație cu resursele utilizate.

Ca atare, în condițiile în care legea stabilește și definește criteriile pe baza cărora se apreciază dacă a existat sau nu o bună gestiune financiară, materialul probator trebuie să se circumscrie acestor exigențe, cu atât mai mult cu cât în cauză se ridică problema unei răspunderi cu caracter penal.

În opinie separată, se constată că acuzația adusă în acest sens inculpatului B. nu este susținută probator, în condițiile în care organul de urmărire penală nu a făcut o analiză detaliată a cauzelor ce au fost preluate de casa de avocatură „S.” și nici a serviciilor prestate de aceasta în raport cu rezultatele obținute, pentru a putea trage concluzia unei utilizări a fondurilor fără asigurarea economicității, eficacității și eficienței. Acuzarea nu a adus nicio dovadă că litigiile puteau fi rezolvate prin obținerea aceluiași rezultat sau chiar în condiții mai avantajoase pentru C. S.A. dacă aceasta ar fi fost reprezentată de juriștii societății, nu s-a realizat o comparație cu privire la obiectul, complexitatea și dificultatea cauzelor, prin evaluarea efectivă a problemelor de natură juridică pe care le ridicau în concret, și nu s-a stabilit modalitatea în care fiecare dintre ele a fost soluționată de instanțele judecătorești pentru a stabili corespondența dintre costul resurselor financiare alocate și atingerea rezultatelor estimate.

Probatoriul testimonial administrat în cauză, constând în declarațiile consilierilor juridici, care au apreciat că nu era necesară încheierea acestor contracte întrucât aveau și timpul și pregătirea necesară să asigure apărarea în aceste cauze, dincolo de subiectivismul evident, nu poate susține această teză a

acuzăției, fiind total insuficient în raport cu prevederile exprese ale legii. Pe de altă parte, se constată că nu toți martorii care au ocupat această funcție în cadrul C. S.A. au exprimat același punct de vedere. Spre exemplu, martorul L. a arătat în fața instanței de fond că din 2004 până în 2015 au fost cazuri care depășeau competențele consilierilor juridici, fiind nevoie să apeleze la case de avocatură; martorul C. a susținut inclusiv în fața instanței de apel că, în perioada 2011-2013, din cei șase juriști angajați la C. doar trei lucrau efectiv la rezolvarea litigiilor aflate pe rolul instanței, iar numărul acestor litigii se ridica la 400, martorul subliniind necesitatea încheierii contractelor de asistență juridică, inclusiv cel cu casa de avocatura S., arătând că „era nevoie datorită volumului imens de lucru și, pe de altă parte datorită complexității cauzelor, cu un obiect total de peste 50 milioane de euro, în care C. SA era debitor, sumă reprezentând circa 60-70 % din cifra totală de afaceri”.

Pe de altă parte, inculpatul B. a dovedit, prin actele depuse la dosar în cadrul probei cu înscrisuri, că sumele destinate achiziționării de servicii juridice erau cuprinse în bugetele de venituri și cheltuieli anuale vizate de AGA și votate de Consiliul Județean Vâlcea, iar sumele încasate de casa de avocatură S. și Asociații erau semnificativ mai mici prin raportare la contractele încheiate cu alte case de avocatură în aceeași perioadă; de asemenea, din extrasele din rapoartele de audit financiar anuale ale C. întocmite de E...., rezultă situația litigiilor pe care C. le avea pe rolul instanțelor de judecată, sumele care i se puteau imputa societății în cazul pierderii litigiilor, provizioanele care erau impuse de auditor societății (în anul 2012 s-a impus constituirea unui provizion pentru litigii în suma de 35.312.620 lei); a demonstrat că o parte din litigiile enumerate în lista de risc pentru anul 2012 au fost încredințate casei de avocatură S. și Asociații (ex. dosarul ANAF, dosarul PROMISAT, dosarul CFR Marfă, ANRE etc.), înlăturând astfel susținerea că acestea ar fi fost cauze care nu ridicau probleme; a făcut dovada că toate dosarele aflate pe lista de risc erau gestionate de diverse case de avocatură.

Întrucât obligația de a dovedi comiterea unei infracțiuni revine organelor judiciare iar inculpatul nu trebuie să-și dovedească nevinovăția în fața unei acuzații imprecise și generale (așa cum este cea care vizează încălcarea dispozițiilor OG nr. 119/1999), în cauză că nu se poate reține în sarcina inculpatului B. nici utilizarea inefficientă a fondurilor avute la dispoziție și, ca atare, nici o încălcarea a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din OG nr. 119/1999.

Ca atare, în raport de cele anterior expuse, în ceea ce privește primul act material, în opinie separată se constată că nu se poate reține existența încălcării unei dispoziții prevăzute de lege, astfel că nu sunt întrunite elementele de tipicitate sub aspectul laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu.

Referitor la contractul de asistență juridică nr.858320/23.05.2013, în **acord cu opinia majoritară**, se constată că acesta a fost încheiat cu încălcarea dispozițiilor art.1 alin.3 lit. a și b din Ordonanța de Urgență nr.26/2012 **care interzic expres societăților comerciale cu capital integral sau majoritar de stat și care au în structura organizatorică personal propriu de specialitate juridică, să achiziționeze servicii de consultanță de asistență sau de reprezentare juridică** (aceasta fiind singura dispoziție legală nesocotită,

considerentele anterioare fiind pe deplin incidente în ceea ce privește restul prevederilor legale care se susține că ar fi fost încălcate).

Ca atare, în această situație există o normă clară, expresă, directă, conținută de legislația primară și care se constată că a fost încălcată de inculpatul B., astfel că această faptă a inculpatului întrunește elementele de tipicitate obiectivă ale infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art.13² din Legea nr.78/2000 cu referire la art.297 alin.1 Cod penal și art.5 Cod penal.

Cât privește apărarea inculpatului în sensul că a primit descărcarea de gestiune din partea adunării generale a acționarilor și a fost validată astfel, retroactiv, decizia sa de încheiere și a acestui contract de asistență juridică, aceasta că nu poate fi reținută. Dispozițiile O.U.G. nr. 26/2012 prevăd în mod clar în art. I alin.3 și situațiile de excepție ce ar impune totuși achiziționarea de servicii juridice și permit acest lucru, dar numai cu aprobarea reprezentanților statului sau ai unităților administrativ teritoriale în organele de conducere. Aprobarea trebuia să existe la momentul încheierii contractului neavând nicio importanță, din punct de vedere al reținerii infracțiunii, faptul că aprobarea ar fi fost obținută ulterior, prin descărcarea de gestiune.

Prin urmare, în raport de toate aceste considerente în cauză că se impunea admiterea apelului declarat de inculpatul B., desființarea în parte a sentinței în ceea ce-l privește pe acesta, schimbarea încadrării juridice dintr-o infracțiune prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 cu referire la art.297 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal și art.5 Cod penal în două infracțiuni prevăzute de art.13² din Legea nr.78/2000 cu referire la art.297 alin.1 Cod penal și art.5 Cod penal (nefiind îndeplinite condițiile pentru reținerea unității legale) și achitarea inculpatului în temeiul art.16 lit.b teza I Cod procedură penală, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.13² din Legea nr.78/2000 cu referire la art.297 alin.1 Cod penal și art.5 Cod penal (încheierea contractului de asistență juridică nr.335115/05.12.2011), precum și reducerea corespunzătoare a cuantumului despăgubirilor civile, urmând ca inculpatul să fie condamnat numai pentru săvârșirea unei singure infracțiuni prevăzute de art.13² din Legea nr.78/2000 cu referire la art.297 alin.1 Cod penal și art.5 Cod penal (încheierea contractului de asistență juridică nr.858320/23.05.2013).

2. Asupra apelului declarat de inculpatul S.

Referitor la acuzațiile aduse inculpatului S., în sarcina căruia s-a reținut prin rechizitoriu că, în perioada octombrie – noiembrie 2011, a pretins direct pentru sine suma de 5000 euro/lună (pentru fiecare lună pe perioada executării contractului), de la martora denunțatoare V., în schimbul promisiunii îndeplinite ulterior că va interveni pe lângă inculpatul B., director general al C., pentru a-l determina pe acesta, să încheie în această calitate, un contract de asistență juridică de tip abonament în valoare de 10.000 euro/lună cu societatea de avocați a denunțatoarei, la acea vreme SCA „S.”, primind conform înțelegerii în perioada ianuarie 2012 – iulie 2014 suma totală de 100.000 euro, în opinie separată se rețin următoarele:

Trecând peste comportamentul aparent inexplicabil al celor patru martori – V., V., C. și B. – care, la data de 08.10.2015, au realizat un *denunț colectiv* dar și peste faptul că procurorul a procedat la *audierea colectivă*, dându-le ocazia

acestora să ia cunoștință de împrejurările declarate de fiecare dintre ei și vulnerabilizând astfel probatoriul, se reține însă faptul că la discuția prin care inculpatul S. i-a propus martorei V. încheierea unui contract de asistență juridică de către „S.” cu C., moment în care s-a consumat infracțiunea de trafic de influență, a fost prezentă numai aceasta.

În aceste condiții, afirmațiile martorei (cumpărătorul de influență) trebuie să constituie punctul de plecare în analiza întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii reținută în sarcina inculpatului. Examinând cele trei declarații date de aceasta pe parcursul procesului penal, se constată că nici în denunțul consemnat în procesul verbal din 08.10.2015 și nici în depozițiile ulterioare aceasta nu a susținut vreodată că inculpatul S. ar fi afirmat că are influență asupra directorului C. sau că i-ar fi promis că va interveni la acesta pentru a-l determina să încheie contractul de asistență juridică.

Astfel, cu ocazia primei ascultări –momentul consemnării denunțului, martora arată că, undeva cel mai probabil în anul 2011, a avut o discuție cu S., pe care îl cunoștea de mai mult timp iar acesta a întrebat-o dacă societatea sa de avocatură „ar dori să încheie un contract de asistență juridică cu o societate din domeniul energiei și anume C.. I-am răspuns că sunt de acord iar S. mi-a spus că o să primesc o ofertă în acest sens. La scurt timp am fost contactată de C. și am purtat o corespondență pe mail, în vederea încheierii contractului de asistență juridică care ulterior s-a și încheiat. Îmi aduc aminte că era vorba de un contract tip abonament lunar în valoare de 10.000 euro pe lună. M-am înțeles cu S. ca din valoarea contractului să îi remit acestuia suma de 5000 euro lunar, după ce mi se decontau sumele aferente...”().

În cea de-a doua declarație, dată în cursul urmăririi penale la data de 13 octombrie 2015, martora susține că în cadrul discuției avută cu S. acesta a întrebat-o dacă societatea sa de avocatură dorește să încheie un contract de asistență juridică cu o societate din domeniul energiei și anume cu C., martora cunoscând faptul că S.C.A. S. a avut în trecut contracte de asistență juridică cu aceasta societate. „Mi-a spus că după decontarea fiecărei facturi ce urmează să fie emisă de către societatea mea de avocați către C., să-i plătesc acestuia suma de 5.000 euro cash pe care să o dau numitei, C.. I-am răspuns lui S. că sunt de acord cu propunerea făcută. În acel moment S. mi-a dat numărul de telefon al directorului CT Govora, numitul B., pe care mi-a zis să-l contactez în vederea încheierii contractului de asistență juridică”

În fața primei instanțe, martora V. și-a nuanțat oarecum poziția afirmând că inculpatul S., într-un mod categoric, i-a spus să încheie un contract de asistență juridică tip abonament cu C., cu un onorariu de 10.000 euro lunar din care inculpatului să-i dea suma de 5.000 euro prin intermediul martorei C.. „Dl S. este o persoană mai categorică și în acea discuție mi-a spus să închei un contract de asistență juridică tip abonament cu C., onorariul urma să fie încasat lunar, în sumă de 10.000 euro, din care suma de 5.000 euro lunar să i-o dau dansului, prin intermediul dnei C.”.

Se constată, totodată, că niciunul dintre ceilalți martori audiați nu au oferit nici un fel de informații suplimentare cu privire la discuțiile ce au avut loc între inculpatul S. și martora V., aspectele învederate de către aceștia referindu-se la fapte ulterioare consumării infracțiunii. Martorul V. prezintă aceeași variantă

arătând că „*undeve către sfârșitul anului 2011, soția mea mi-a spus că s-ar fi întâlnit cu dl.S. care i-a cerut ca societatea avocațială la care îmi desfășuram activitatea atât eu cât și soția mea să încheie un contract de asistență juridică gen abonament lunar, cu societatea C.. Soția mea mi-a spus că pentru acest contract tip abonament lunar urma să îi plătim lunar dl.S. suma de 5.000 euro lunar, în raport de fiecare factură încasată, spunându-mi că așa a stabilit dl.S..*”

În opinie separată, se constată că aspectele de fapt desprinse din acest probatoriu testimonial nu sunt de natură a circumscrie acțiunile inculpatul S. elementului material al laturii obiective al infracțiunii de trafic de influență. Martora V. nu a susținut că inculpatul i-ar fi spus sau ar fi lăsat-o să înțeleagă că are influență asupra factorilor de decizie din cadrul C. (respectiv că îl cunoaște pe director sau că poate ajunge la acesta prin președintele Consiliului Județean, că poate să îi influențeze decizia printr-un lobby făcut societății de avocatură, etc.) și nici că i-ar fi promis că îi va determina pe aceștia să aibă o anumită conduită, respectiv să încheie contractul de asistență juridică cu S.C.A. S.. Dimpotrivă, din declarația acesteia rezultă că inculpatul i-a prezentat o situație de fapt din care se înțelegea că C. era în căutarea unei avocat, decizia de a încheia un contract în acest sens fiind deja luată la nivelul acestei companii, și a fost întrebată dacă dorește să asigure asistența juridică (declarațiile din cursul urmăririi penale) respectiv i s-a cerut categoric încheierea contractului (în varianta susținută în fața instanței).

De altfel, nici opinia majoritară nu reține o bază factuală diferită. Astfel, în fapt, în esență, se arată că, *în perioada octombrie – noiembrie 2011, inculpatul S. l-a contactat pe inculpatul B., directorul general al C., pentru a încheia un contract de asistență juridică între S.C.A. E. (continuatoarea societății S.). Având în vedere împrejurarea că în perioada 2004 – 2008 între SCA S. și C. existase un contract de asistență juridică și raportat la calitatea de senator a inculpatului S., inculpatul B. a refuzat încheierea unui contract de asistență juridică cu S.C.A. E.. Inculpatul S. a luat legătura cu numitul C., președintele Consiliului Județean (acționar al C.) pentru ca acesta din urmă să-l convingă pe inculpatul B. să încheie un contract de asistență juridică cu o altă societate de avocați cu care inculpatul S. a colaborat, respectiv S.C.A. S..*

În acest sens, inculpatul S. a propus martorei V., reprezentanta S.C.A. S., să încheie un contract de asistență juridică tip abonament cu C. în valoare de 10.000 euro pe lună, urmând ca din suma încasată să-i remită suma de 5.000 euro lunar. Martora V. a fost de acord cu încheierea contractului, ulterior fiind contactată de către inculpatul B. cu care s-a întâlnit, stabilind să-i trimită un proiect de contract de asistență juridică.

Ca urmare a celor stabilite, martora V. a trimis un proiect de contract de asistență juridică la care martorul R., în calitate de șef al Oficiului Juridic al C., a formulat obiecțiuni, în final contractul fiind încheiat, în data de 5 decembrie 2011, pentru 10.000 euro pe lună, cu mențiunea că SCA S. vor reprezenta C. în 10 dosare în fiecare lună”. Ulterior, inculpatul S. a încasat lunar suma de 5.000 euro.

Opinia separată își însușește integral această situație de fapt și analiza probelor care au condus la stabilirea sa, însă cu mențiunea că fapta descrisă nu

întrunește condițiile de tipicitate obiectivă ale infracțiunii de trafic de influență. Ceea ce se prezintă este practic o intermediere, o punere în legătură a unei case de avocatură cu un client, activitate pentru care se pretinde și, ulterior, primește o sumă de bani reprezentând o parte din onorariul încasat lunar. Bineînțeles că o atare acțiune nu poate fi privită ca una licită (mai ales în condițiile în care inculpatul a făcut presiuni asupra C. pentru a încheia contractul, împrejurare ce va fi analizată ulterior), însă ea nu este suficientă pentru ca fapta să îmbrace forma ilicitului penal, respectiv să caracterizeze infracțiunea de trafic de influență.

Cerințele esențiale atașate elementului material al laturii obiective sunt ca subiectul activ să aibă influență sau să lase să se creadă că are influență și să promită că îl va determina pe funcționarul public să îndeplinească, să nu îndeplinească sau să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu. Or, așa cum s-a arătat, nici măcar martora denunțatoare nu descrie acțiuni care ar putea fi circumscrise acestor condiții prevăzute de lege.

În cauză, se face o confuzie între presiunea exercitată de către S., atât direct, cât și prin intermediul lui C., asupra inculpatului B. pentru a-l determina să încheie un contract de asistență juridică, acțiuni făcute cu scopul evident de a obține foloase materiale pentru sine, fapte premergătoare contactării martorei V., și infracțiunea de trafic de influență. Fapta descrisă anterior și care ar fi putut fi, eventual, reținută în sarcina inculpatului S. este, în realitate, o instigare mediată (prin intermediul lui C.) la săvârșirea de către inculpatul B. a infracțiunii de abuz în serviciu în forma calificată dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul, prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 cu referire la art.297 alin.1 Cod penal.

Casa de avocatură S., cu care colaborase din anul 2009 și avea o relație apropiată, a fost interpusă de inculpatul S. pentru obținerea acestor foloase, în condițiile în care inculpatul B. refuzase încheierea contractului de asistență juridică cu S.C.A. E., susținând că „*bate la ochi, suntem monitorizați de presă*”, fiind de notorietate faptul că, deși se retrăsese din această societate, în spatele său se afla tot inculpatul devenit senator și, deci, incompatibil.

Solicitarea de încheiere a contractului de asistență juridică a fost făcută martorei V. doar după ce inculpatul B., urmare a presiunilor exercitate asupra sa prin C., a acceptat încheierea unui contract în condițiile cerute de inculpatul S.. Avansarea numelui casei de avocatură S. și impunerea acesteia inculpatului B., deși inculpatul S. nu discutase cu soții V., demonstrează legătura apropiată avută de inculpat cu aceștia și siguranța că în acest fel poate obține foloase din încheierea contractului de asistență juridică. Încă de la început, inculpatul B. cunoștea faptul că în spatele contractului ce se cerea a fi realizat, indiferent de casa de avocatură (E. sau S.), se află inculpatul S., cu interese personale directe în încheierea acestuia.

Inculpatul S., prin propunerea făcută martorei V. de a încheia contractul de asistență juridică, nu și-a traficât influența pe care o avea asupra inculpatului B. și nici măcar nu a urmărit acest lucru, ci doar găsirea unei societăți care să îi asigure încasarea foloaselor (prev. de art.13² din Legea nr.78/2000) pe care nu le putea primi prin casa de avocatură din care se retrăsese (E.), dată fiind situația de incompatibilitate. Așadar, în opinie separată se apreciază că sumele de bani

de care a beneficiat inculpatul S. nu reprezintă prețul influenței sale ci, eventual, folosul necuvenit obținut prin săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu la care a fost instigat inculpatul B..

Cu toate acestea, se constată că în cauză nu s-ar putea dispune schimbarea încadrării juridice întrucât aceasta ar echivala cu schimbarea obiectului acuzației penale, ceea ce nu este permis. Pe de altă parte, având în vedere cele reținute în opinie separată cu privire la primul contract de asistență juridică încheiat de inculpatul B. cu S.C.A. S., respectiv neîndeplinirea condițiilor de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu, astfel cum acestea au fost reconfigurate prin decizia Curții Constituționale, schimbarea încadrării juridice ar fi fost și lipsită de efecte sub aspectul soluției ce putea fi pronunțată în cauză. Aceasta întrucât, în ceea ce privește cel de-al doilea contract de asistență juridică încheiat între C. S.C.A. și S.C.A. V., nu există probe care să dovedească implicarea inculpatului S. în decizia de încheiere a acestuia.

Față de toate aceste considerente se constată că singura soluție ce poate fi adoptată în cauză este admiterea apelului declarat și de inculpatul S., desființarea sentinței în ceea ce-l privește și achitarea inculpatului în temeiul art.16 lit.b teza I Cod procedură penală (lipsind elementele de tipicitate obiectivă), pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.291 alin.1 Cod penal raportat la art.6 și art.7 alin.1 lit.a din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 Cod penal, cu înlăturarea măsurii confiscării speciale și ridicarea măsurii sechestrului asigurător.